

HARLEQUIN®

13 CH 07/01

Rodina Mac Gregorů

Sága

NR
KOLEKCE

NORA ROBERTSOVÁ

UMĚNÍ MUŽE

Název originálu:

The MacGregors, Alan-Grant

První vydání: Silhouette Books, 1999

Překlad:

Vladimíra Effová

Odpovědný redaktor: Jiří Chodil

© 1985 by Nora Roberts

© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 2001

Tento titul vychází v edici Sága ISSN 1213-2535.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II BV.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Grafický atelier DEGAS s.r.o., Praha

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha

Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

Adresa redakce: Revoluční 8, 110 00 Praha 1

Telefonní spojení:

sekretariát: 21409452

distribuce: 21409455

produkce: 21409456

redakce: 21409458

CENA S5 Kč

ISBN X0-241-0773-2

Nora Robertsová

UMĚNÍ MUŽE

HARLEQUIN®

Čas jen pro mě

Toronto • New York • Londýn
Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Madrid • Paříž • Sydney • Tokio • Stockholm
Varšava • Praha

PRVNÍ KAPITOLA

Gennie projela kolem několik prvních, mírně omšelých prkenných domů na okraji městečka a hned věděla, že právě našla místo, jaké dlouho hledala. Pohledem, který se před ní otevřel, byla bez nadsázky nadšená. Tak má vypadat správné novoanglické městečko na pobřeží státu Maine. Přesněji – tak má v této oblasti vypadat městečko podle jejích představ. Ani malebně rozeklaný mořský břeh s útesy nechybí. Pravda, možná je břeh až moc malebný, až pohlednicově dokonalý. Ale je skutečný.

Městečko má asi i méně přívětivou tvář, odhadovala Gennie. Někdo ho kdysi pojmenoval Windy Point. Větrná Hůrka. Nejspíše to bude příhodné pojmenování. Určitě tu od moře věčně fičí vítr a určitě je tu drsné počasí. A kde je drsné počasí, bývá i drsný život.

Hledám přesně takový kraj, řekla si a zlehka sešlápla plyn. Konečně jsem na něj narazila.

Gennie se opravdu radovala. Měla pracovní prázdniny a ujela už spoustu kilometrů jen proto, aby odlehlé místo podobné Windy Point někde objevila. Těšila se na necivilizovanou přírodu, rozeklaná skaliska a těžké vlny oceánu už od okamžiku, kdy se pro tyto prázdniny rozhodla. Tehdy měla hlavu plnou těžkých myšlenek o životě a vlastním malířském nadání. Jako kdyby se dostávala do životní krize. Ptávala se sama sebe, jak má dál žít, jak má malovat, zda v malbě je lepší pokračovat dosavadním směrem, který jí přináší úspěch u veřejnosti i kritiků, nebo by měla sebrat odvahu a změnit ho. Až v jedné chvíli trýznivé nejistoty a váhání ji napadlo opustit domov a řešit své problémy jinak a jinde – malováním v neznámé krajině. V následující vteřině se rozhodla. Odjede.

O pár dnů později byla na cestě.

Gennie ani teď nepochybovala o správnosti svého kroku. Stále byla přesvědčena, že její umělecký i osobní život vyžadují změnu. V budoucích dnech hodlala uplatňovat smysl pro realitu a ovládat přílišnou fantazii s představami toho, co by bylo, nebo nebylo, kdyby... A taky zamýšlela potlačovat své sklony vidět věci jinak, než ve skutečnosti jsou. Protože teď se chystala žít – a samozřejmě i

malovat – jako nikdy dřív: realisticky. Rozhodla se přece pro okamžitý čin, pro jiný způsob života a malování už tím, že bez jakéhokoliv odkládání opustila domov.

Gennie zastavila auto na kraji městečka a rozhlédla se kolem dokola. Byl to skutečně drsný kraj. Nedaleko od ní bylo moře, ale v dohlednu se neukázal ani náznak přívětivé pláže, ani jeden listnatý strom. Jen skály a několik zakrnělých, rozeklaných, větrem zbičovaných smrků a jedlí.

Městečko samotné nevypadalo zrovna na to, že by ho měl každou chvíli silný náraz větru vyzvednout do vzduchu a rozmetat po okolí, nebo ho přeměnit v hromadu dříví. Ale bylo jasné, že jeho obyvatelé prožívají život jako řadu dnů naplněných hlavně prací.

Gennie odhadovala, že práce těchto lidí je tvrdá a nezřídka provázená množstvím trablů. A hned na to si uvědomila, že tak usuzuje hlavně podle vzhledu domů. Jeden vedle druhého, všechny byly totiž více nebo méně poničené vanoucím větrem a solí, kterou s sebou vítr přináší. Den po dni, rok po roce narážejí vichr se solí na dřevěné fasády domů, rozežírají jejich povrch a vyleptávají do barevných nátěrů tvary pohádkových nestvůr. A tmavě zející okenní otvory jsou jako rány, které nestvůry utržily ve rvačce.

I přes ten ošuntělý vzhled mají domy něco do sebe, usoudila Gennie. A hned ji napadlo proč asi: protože nic nepředstírají. Protože žádný stavebník tu nepopustil uzdu své fantazii, ani žádný architekt nebo tesař, nikdo se nesnažil vytvořit roztomilou chaloupku. Tady se domy stavěly jen proto, aby lidem sloužily. Byly navýsost jednoduché a hodně se sobě podobaly. Lišily se jen účelem. V jednom byl obchod s potravinami, v dalším lékárna a v jiném pošta, a v tom stojícím hned vedle bůhví co.

Gennie zase nasedla do auta, nastartovala a rozjela se. Pomalu projížděla dál městečkem a rozhlížela se. Těch několik následujících domů podél hlavní silnice se snažilo vypadat solidně a upraveně, jak to bývá na celém území americké Nové Anglie. Ani květiny kolem domů nechyběly. Avšak téměř za každým z domů byl upravený zeleninový záhon – důkaz, že obyvatelé Windy Point nevydělávají na svůj chléb lehce. Že nekupují zeleninu, ale snaží se ji vypěstovat doma a tím pádem ušetřit pár dolarů.

Gennie si stáhla okno, aby zjistila, jaký pach v městečku převládá. Ucítila pach ryb. Byl jí příjemný.

Spokojeně pokračovala v jízdě. Za chvíli byla na opačném konci městečka, u kostela obklopeného vysokou, neposekanou trávou. Objela kostel a vracela se zpět.

Opravdu to nebylo velké městečko a jeho silnice opravdu nebyly široké. Přesto v něm Gennie měla pocit volného prostoru i osobní volnosti. Taky se jí zdálo, že pokud člověk zrovna nechce, nenarazí v něm každou minutu na souseda. A to se jí zvlášť líbilo.

Po několika stovkách metrů jízdy uviděla obchod s potravinami. Zastavila před ním. Doufala, že právě v něm se sbíhají všechny důležité místní zprávy – co kdy kdo udělal nebo neudělal, kdy přijel, nebo naopak odjel... Že tady se přijímají a dál předávají místní noviny.

Na malé verandě před vchodem do obchodu seděl na houpací židli starší muž. Ani nezvedl hlavu, když Gennie zastavila. Houpal se a opravoval past na humry. Gennie ale věděla, že muž její příjezd zaregistroval a že ji viděl, když před chvílí jela směrem ke kostelu.

Chvíli si muže prohlížela. Měl opálenou tvář, řidnoucí vlasy a silné, upracované ruce. Ano, toho muže určitě později nakreslím, řekla si. Pak se natáhla pro kabelku a vystoupila z auta. Mířila přímo k verandě.

„Dobrý den.“

Muž kývl hlavou a přitom dál opravoval past. „Přála byste si něco?“ zeptal se.

„Ano.“

Gennie se usmála nad tím, jak muž pomalu a jako kdyby líně převaloval slova v ústech.

„Možná mi poradíte, kde bych našla pokoj nebo nějakou chatu k pronajmutí. Chtěla bych se zdržet několik týdnů.“

Muž se dál houpal na židli. Pozoroval ji bystrýma očima. Bylo vidět, že přemýšlí. Městská, zjevně si říkal, ale ne s pohrdáním. Z výrazu tváře se dalo poznat, že se mu Gennie docela líbí a – jak tu bývá zvykem – odhaduje, odkud ta trochu exotická žena pochází. Určitě ji podle temnější pleti a výslovnosti správně zařadil mezi lidi, jejichž kořeny leží kdesi na jihu.

Gennie mu dávala čas. Trpělivě stála před ním, uhlazovala si tmavé husté vlasy nadzvedávané a rozfoukávané větrem a čekala, co muž řekne. Fakt, že muž dlouho neodpovídal a vypadal lhostejně, ji nijak nevyváděl z míry. Už měla několikaměsíční zkušenost s lidmi z Nové Anglie. Věděla, že i když jsou docela přátelští, chvíli jim trvá, než to dají najevo.

Dívala se na muže a představovala si, co se mu asi honí hlavou. Nejspíše si říká, že nevypadám jako turistka, pomyslela si.

„Sem v létě nejezdí hodně výletníků,“ soukal muž ze sebe. „Teď už jsou všichni pryč.“

Gennie pochopila, že muž se nezeptá, proč přijela ona, pochopila, že s ním musí mluvit jinak. „Nepokládám se za výletníka, pane...“

„Jsem Fairfield. Joshua Fairfield. Hned jsem si myslel, že jste sem nepřijela jenom na výlet.“

„Já jsem Genevieve Grandeauová,“ řekla Gennie a podala mu ruku. „Jsem malířka. Chtěla bych tady nějaký čas zůstat a malovat.“

Výraz muže se trochu změnil. Gennie z jeho tváře mohla poznat, na co myslí. Malířka, přemítal zřejmě muž v duchu. Ne, že bych neměl rád obrázky, ale kdo ví, jak moc se dá věřit těm, kteří je malují. Malování je asi příjemné hobby, ale jako práce? Nevím, nevím... Děvče sice má milý úsměv a vypadá, že se nedá vyvést z míry... ale. No, zkusím pomoci.

„Možná by se nedaleko našla jedna malá chata, jenom asi dvě míle odsud. Patří vdově Lawrenceové. Už nějakou dobou říkála, že by ji chtěla prodat. Ale pokud vím, ještě se jí to nepodařilo.“

Židle pod mužem zapraskala. Muž se ještě několikrát zhoupl a až pak nevzrušeně pokračoval. „Možná by vám ji na nějaký čas pronajala.“

Gennie se zaradovala. „To je dobrá zpráva. Nevíte, kde bych paní Lawrenceovou našla?“

„Naproti, na poště.“ Muž se znovu zhoupl a dodal. „Řekněte jí, že jsem vás za ní poslal.“

Gennie se na něho usmála tak mile, jak to jenom dokázala. „Děkuju vám, pane Fairfielde.“

Pošta, to byly jenom čtyři stěny a mezi nimi přepážka. U jedné stěny, zády k Gennii, seděla žena v tmavých bavlněných šatech a

třídila dopisy. Gennie si povšimla ženina copu. To musí být vdova Lawrenceová, pomyslela si. Paní Lawrenceová nemůže vypadat jinak.

„Prosím vás –“

Žena se k Gennii otočila a bleskově si ji prohlédla. „Potřebujete něco?“ zeptala.

„Zdá se, že ano. Jste paní Lawrenceová?“

„To jsem.“

„Před chvílí jsem mluvila s panem Fairfieldem. Řekl mi, že možná máte chatu k pronajmutí.“

Malá ženina ústa se našpulila. „Mám chatu, ale nemám v úmyslu ji nikomu pronajímat, chtěla bych ji totiž prodat.“

„Ano, to mi taky říkal. Ale napadlo mě, že možná byste ji na pár týdnů pronajala. Můžu vám dát nějaká doporučení, jestli budete chtít.“

Paní Lawrenceová studovala Gennii chladným pohledem. Bylo vidět, že si chce udělat na Gennii vlastní názor. „Na jak dlouho byste to chtěla?“ zeptala se nakonec.

„Na měsíc, na šest týdnů.“

Vdova si prohlížela Genniiny ruce a ani se nesnažila dělat to nenápadně. Na jednom Genniině prstu sice uviděla zlatý kroužek, ale byl na nesprávné ruce. Nevěděla, jestli to je nebo není snubní prstýnek. Raději se zeptala.

„Jste sama?“

„Ano.“ Gennie se opět usmála. „Nejsem vdaná, paní Lawrenceová. Cestuju už několik měsíců po Nové Anglii a při tom maluj u. Chtěla bych strávit nějaký čas tady ve Windy Point.“

„Malujete obrazy?“

„Ano.“

Paní Lawrenceová usoudila, že Gennie vypadá důvěryhodně. A chata je teď prázdná, tak proč bych ji nepronajala, pomyslela si.

„Je tam čisto a všechno tam funguje. Střecha je nová a kamna jsou dobrá. Jsou tam dvě ložnice. Jedna je ale nezařízená.“

Hlas vdovy Lawrenceové zněl pevně a oči se jí přitom ani nehnuły. Gennie přesto cítila, že vdova při těchto slovech trpí. Zřejmě si vzpomněla na léta, která kdysi v domku strávila.

„Nejsou tam žádní bezprostřední sousedé a telefon je odmontovaný.“

„To je přímo skvělé, paní Lawrenceová.“

Paní Lawrenceová se zatvářila potěšené. Odkášala si a okamžik na to vyslovila výši nájemného. Nebylo to zdaleka tolik, kolik Gennie očekávala. Neváhala s odpovědí. Jak bylo u ní zvykem, řídila se instinktem. A ten ji nabádal, ať návrh paní Lawrenceové přijme.

„Dohodnuto,“ řekla.

„Aniž jste to viděla?“ Žena byla zjevně překvapena rychlostí jejího rozhodnutí.

„Nemusím to vidět,“ odpověděla Gennie. Jsem si jistá, že se mi tam bude líbit.“ Vytáhla šekovou knížku a vyplnila šek. „Možná byste mi mohla říct, co si tam mám vzít s sebou. Ložní prádlo, nádobí...“

Paní Lawrenceová neodpovídala. Prohlížela si šek. „Genevieve,“ mumlala si. Zjevně měla problémy s francouzským písmenem ve jméně.

„Genevieve,“ opravila ji Gennie. „Jmenuju se po babičce. Všichni mi říkají Gennie.“

O hodinu později měla Gennie v kabelce klíč od domku, na zadních sedadlech auta dvě krabice s nezbytným jídlem a v ruce popis cesty. Odjížděla z městečka a zanechávala v něm stát s pootevřenými ústy všechny zvědavce, kteří si ji prohlíželi, když dělala pro ně poněkud neobvyklý nákup – hromadu jídla a nádobí.

Po hrbolaté silnici mířila k chatě. Cítila se přímo skvěle. Až po chvíli si uvědomila, že se rychle začíná šerit a že se zvedá silný vítr. Navíc se blížily nízké, tlusté a tmavé mraky. Nevypadaly zrovna přátelsky.

Dramatická změna počasí Gennii nevadila. Cesta začínala mít příchut' dobrodružství a Gennie dobrodružství milovala. Přitahovalo ji. Sama věřila, že potřebu vzrušení zdědila po praprapradědovi Philippu Grandeaui, toulavém pirátovi, který brázdil oceán a bez skrupulí si přivlastňoval vše, co potřeboval, nebo o čem usoudil, že by to snad jednou k něčemu potřebovat mohl. Sám popisuje svoje nepříliš šlechetné kousky v lodním deníku. Psal o nich s neodolatelným šmrncem a se zcela zvláštní ironií a Gennie ten lodní

deník opatruje jako oko v hlavě. Je pro ni jedním z nejcennějších pokladů. A na autora deníku si vzpomene pokaždé, když je blízko nějakému dobrodružství.

Vzpomněla si i teď a povzdechla si lítostí. Chtěla bych s praprapradědem Philippem plout po moři a prožívat s ním všechno, o čem píše v deníku. Určitě jsem po něm, říkala si v duchu. I ten jistý smysl pro realitu, na které jsem se teď rozhodla postavit osobní život i malování, jsem určitě zdělila po něm. Ačkoliv – Gennie se zamyslela a rychle v mysli probrala ostatní dědy a pradědy a babičky i prababičky – podle toho, co mi kdysi vyprávěli, jsem smysl pro realitu mohla stejně dobře zdědit i po aristokratických předcích z matčiny strany.

Auto se natrásalo na nerovné cestě a přivedlo Genniiny myšlenky zpátky do skutečnosti. Dala se do pozorování krajiny.

Všechno tu bylo jiné. Úplně jiné, než v krajině kolem New Orleansu, kde se narodila. Tam je odlišný svět. Teplé, vlídné dny tam plynou dlouze a líně a po nich následují divoké noci. Kdežto fady vnímá jen skály a vítr, přírodu, která neodpouští člověku pomalost ani žádnou chybičku.

Gennie zastavila. Vystoupila z auta a vkročila do změti nízkých borůvkových keříků, na nichž se modraly poslední plody pozdního léta. Neodolala a pár z nich si utrhla. Chutnaly sladce.

Pak si našla místo s pěkným výhledem a udělala pár náčrtků krajiny a mořského zálivu.

Vítr sílil. Gennie odložila tužku a papír, zavřela oči a vdechovala pach, který k ní vítr přinášel. Byl to pach rozkládajících se rybích těl a mořské trávy, pach, jenž byl pro Gennii součástí silného a tajemného vábení moře. Z místa, kde stála, otevřené moře ještě neviděla, ale podle toho pachu věděla, že není od něho daleko.

Vzpomněla si na New Orleans. Až budu zase zpět v teplém, vlhkém New Orleansu a budu nasávat pach řeky, určitě si vybavím dnešní chladný podvečer i pocit, který mám tady, v borůvčí, na opuštěném místě. Gennie si v tu chvíli byla jistá, že tak silný pocit z tušené blízkosti moře nelze zapomenout.

Vítr zesílil ještě víc. Gennie se rozhlédla po obloze. Mraky se k ní už přímo hnaly. Žene se bouřka, napadlo ji.

Přesto znovu vzala do ruky tužku a papír a znovu se dala do skicování. Zakreslovala teď rychle i ty detaily, které původně chtěla pominout. Cítila se výborně. Samota a ticho jí vyhovovaly. Těšila se na dny, které měla před sebou, na dlouhé dny naplněné malováním. – A čím ještě? Kdo ví. Kdo ví, co všechno další dny přinesou.

Když skončila s kreslením, sedla do auta a otočila klíčkem. Motor nenaskočil. Zkusila ještě jednou. A zase nic.

Gennie měla s autem potíže i v Bathu. Ale našla tam schopného mechanika, který dal auto do takového pořádku, že Jelo jako nikdy předtím. Tak co se zase děje? Že by se tím nadsakováním na cestě plné výmolů uvolnil nějaký šroub? Nebylo by to nepravděpodobné.

Vystoupila z auta a otevřela kapotu. Bezradně hleděla na motor. I kdyby měla s sebou nářadí, nebylo by jí k ničemu. Neměla potuchy, co by s ním měla dělat. Zaklela a spustila kapotu dolů. Podívala se na cestu před sebou i za sebou. Byla pustá jako poušť. A jediné, co v té poušti slyšela, bylo skučení větru.

Tma se snášela rychle a Gennie odhadovala, že je asi v půli cesty mezi městečkem a chatou. Kdyby se vrátila, možná by našla někoho, kdo by ji odtáhl. Ale kdyby šla k chatě, byla by tam možná už za chvíli.

Dále už neváhala. Vytáhla z auta baterku, kterou vždycky měla s sebou, a vykročila vpřed.

Musela baterku rozsvítit hned. Byla už skoro tma a cesta byla plná děr a vyčnívajících kořenů. Hrozilo nebezpečí, že když zakopne a upadne, skutálí se ze srázu přímo do zálivu. Zneklidněla.

Tma houstla každou vteřinu a vítr sílil. Najednou se k tomu všemu ještě přivalila hustá mlha. Gennie zneklidněla ještě více. A za chvíli ji dostihla i bouře. To už se další cesty začala obávat.

Lijáky jí nikdy nevadily a nevadil by jí proto ani tento. Ale v takové tmě, se směšně slabým paprskem světla z baterky a na nerovné cestě se ani při své touze po dobrodružství nemohla cítit dobře. Navíc baterka osvětlovala kameny a křoviny, které vrhaly tajuplné stíny připomínající obrysy skřetů vykukujících z temnoty. Tady by i žena s podstatně menší představivostí, než jakou jsem obdařená já, omdlávala hrůzou, omlouvala se Gennie v duchu sama sobě za své zneklidnění.

Ale pak začala mluvit k sobě nahlas. Dodávala si odvahu. „Jsem mokrá, mokrá,“ opakovala a odhrnovala si vlasy přilepené k čelu. „Ale to není nic, co by mě mohlo zabít.“

Trochu nejisté se podívala na okraje cesty. Moc toho na nich neviděla, ale podívat se kousek dál, do úplné černoty, na to neměla odvahu. Uvědomila si, že v pusté krajině je tma, kterou si městský člověk neumí ani představit. „Tak kde je ta chata?“ skoro vykřikla. „Ušla jsem už víc než jednu míli.“

Odpovídala jí jen bouřka. Řádila plnou silou. A k tomu jí ještě velké kapky deště plácaly do tváře. Zakroužila baterkou kolem sebe. „To by musel být zázrak, aby chabý paprsek světla našel ve tmě tmavou chatu,“ křičela dál do krajiny. „A ty jsi hloupá husa, Gennie. Když máš na vybranou, rozhodneš se vždycky pro to, co neznáš. A nebudeš a nebudeš jiná,“ pokračovala s výčitkou adresovanou sobě.

Potom usoudila, že tentokrát nemá na vybranou, že se bude muset vrátit k autu a přečkat v něm bouřku. Představa, že v autě prosedí celou noc mokrá, jí nebyla zrovna příjemná.

Ale utěšila ji vzpomínka na spoustu pečiva, které tam na ni na zadním sedadle čeká.

Šla tedy zpět. Cestou si svítila pod nohy a jen občas zvedla oči a podívala se do tmy. A najednou to viděla. Světlo! Světlo přece znamená střechu nad hlavou, teplo a lidskou společnost. Vydala se za světlem.

Ukázalo se, že světlo je mnohem dál, než čekala. Už ušla nejméně další jednu míli a ještě u něho nebyla. A bouře pořád zuřila. Blesky se křížovaly a osvětlovaly krajinu studeným světlem. A když zmizely, tma se zdála ještě temnější.

Gennie musela postupovat pomalu a nespouštět oči z cesty. Cítila se mizerně. Začínala mít dojem, že už nikdy neoschne a nikdy se nezahřeje.

A pak uslyšela i hukot moře a vlny narážející na skály. Při jednom zablýsknutí se jí dokonce zdálo, že viděla bílý vrchol vysoké, rozeklané vlny. I v kapkách deště jako kdyby cítila moře. A hned si uvědomila, že jí bezprostředně hrozí další nebezpečí – že ve tmě nevědomky vykročí přes okraj skály a zřítí se do moře. Gennie si však nepřipustila strach. Jinak by se asi hned rozběhla tam, kde tuší

moře, a běžela tak dlouho, až by spadla z útesu, do prázdna, a tak svému strachu utekla. Ale byla už hodně unavená. Pomyslela si, že nemít před sebou světlo, sedla by si odevzdaně na cestu a nevstala dřív než ráno.

A pak, po chvíli chůze, uviděla skrz clonu deště siluetu domu. Skoro se hlasitě rozesmála. Byl to maják. Doklad člověčí lásky k bližnímu. Doklad toho, že člověk někdy myslí i na ostatní lidi a má na srdci jejich životy. Odvážila se zrychlit krok. Někdo tam určitě je. Možná v nějaký starý, větrem ošlehaný muž, bývalý námořník, který má u sebe láhev rumu a hovoří v krátkých, peprných větách.

Silně se zablýsklo a zaburácel hrom. Gennie ještě víc zrychlila. Už předem cítila k hlídači majáku vřelou náklonnost.

Našla dveře a zabušila na ně. Zvuk však nebylo slyšet. Úplně se ztratil ve hřmotu bouře. Gennie zabušila ještě jednou. Copak se sem takovou dlouhou cestu štvála jen proto, aby tu marně bušila? Přece tam někde ten starý námořník musí být. Nejspíše si tiše píská a zabíjí čas tím, že si z dřívěk staví loď v láhvi.

Zoufale se opřela o dveře a bez přestání do nich bušila. Náhle otevřely. Gennie vpadla dovnitř. Něčí ruce ji zachytily.

„Díkybohu,“ dostala ze sebe. „Bála jsem se, že mě neuslyšíte.“ Odhrnovala si vlasy z obličeje a podívala se na muže, kterého považovala v té chvíli za svého zachránce.

Tak v první řadě vůbec nebyl starý. Nebyl ani ošlehaný větrem. Byl vysoký a štíhlý a měl opálený obličej – na určitých částech tváří více než na jiných, z čehož Gennie usuzovala, že se často plaví po moři a slunce se opírá do jeho tváře jen z určitých úhlů. Možná se plaví jako můj praprapraděda, říkala si a prohlížela si ho dále.

Vlasy měl tmavé a husté asi jako ona a s takovou přirozeně nedbalou, vzdušnou vlnou, jakou podle Genniniých představ mívají muži stojící na přídi lodi. Rty měl smyslně plné, nos takřka aristokratický, oči temně hnědé a obočí tmavé. Ale oči muže se na ni nedívaly přátelsky. Ani zvědavě. Vyrušila jsem ho, pomyslela si Gennie.

„Jak jste se sem dostala?“

To nebylo přivítání, jaké Gennie čekala.

„Pěšky,“ odpověděla s trochu zmateným výrazem ve tváři.

„Pěšky?“ opakoval nevěřicně muž a hleděl na ni pátravě. „V takovém počasí? Odkud?“

„Asi dvě míle odsud se mi zastavilo auto.“ Gennie se roztrásla chladem i vzpomínkou na cestu.

„A co jste tady v takové noci dělala?“

„Najala jsem si chatu paní Lawrenceové. Auto se mi porouchalo, tak jsem musela jít pěšky. Cestou jsem zahlédla vaše světlo.“

Gennie si uvědomila, že se jí třesou nohy. „Mohla bych si sednout?“

Muž na ni chvíli zíral a potom pokývl směrem ke gauči. Gennie se posadila a pokoušela se vzpamatovat se z cesty.

Hleděl na ni. Co mám s tím stvořením dělat, ptal se sebe. Vypadá, že ji porazím, jestli trochu prudčeji vydechnu. S přilepenými vlasy k hlavě a ke krku nepůsobí zrovna příjemně, ale přesto něčím připomíná středověké princezny. Možná díky dlouhým lícním kostem a ostrým rysům. Jo, je jako keltská nebo galská princezna. S atletickým tělem, doplnil své úvahy, když přešel zrakem po její figurě v mokrému oděvu. Za jistých okolností může být dost přitažlivá. A má krásné oči. Jako mořská panna. Na vteřinu ho napadlo, že dívka není skutečná, že je to možná opravdická mořská panna, kterou rozbouřené moře právě vyvrhlo na břeh.

Jenže dívka má silný jižanský přízvuk, takže patrně nepřichází od moře, ale z jihu země. Ale já nejsem z teplého jihu, nerostou mi u vchodu do domu magnolie. Já mám u domu útesy a divoké moře a jsem zvyklý na tvrdší život.

Co tu vlastně dělá? Nemusí se na mě dívat – i když oči má opravdu pěkné – a ještě se při tom usmívat. Kéž by se tu radši nikdy neobjevila. Zamračil se.

„Asi jsem blábolila,“ řekla Gennie. „Nebyla jsem v tom nečase víc než hodinu, ale zdálo se mi to jako věčnost. Jmenuju se Gennie.“

Muž zahákl palce za okraje kapes svých džínů. „Jsem Campbell, Grant Campbell,“ řekl a dál se mračil.

„Pane Campbelle, ani nevíte, jak se mi ulevilo, když jsem viděla vaše světlo.“

„Odbočka k chatě paní Lawrenceové byla asi míli odsud.“

Gennie se na něho podívala pátravě. Co mi tím navrhuje? Abych se hned sebrala a doklopýtala se tam? V tom počasí? V té tmě?

„Podívejte se, pane Campbelle, zaplatím vám za šálek kávy i za použití tady toho gauče, jestliže mě tu necháte přespát.“ Gennie plácla do polštáře vedle sebe. Vyvalil se z něho oblak prachu. Pomalu stoupal vzhůru.

„Nájemníky neberu.“

„Vypadá to, že byste nakopl i nemocného psa, kdyby vám přišel do cesty. Ale musím vás upozornit, že se dnes večer odsud nehnu. A nedoporučuju vám, abyste se snažil vystrnadit mě násilím.“

Poslední věty Granta pobavily, i když to nedal na sobě znát. Ani se nepokusil vyvrátit Genniiiny obavy, že by byl schopen vyvést ji ven nebo si vzít od ní peníze. Chtěl jen, aby jí bylo jasné, že o její přítomnost nestojí. Beze slova se otočil a odkráčel k příborníku.

Gennie ho nesledovala pohledem, ale slyšela, jak něco v příborníku hledá, a taky uslyšela zurkot kapaliny nalévané do sklenky.

„Nejdřív potřebujete trochu brandy, ne kafe,“ řekl a podal jí sklenici přímo k nosu.

„Děkuju,“ odpověděla ledovým hlasem, vzala skleničku a celý její obsah vhodila rovnou do krku. Uspokojeně vnímala teplý alkoholový šok. Tak to má být, pomyslela si a s odtažitou zdvořilostí podala Grantovi prázdnou sklenici.

Grant se díval na Gennii pobaveně. „Ještě jednu?“

„Ne,“ řekla chladně, „děkuju.“ Grant mlčel. Houpal se na patách a přemýšlel. Bouřka pokračovala a cesta k chatě vdovy Lawrenceové by byla nejen nepříjemná, ale i nebezpečná. Nezavezu ji tam, rozhodl se. Nejjednodušší bude, když ji tady nechám přespát. V duchu zaklel nespokojeností a otočil se.

„Tak tedy pojd'te,“ vyzval Gennii, aniž se k ní obrátil. „Přece se tady nebudete třást celou noc.“

Ted' Gennie v duchu zaklela a vážně uvažovala o tom, že Grantovi hodí na hlavu svou kabelku. Ale neudělala to. Následovala ho k železnému točitému schodišti a stoupala po něm vzhůru, jen o pár schodů za Grantem. Schodiště bylo neosvětlené, ale Gennie se pohybovala jako kočka. Držela se zábradlí a opatrně našlapovala.

Líbilo se jí to. Bylo to jako ve filmu. Gennie si nepamatovala, že by někdy šla po takovém schodišti. Připadala si jako ve věži nějakého středověkého zámku.

V prvním patře Grant rozsvítil. Byla v ložnici. Ne zvlášť útulné, ne vzorně uklizené, ale s několika kusy pěkného starého nábytku. Zvlášť kovová postel Gennii okouzila.

„Sprcha je naproti a tady máte něco na sebe,“ řekl Grant a odcházel.

„Děkuju mnohokrát,“ odpověděla Gennie vděčně, ale při tom už slyšela zvuk rázných Grantových kroků na schodech. Nezdvořáku, zlobila se na něho v duchu.

Koupelna byla malá, ale příjemná. Gennie si napouštěla do vany teplou vodu a současně ze sebe rychle stahovala chladící mokré šaty. Nedočkavě si sedla si do vany dřív, než se naplnila vodou. Nevadilo jí to. V tuto chvíli jí nevadilo vůbec nic na světě. Cítila se jako v ráji a bylo jí jedno, že za ten ráj děkuje někomu, kdo jí připadá spíše jako ďábel.

Grant sešel do kuchyně a rozhodl se připravit trochu kávy. Zatím co se hřála voda, napadlo ho otevřít konzervu s polévkou.

Nedá se nic dělat, pomyslel si, už jsem přišel o hodinu času. Budu muset dnešní večer o tu ztracenou hodinu protáhnout. Ale musím jí pomoci. Poskytnu jí přístřeší, jídlo a pití. Tím pro mě všechno končí. Ráno, až vstane, tak odsud vypadne. Už žádnou další hodinu jí nevěnuju.

Grant se před necelým týdnem vrátil z Hyannis Portu kde se vdávala jeho sestra Shelby. Brala si za muže Alana MacGregora. Setkání s MacGregorovými bylo docela příjemné. Poznal při něm zblízka lidi, kteří pro něho nebyli úplně cizí. Už dříve o některých členech rodiny dost slyšel a četl. Avšak stejně ho překvapili. Nejvíce svou vstřícností a ochotou poznat nové lidi a upřímně se zajímat o jejich život a názory.

Během svatby přepadla Granta nějaká rozcitlivělost a potřeba pracovat. Najednou toužil po samotě. Chtěl se vrátit sem na pobřeží, kde si může kreslit a přemýšlet jak dlouho chce a kdy chce.

Když oznámil MacGregorovým svůj úmysl a chystal se odjezdu, všichni ho přemlouvali, aby ještě pár dnů zůstal. Ale neúspěšně.

Slíbil jim, že je přijede navštívit jindy a rozloučil se. Ale mezi MacGregorovými se mu skutečně líbilo. Zejména senior rodiny, mohutný a hřmotný Daniel ho zajímal.

Určitě využiju jejich pozvání a někdy k nim zase zajedu, pomyslel si Grant poté, kdy se mu před očima znovu vybavilo několik humorných okamžiků ze svatby a kdy si představil tváře, hlasy, způsob mluvy a gesta MacGregorových.

Ted' mě bohužel zdržuje ta dívka, řekl si. Holt smůla. Vrátil jsem se kvůli práci a nechtěl jsem zmeškat ani minutu. Ale já se nenechám dlouho zdržovat. Dnes přespím trochu nepohodlně, a ona zmizí hned zítra ráno.

Na schodech se ozvaly Genniiny kroky a Grant se přistihl v téměř přátelském rozpoložení. Nebylo zrovna nepříjemné slyšet na schodech jiné kroky než své vlastní. A Genniiny kroky byly lehké a měkké... I jejich ozvěna byla vláčnější. Jako kdyby v těch krocích bylo něco důvěrného.

Grant se téměř usmál při představě, jak odlišný zvuk se všude rozléhá, když schází dolů on.

A to ostré a rázné echo, které přichází po každém jeho kroku! Kdežto zvuk jejích kroků...

Grant si hlasitě a s pohrdáním nad sebou samým odfrkl. Naštval se na sebe. Nelíbilo se mu, že při pomýšlení na tu dívku měkne. Věnuju jí příliš mnoho pozornosti. Prostě jde krokem ženy, to je vše.

Genniiny kroky se přiblížily. Grant se otočil ke dveřím, aby přiměřeně zdvořile komentoval její příchod. A ztuhl. Gennie byla krásná. Příliš krásná na to, aby ho nechala chladným. Světle modrý župan jí slušel. Byl jí sice velký, ale s tím si zjevně nedělala hlavu. Obtočila si ho kolem sebe a vyhrnula rukávy až k loktům. A barva županu šla velmi dobře k medové pokožce jejího obličeje, krku, výstřihu i předloktí. Vlasy si sčesala dozadu a jen pár usychajících pramínků se jí stahovalo zpátky do čela. Opět mu připadala jako mořská panna.

„Posaďte se,“ skoro Gennii nařídil, znepokojený touhou, kterou v něm vzbudila. „Ohřál jsem vám polévku.“

„Ano? Děkuju.“

Gennie se posadila a uchopila lžíci. Překvapilo ji, že i Grant si sedl k protější straně stolu a taky se dal do jídla. Neřekla však nic.

Jedli mlčky. Bylo slyšet jen rachot hromu a vlny rozbíjející se o skály. Gennie se upřeně dívala do svého talíře. Až po několika soustech, když se ještě víc prohrála a zaplnila si žaludek, nenápadně si prohlédla kuchyň.

Kuchyň byla malá, ale dobře uspořádaná. I nějaké vybavení měla. Třeba opékač topinek. No, je vidět, že o kuchyň se stará dobře, pomyslela si. Lépe než o ostatní místnosti. Žádné špinavé nádobí v dřezu, nikde žádné drobky. Jenom by si ji mohl moderněji vybavit.

Ted', s plným žaludkem a pocitem bezpečí, měla Gennie na Granta velkorysejší názor. Uznávala, že ho přepadla, že nemohla čekat žádné vřelé přijetí. Vždyť pro něho byla cizinkou, která prostě večer zabušila na jeho dveře. A on jí dal suché šaty a jídlo.

Sklouzla pohledem na Grantovy ruce. Bože, pomyslela si, ten má krásné ruce. Hleděla na ně. Zápěstí, samotné ruce a prsty s krátkými silnými nehty byly úzké a dlouhé, ale přitom pevné. A opálené sluncem. Při prvním pohledu vnímala jejich mužskost, při druhém jejich jemnost. Představovala si jeho ruce, jak drží šavli, potom jak drží flétnu.

A fantazie se jí rozbíhala dál. Viděla Grantovy ruce, jak jemně a pomalu rozepínají ženské šaty... jak netrpělivě strhávají ženské šaty... jak jemně hladí ženské tělo a potom jak ho silně drtí a drtí a drtí...

Vzpamatovala se. Na co to proboha myslím! A podívala se Grantovi do tváře. Zrovna ji pozoroval. Chladně a pátravě, jako přírodovědec pozoruje neznámý živočišný druh. Všiml si, že si prohlíží jeho ruce, a čekal, až pozvedne oči. Ted' je zvedla. Zatoužil po ní. Ted' vypadala bezbranně.

Co by se stalo, kdybych ji popadl a odnesl do postele? ptal se v duchu.

Zírali na sebe, oba plní myšlenek, které si zakazovali. Gennie byla pro Granta svůdkyně, jež přišla z moře, a Gennie viděla v Grantovi připomínku svého dobrodružného předka.

Grant vstal. Gennie znehybněla.

„Nahoře v patře je palanda,“ řekl Grant chladně, potlačoval zlost. Zlost na sebe, protože musel potlačovat svou touhu.

Dlaně Gennii nervozitou vlhly.

„Můžu se vyspat tady na gauči,“ odpověděla stejně chladně.

„Dělejte, jak chcete,“ řekl Grant a odešel.

Gennie počkala, že uslyší jeho kroky nahoře. Pak vydechla. Příště, až zase uvidím světýlko, co nejrychleji se rozběhnu na opačnou stranu, řekla si nahlas.

DRUHÁ KAPITOLA

Grant snad ani nebyl podivín. Jen hrozně špatně snášel, když ho někdo rušil. Nijak by mu nevadilo, kdyby ho někdo proklínal, pohrdal jím, nebo ho neměl rád jako člověka. Zřejmě by nad tím pouze pokrčil rameny a dál se věnoval své práci. Vždyť koneckonců všechny ty emoce by byly problémem člověka, který by proklínal, pohrdal nebo neměl rád. Ne Grantový. Grant sám od lidí nic nechtěl. Kromě jednoho: aby ho všichni nechali na pokoji a on se mohl soustředit na to, co dělá a co má rád.

Potřebu soustředění se na práci Grant možná zdědil po otci. Jeho otec Robert Campbell pracoval přímo s vášní a v naprostém soustředění. Byl senátorem, který dal svým voličům, když ne každou, tak snad každou druhou minutu vlastního života. Myslel jen a jen na jejich dobro. Grant byl tehdy sice ještě dítě, ale nějak to vycítil. Cítil i fakt, že otec byl výjimečný člověk. Člověk, který podobně jako většina výjimečných osobností měl na ostatní lidi dost vysoké požadavky. Někteří ho za to, nebo i přes to, měli velmi rádi, ale jiní ho o to víc nenáviděli.

Otec měl taky vznešené ideály a uměl o nich s lidmi mluvit. Kandidoval i na prezidenta a vypadalo to, že jeho šance na úspěch je víc než slušná. Pak si ale vzal otce na mušku neznámý střelec. A ten neznámý střelec otce dostal. Zasáhl ho třemi kulkami.

Grantová sestra dodnes viní z otcovy smrti střelce i politiku jako takovou. Grant obviňuje navíc i otce. Za to, že se otevřel světu, že se dal do služeb lidí. Otec chtěl být doktorem nemocného a mizerného světa. A ten svět ho za to nechal zabít.

Maják, v němž teď Grant žije, však pro něho nemá být útočištěm, nějakým úkrytem před tím nemocným a mizerným světem. Žije v něm, protože je rád sám, daleko od ostatních, a protože má rád přírodu a harmonii, která v ní za každých okolností panuje.

A pro jeho práci je bývalý maják přímo ideální místo. Málokdy ho tam někdo vyruší. Samota a klid, to je přesně to, co Grant hledá a potřebuje.

Tu noc, kdy u něho Gennie zabušila, byl Grant zabrán do práce. Původně nechtěl nikomu otevírat, ale rány do dveří už stejně přerušily tok jeho myšlenek, takže se zvedl a sešel dolů. Chystal se návštěvníkovi vynadat, tak jako onehdy vynadal turistovi. Turista tehdy zareagoval vztekle a hrubě. Grant mu tedy jasně naznačil, ať se uklidní a hned zmizí, protože jinak ho osobně popadne za šos a mrští s ním do moře. Grant musel při tom vypadat přesvědčivě, protože turista udělal obojí. Nejdříve zmlkl a potom rychle odcházel. A pořád se ohlížel, jestli za ním Grant neběží, jestli ho přece jen nechce hodit do moře.

Setkání s Gennii dopadlo mnohem lépe. Pro ni, ovšem. Spala v teple a v suchu. Grant však vyrušení z práce pocítil. Celou hodinu mu trvalo, než se dostal zase zpět do problému, na kterém pracoval ve chvíli, kdy Gennie začala tlouct do dveří. A lehnout si šel až k ránu.

Ale nenaspal toho hodně. Asi o čtyři hodiny později ho probudil zpěv. Gennie si prozpěvovala známý slágr, který v rádiu omílají pořád dokola. Grant i v polospánku uznával, že Gennie zpívá dobře a že má příjemný hlas. Ale co mi je po příjemném hlase, říkal si rozespale, když mě už podruhé vyrušila. V noci od práce a teď ráno ze spánku.

Přehodil si polštář přes hlavu. Zpěv už sice neslyšel, ale vyrušení i určité rozrušení z její přítomnosti mu nedovolily znovu usnout. V duchu párkrát zaklel, ale nakonec vstal a sešel dolů.

Vlněná deka, kterou se v noci Gennie přikrývala, byla úhledně složená na gauči. Gennii nikde neviděl. Musela tedy být v kuchyni. Vešel tam.

V kuchyni voněla káva a slanina smažící se v pánvi na plotně. Slanina jemně prskala, v žáru se kroutila a pronikavě voněla, Gennie levicí nadzvedávala pánev a pravou rukou se snažila plátek slaniny převrátit. Šlo jí to. Slanina však dál prskala o sto šest.

Grant hleděl na Gennii a byl skoro v šoku. Chovala se v kuchyni jako doma. „Co to tady proboha děláte?“

Gennie se otočila a úlekem si položila ruku na srdce. Hned zapomněla na slaninu a na hrozný hlad, s nímž se ráno probudila.

Grant nevypadal přívětivě. Zamračený, napůl* oblečený, s rozčuchanými vlasy a strniskem na bradě skoro naháněl strach. Gennie však byla odhodlaná pokusit se alespoň o nějaký rozhovor.

„Dělám snídani. Říkala jsem si, že to je to nejmenší, co pro vás můžu udělat za to, že jste mi pomohl a nechal mě u sebe vyspat. Opravdu jste mi pomohl a já vám opravdu děkuju.“

Grantovi se něco na ní a její odpovědi zalíbilo, ale nevěděl, jak to má pojmenovat.

„Nemám rád, když mi někdo dělá v kuchyni binec,“ řekl.

Gennie otevřela údivem ústa. Ale hned je zase zavřela, aby jí z nich nevyklouzlo něco nelichotivého nebo dokonce urážlivého. „To jediné, co jsem tady rozbila, jsou vejce,“ řekla velmi jemně, ale důrazně. A po vteřině pokračovala úplně stejným tónem. „A co kdybyste nám oběma neotravoval pěkné ráno? Sedněte si, vezměte si kafe a už konečně zmlkněte.“

Grant pozvedl obočí překvapením a údivem. Ne každý umí říct medovým hlasem jinému *zmlkni* tak, že toho druhého skutečně přiměje uposlechnout a zmlknout. Vždyť i on sám udělal, oč ho požádala a beze slova si sedl ke stolu.

Gennie mu přinesla hrnek s kávou. Už si neprozpěvovala. Grant ji nenápadně pozoroval a říkal si, že to, co se jí honí hlavou, nejsou asi slova šlágru, který si zpívala, ale spíše nadávky. Určené jemu, samozřejmě. Nicméně teď, když se trochu zklidnil, si uvědomil, že poprvé tu v kuchyni sedí u stolu a někdo jiný mu připravuje snídani. No, nechtěl bych to každý den, ale jako zkušenost to není špatné, pomyslel si.

Gennie mlčky přinášela na stůl slaninu s vejci.

„Proč jste chtěla jet k chatě paní Lawrenceové?“ přerušil Grant ticho.

Gennie se na něho podívala tázavě a s přivřenýma očima. Co bude následovat? Trocha zdvořilé konverzace?

„Najala jsem si ji,“ odpověděla a solila přitom vejce. „Je na tom něco divného?“

„Myslel jsem, že ji chce prodat.“

„To chce.“

„Řekl bych že už je trochu pozdě na najímání chaty u moře. Léto končí.“

Gennie pokrčila rameny. „Nejsem turistka.“

„Ne? Tak dobře. Nejste turistka, ale určitě jste z Louisiany, že? Z New Orleansu?“

„Ano. Jsem z New Orleansu. Ale myslím, že ani vy nejste místní. Nebo se pletu?“

„Ne,“ přiznal Grant.

Gennie chvíli mlčela a čekala rozvinutější odpověď. Ale Grant nic bližšího nedodal. Gennie se však jen tak nevzdala. Jen si nemysli, řekla si v duchu, že si začneš konverzaci a pak ji skončíš, kdy se ti zlíbí.

„Proč jste se rozhodl pro maják?“ dotírala na Granta další otázkou. „Už není funkční, že ne? Světlo, za kterým jsem včera šla, vycházelo z okna.“

„O pobřeží se stará pobřežní hlídka a užívá při tom radary. Maják je mimo provoz už deset let. A co se stalo s vaším autem? Došel benzin?“

„Ne. Vystoupila jsem na chvíli z auta, abych se rozhlédla po krajině. Když jsem se vrátila a chtěla nastartovat, tak už to nešlo,“ odpovídala Gennie s očima upřenými na kus slaniny, kterou se snažila rozkrojit. „Asi ho budu muset nechat odtáhnout.“ Grant se krátce usmál.

„Odtahovou službu byste možná našla v Bayside, v nejbližším větším městě. Ale ve Windy Point se vám to nepodaří. Podívám se na auto, jestli chcete. Když si nebudu vědět rady, můžete požádat o pomoc Bucka Gatese. Řeknu vám, kde ho najdete.“

„Ano? Děkuju,“ řekla Gennie s jistou ostražitostí v hlase.

Grant vstal od stolu a odnášel talíř do dřezu. „Jdu se obléknout. Máme před sebou práci.“ A nechal Gennii v kuchyni samotnou.

Gennie udělala totéž, co Grant. Vstala, odnesla talíř a spěchala se obléknout. Rychle, rychle, povzbuzovala se, když běžela do koupelny a brala schody po dvou. Rychle se oblékni a pak rychle ven, dokud si ten podivný muž svou ochotu pomoci ještě nerozmyslí.

Za pár minut už byla venku. V suchém oblečení, jen tenisky byly ještě trochu navlhle.

Ráno bylo tak nádherné, až se Gennii zatajil dech. Po noční mlze a zuřivé bouřce přišlo to nejjasnější ráno, jaké vůbec může být. Vzduch odrážel zářivě žluté sluneční paprsky a obloha byla sytě modrá, bez jediného mráčku.

Gennie se rozhlédla kolem majáku. Rostla tam řídká tráva a v ní tu a tam drobné kvítky. Některé z nich připomínaly konec léta, ale slunce stále silně hřálo. Taky viděla cestu, po které včera k majáku přišla. A kousek za majákem objevila jakýsi ne příliš starý, ale zjevně už delší čas zvolna chátrající dům. Usoudila, že v době, kdy maják ještě fungoval jako skutečný maják, bydlela v něm rodina strážce majáku. Ale teď, a o tom nebylo pochyb, byl dům neobydlený.

Tak to jsou jediné stopy civilizace široko daleko, pomyslela si Gennie a stočila zrak k tmavě modrému moři s bělavými špičkami vln. Byl to krásný pohled. Viděla na míle daleko. Viděla dlouhé, malebně rozeklané pobřeží, vzdálené rybářské lodě a loďky a čluny, cítila sůl a vůni ryb a slyšela křik racků. Vnímala přitažlivost moře, jeho vábivost, jíž muži i ženy tak těžko odolávají. Protože moře, pomyslela si, vždycky pro lidi znamenalo a nepochybně bude i nadále symbolizovat dvě krajnosti – nebezpečí a výzvu, nebo taky pokoj v duši a smír s nekonečnou přírodou a místem člověka v ní.

Přes hlasité šumění moře Gennie vůbec neslyšela Granta přicházet a netušila tudíž, že stojí hned za ní. A i kdyby o jeho přítomnosti věděla, neměla by ani zdání, jak hodně se Grant cítí pánem místa, na kterém ona zrovna v tuto chvíli stojí, a s jakou nelibostí teď na ni hledí. Jako kdyby svou přítomností zabírala velký kus jeho životního prostoru, či snad znesvěcovala jeho skálu.

Grant se k Gennii o pár kroků přiblížil. Pořád o něm nevěděla. A on si najednou všiml, čeho si od včerejšího večera moc nevšímal, Genniiny postavy. Měla trochu atletickou figuru, ale plnou měkkých křivek. V tu chvíli byly znatelné hlavně díky větru, který na každý oblý tvar jejího těla přitiskl všechno, co měla na sobě. Některé kusy látky naopak odfoukl a ty se pak třepetaly ve větru jako její vlasy... Grant se neovládl. Chytil Gennii zezadu za paži a prudce ji otočil k sobě. Měl tisíc chutí ji políbit.

Gennie se nepolekala. „Včera večer jsem se divila, jak tady někdo může bydlet. Dnes ráno se divím, jak můžou lidé bydlet jinde.“ Potom ukázala na malý rybářský člun u konce mola. „To je váš?“

Grant na ni hleděl. Ještě se nevzpamatoval, ještě pořád by ji nejradši políbil. Ale pak přece jen ze sebe dostal odpověď. „Ano. Ten je můj.“

Gennie se na Granta zcela přirozeně usmála, poprvé od okamžiku, kdy ho včera uviděla ve dveřích bývalého majáku. „Asi vás zdržuju od práce.“

Grant zamumlal něco nesrozumitelného a popadl ji za loket. Dosti hrubě ji zezadu tlačil k pick-upu zaparkovanému pár metrů od majáku.

„Jste vždycky tak hrozně nepříjemný, pane Campbelle?“

Šlehl po ní pohledem. „Ano,“ řekl stroze.

„Už to umíte dobře.“

„To dělají léta praxe.“

Nastoupili do auta a Grant nastartoval. Motor se rozběhl a vydal zvuk, který jako kdyby se to této krajiny nehodil. Najednou tu v krásné přírodě byla civilizace. A Gennie ji v této chvíli brala jako skutečně hříšný výtvar člověka.

Otočila se k moři a okamžitě se rozhodla. Ano, tento kus pobřeží namaluju. Chtěla to hned zčerstva říct Grantovi, ale když se na něj podívala a uviděla jeho zachmuřenou tvář, raději mlčela. Nemusí o ničem vědět pomyslela si. Přijdu sem malovat, když on bude na moři.

Kus cesty jeli beze slov. Cesta byla samý výmol a Grant si představil Gennii krácející tudy v noci. Ve tmě a v bouřce jí asi bylo těžko, pomyslel si. Byla v neznámé krajině, v naprosté tmě... Začal se cítit provinile. Právě si skládal dohromady slova pochopení, jimiž by dal Gennii najevo jistou lítost nad tím, čím musela včera projít, a jimiž by se jí oklikou omluvil za své nevlídné přijetí, když Gennie pozvedla hlavu i bradou ukázala dopředu. „To je moje auto.“

„Už ho vidím,“ řekl Grant a přichystaná slova soucitu si nechal pro sebe. Stejně už je třeba soustředit se na porouchané auto, řekl si.

Sjeli k němu. Grant zvedl kapotu, prohlédl si motor a nesrozumitelně něco mumlal. Pak donesl nářadí ze svého auta a

znovu se sklonil nad motor. Gennie nahlížela přes jeho rameno. Opřela se o jeho paži, aby viděla, co bude dělat. Grant pohnul paží a dotkl se loktem jejího řadru. Byl to jeden z doteků, které se mnohokrát stanou ve výtahu, aniž je dotyční vůbec vezmou na vědomí. Gennie a Grant se však narovnali a zírali na sebe.

„Co to děláte?“ zeptal se Grant s pohledem upřeným na Genniiina ústa. Chtělo se mu políbit je.

„Co?“ reagovala Gennie zmateně.

Grant mlčel. Chuť políbit Gennii se neztrácela. Ale v duchu už sám sebe varoval. Jen se jí dotkni, Campbelle, a už se z toho nedostaneš. To si piš. Jen se jí dotkni a uvidíš.

„Ptal jsem se, co to děláte,“ řekl nahlas.

„Co bych dělala?“ odpověděla Gennie, trochu v rozpacích. „Dívala jsem se, jak budete auto opravovat, abych to pak zvládla sama, když se mi to stane znovu.“ Odkáslala si a stoupla si ke kapotě ze strany. „Myslíte, že se to může opakovat? Mechanik auto opravoval nedávno.“

„Brzy budete potřebovat nové svíčky. Řeknu o tom Bucku Gatesovi.“

„To je mechanik v servisu?“ Grant vypadal pobaveně. „Ve Windy Point přece žádný servis není. Když tady potřebujete benzin, zajedete dolů do doků. Když potřebujete opravit auto, jedete za Buckem Gatesem. Opravuje čluny, které plují na lov krevet. Motor jako motor. Zkuste teď nastartovat.“ Gennie otočila klíčem. Motor chytil. „Chata paní Lawrenceové je asi tři čtvrtě míle odsud. Odbočku nemůžete minout, pokud tam nejedete v noci, za bouřky a s malou baterkou v ruce.“

Gennie se usmála. „Budu si to pamatovat.“ A tebe si budu pamatovat jako hrubiána, dodala pro sebe.

„Neřeknu nikomu, že jste u mě strávila noc. Pověst si musím chránit.“ Tentokrát Gennie potlačila úsměv. „Ano?“

„Ano. Místní lidé si myslí, že jsem podivín. Nedělalo by dobrotu, kdyby věděli, že jsem vás nevystřnadil zpět do bouřky.“

„Máte moje slovo,“ řekla Gennie se smíchem. Řeknu jim, že jste hrozný chlap a hrubián.“

„To bude nejlepší,“ řekl Grant a odcházela ke svému autu.

Gennie sáhla po kabelce. „Počkejte, já vám nechci být zavázaná, chci –“

„Kdepak,“ odpověděl. „A už jed'te, nemůžu se s autem otočit, když tu stojíte.“

Rozjela se. Vzdalovala se a ani jednou se za Grantem neohlédla, ani jednou se nepodívala do zpětného zrcátka. Vnímala slábnoucí zvuk motoru jeho pick-upu tak dlouho, dokud zcela neustal. Jediným dokladem Grantovy existence teď byl hluk motoru jejího auta. Ano, jedu, opravil to. Tedy existuje, řekla si. Ale myslet na něho nebudu.

A nemyslela. Za chvíli dorazila k odbočce a po několika stovkách metrů, v krajině takřka beze stromů, uviděla chatu paní Lawrenceové.

Chata byla malá, ale ne natolik, aby se Gennie začala obávat sedmi trpaslíků, kteří by se tam večer mohli přijít vyspat. Měla jednoduchý, hranatý tvar a byla modře natřená. Jedna veranda byla obrácená směrem, od kterého Gennie přijela, druhá k zálivu. Z nedalekého břehu vystupovalo chatrně vypadající molo. Vedle něho někdo zasadil vrbu. Nedařilo se jí tam. Skomírala.

Gennie vypnula motor. Bylo naprosté ticho. „Ano, tady se mi bude dobře pracovat,“ řekla si nahlas, aby ticho porušila. „Ale kdybych v tom kraji měla žít napořád, chtěla bych radši bydlet u moře, jako Grant.“

Vešla dovnitř chaty. Všechno bylo čisté, upravené, jako kdyby tam nikdy nikdo nežil. „A raději bych žila v tom domě u majáku, který vypadá už léta opuštěný,“ opět řekla nahlas. „I když by v něm měl být prach, jako je třeba v Grantově domě.“

Pak si ale uvědomila, že oproti veškerému předsevzetí, které před chvílí udělala, na Granta začala myslet. Pokárala se za to. Ale pak hned se s chutí dala do přenášení věcí z auta do domu.

Zabydlela se za chvíli. „Je nejvyšší čas jít na chvíli ven,“ řekla si, když vybalila poslední zavazadlo. A vyšla.

„Co kdybych si koupila člun?“ povídala si dál sama se sebou. „Můžu přece dělat cokoli. Můžu například prozkoumávat záliv, když už jsem do takové krajiny tak hrozně chtěla. Kdo ví, jak dlouho ještě se mi na severu bude líbit. Už jsem na cestě povážlivě dlouho. Kolik to je měsíců? Šest? Ano, šest. A pořád mě to baví. Jen ta jedna

bolest kdyby nebyla. Angela... Angelina smrt. Dneska je tomu přesně sedmnáct měsíců, dva týdny a tři dny, co zemřela. Pořád se nemůžu zbavit pocitu viny.

Nebyla to tvoje chyba... Neobviňuj se, Gennie... Nemůžeš za její smrt... Slyšela jsem to nescíslněkrát. Moji nevinu nikdo nikdy nepochybnil. A stejně mám ten okamžik pořád před očima. Kdybych tušila, že to auto na červenou nezastaví... Kdybych měla rychlejší reakci...

Samé *kdybych* a *kdyby*. Nedá se to vzít zpátky. Neměla jsem rychlejší reakci a auto nezastavilo a jelo dál, i když mělo na semaforu červenou. Sestra je mrtvá. A já jsem od té doby jiná. Dokonce jsem uzavřela i etapu hektického vystavování a prodávání obrazů. Nechci teď obchodovat s vlastním uměním, chci malovat a žít v přírodě. Snad mi ta cesta a malování přece jen časem pomůžou.

Gennie přemýšlela jako už tolikrát o životě sestry a o svém životě. I o tom, že setkání se smrtí Angely, s tou tvrdou, nezměnitelnou realitou, ji přimělo odsunout abstraktní malování na vedlejší kolej a svázat se s realitou kompletně, i v malířské tvorbě.

Grant mezitím dorazil domů a vyšlapal do prosvětleného druhého patra, které si upravil jako ateliér. Nebylo v něm hodně nábytku, žalo však hodně pravítek, tužek, štětců a papírů. Vše měl úhledně a účelně srovnané. Nikdy nic nemusel hledat.

Toto ráno byl trochu pomalý. Více přemýšlel, než kreslil. Ale nezneklidňoval se tím. Byl to jeho způsob práce. Někdy hodiny a dny hlavně přemýšlel a hledal inspiraci, a pak zase hodiny a dny dával své nápady na papír. A kromě toho neměl proč pospíchat. Nad ránem, i když s jistým zpožděním, které zavinila ta dívka, se mu podařilo skončit jednu část práce na svém projektu. Teď se už chystal na druhou část.

Rozložil si před sebe papír, rozdělil ho na pět částí a v první z nich začal kreslit. Udělal pár čar – a už tu byla mužská figura. Mírná karikatura docela obyčejného muže, s výrazným nosem a záhadnými očima, v trochu obnošeném oblečení. Byla to postava, kterou dávno a bůhvíproč pojmenoval právě Macintosh.

Macintosh se zrodil už v době, kdy Grant ještě chodil do školy. Nějaký čas byl hlavní postavou jeho kreslených seriálů o denním

životě člověka – ovšem, že s trochou humorné nadsázky, – který nebyl ničím výjimečný. Ale pak dal Macintoshe, svého přítele, jak ho tituloval, na čas k ledu. Jenže po nějaké době si uvědomil, že kreslit karikatury ho baví mnohem víc než kreslit portréty. A tak přítele Macintoshe zase oživil. Nakreslil pár kreseb a poslal je do novin. A Macintosh vyhrál. U šéfredaktora i u čtenářů.

Od té doby každý den sleduje víc než milion

.Američanů Macintoshovy příhody. V metru cestou do práce nebo o přestávce nad kávou čtenáři novin zjišťují, co nového se Macintoshovi včera přihodilo, když žil svůj obyčejný den.

Grant se už dávno stal velmi úspěšným, velmi dobře placeným kreslířem. Jeho jméno však nikdo nezná. Kresby podepisuje jen monogramem a zůstává v naprosté anonymitě. Pracuje rád a s takovou vášní jako kdysi jeho otec. Ale pracuje o samotě. Ve druhém patře zrušeného majáku.

Právě teď jeho kreslený přítel Macintosh našel nové hobby: sbírání známek. Na několika obrázcích bylo vidět, jak se pro své přátele rychle stává nudným patronem. Macintosh si však ničeho nevšímá, jediné, co ho zajímá, jsou jeho známky. Zcela jim propadl. A nevzdává se naděje, že se díky nim jednou stane multimilionářem. Kupuje a kupuje známky. Jakékoliv známky. Až americká pošta vyhlásí výjimečně vysoký profit, protože v zemi výrazně stoupl počet prodaných známek.

V tom okamžiku Granta napadlo, že Macintosh by se mohl setkat s Gennii, jako se s ní setkal on sám – díky autu, které nejede. A hned se do toho dal. Obměnil příhodu, zmoklou dívku pojmenoval Veronika, zkarikoval její dlouhé řasy a plné rty a za chvíli byl příběh skoro nakreslený. Na jeho konci Veronika odjela pryč. Tak jako Gennie odjela pryč z Grantova života. Tak je to správně. To je nejsprávnější a jediný možný konec takové příhody.

Grant byl spokojen. Protáhl se. Dodělám to potom, teď je na řadě odpočinek, řekl si a vyšel ven.

Venku bylo příjemně. Rozhlédl se po moři a zabloudil zrakem i k molu. Málem si promnul oči. Nechtělo se mu věřit, že ho zrak nešálí. Ale byla to pravda. Byla tam. Veronika. Ještě z jeho života neodjela.

TŘETÍ KAPITOLA

U majáku bylo nádherně. Gennie zjistila, že v tomto místě nezáleží na tom, z které strany slunce osvětluje moře a břeh, ani kde člověk stojí a z jakého úhlu na ten kouzelný kus pobřeží hledí. Všechny pohledy jsou úchvatné, jeden víc než druhý.

Gennie už udělala několik skic a věděla, že by mohla pokračovat do nekonečna, a přesto by si nebyla jistá, jestli bude s to barvy a atmosféru pobřeží zachytit. A k tomu je tu ještě maják, to dílo lidských rukou uprostřed divoké přírody! Neuvěřitelná harmonie a zároveň krásná disharmonie!

Božský klid je tu, pomyslela si Gennie. V New Orleansu, sotva jsem někde postavila štafle, hned byli kolem mě lidé. A stejná situace nastala, když jsem se utábořila daleko za městem. Takže jsem malovala raději v ateliéru a málem jsem u toho zapomněla, jaké to je, když můžu všemi smysly vnímat, co maluju. Ta pohoda –

„A co byste sakra chtěla teď?“ uslyšela najednou.

Gennie se lekla. Málem jí vypadl z ruky papír. Tušila, že Grant bude někde kolem, protože jeho člun kotvil u mola. Ale nehodlala se kvůli němu skrývat.

Otočila se. Grant vypadal rozzuřeně. No a co? Ať se rozčiluje, když to potřebuje, pomyslela si. Jinak než našťavaného jsem ho stejně ještě neviděla.

„Dobré odpoledne,“ pozdravila a zdůrazňovala svou jižanskou výslovnost jak nejvíc uměla.

Grant myslel jen na to, že musí Gennii odsud co nejrychleji a za každou cenu vypudit. Musí ji přimět k odchodu z obvyklých důvodů, kvůli kterým odhání všechny ostatní náhodné návštěvníky. Je tu ale taky jeden neobvyklý a nový důvod, který však má stejnou váhu, jako ty běžné, ne-li větší, a Grant si ho přiznává jen s velkým sebezapřením: Gennie musí pryč, protože sotva ji vidím, mám naléhavou chuť se jí dotknout, obejmout ji.

Nemůžu si dovolit dotknout se jí, připomínal si v duchu dokola znovu a znovu. Nemůžu se jí dotknout... Nemůžu...

„Otázka zněla, co tu chcete,“ řekl po chvíli hrubě.

„Ničeho se nemusíte obávat. Dělán si je pár skic. Nenechejte se v ničem rušit.“

„Jenže jste na mém pozemku.“

„Měl byste si ho ohradit ostnatým drátem a obložit minami,“ řekla a na vteřinu se odmlčela. „Ale ne, nezazlívám vám, že si chcete ten kousek světa udržet pro sebe,“ pokračovala měkkým hlasem, aby ho co nejvíce podráždila. „A nebojte se, nenechám vám tady plechovky, papíry ani cigaretové špačky.“

Poslední větou se jí to povedlo. Granta vyhecoval Genniiin měkký, klidný hlas i fakt, že rozpoznal její snahu podráždit ho. Vykročil a přiblížil se k ní natolik, že kdyby chtěl, mohl by ji chytit za vlasy odtáhnout ji – což by se mu teď náramně zamlouvalo. Ale všiml si skici, kterou držela v ruce.

Hned viděl, že byla víc než dobrá. Byl v ní neustávající pohyb moře a let racka, divokost i mír přírody, ale taky nehybné trvání majáku. Ne, že by to byl hotový obraz, ale každý, kdo viděl mořské vlny, jak bičují pobřeží, by skice na první pohled porozuměl.

Gennie kreslila dál, jako kdyby tam Grant nebyl. Grant samozřejmě pochopil, že Gennie ho schválně ignoruje a trochu naštvane a trochu uraženě se postavil těsně za ní a nehýbal se. Pak mu to nedalo a nenápadně se vytahoval na špičkách, aby přes Genniino rameno viděl, co a jak kreslí. S překvapením musel uznat, že kreslí dobře. Mnohem líp, než si ještě před chvílí myslel. Když se mu zdálo, že skončila, vytrhl jí blok z ruky.

„No tak,“ vykřikla Gennie a málem sklouzla z kamene, na kterém stála.

„Mlčte!“

Mlčela tedy. Ale jen proto, že Grant zjevně nechtěl její blok hodit do moře. Stál u kamene, na kterém stála ona, a se zájmem si kresby prohlížel.

Ty tomu tak rozumíš, pomyslela si Gennie. Pak ho ale pozorovala a podle výrazu tváře začínala mít dojem, že Grant může malování

trochu rozumět. Pocítila lehké sevření v břiše, jako mívá vždycky před otevřením výstavy, kdy očekává kritiku.

„Grandeauová,“ řekl nakonec s neochvějnou jistotou v hlase. „Genevieve Grandeauová.“

Kdyby její věci poznal někdo v New Yorku nebo Kalifornii, nebyla by zvlášť překvapena. Už několikrát ji tam zcela neznámí lidé poznali podle toho, jak malovala nebo kreslila. Ale že by ji poznal někdo tady, v té pustině, se Gennii zdálo téměř neuvěřitelné. Ale velmi příjemné.

„Ano. Jak jste to poznal?“

„Váš způsob malby je nezaměnitelný, ať malujete olejem, nebo děláte skici. A co tu vlastně chcete dělat? Proč se teď raději neopékáte na neworleanském slunci, proč jste ve Windy Point?“

Suchostí otázky Gennii naštal. Milé překvapení z toho, že Grant se zajímá o umění, bylo hned pryč. „Jsem na studijní dovolené,“ odsekla.

„Není ta pustina pro vás podivné místo? Žila jste jinak, jak vím ze společenských rubrik. Psali o vás často. Nebyla jste loni zasnoubena s nějakým italským hrabětem?“

„Baronem,“ opravila ho odměřeně. „A nebyli jsme zasnoubeni. Vy čtete bulvární noviny?“

„Čtu, co číst chci. Pochopitelně, že hlavně jiné věci. Ale v jistých rubrikách *New York Times* nějaký ten odstavec o vašem životě občas zahlédnu. Ostatně lze těžko přehlédnout velké titulky a spousty fotografií...“

„Někdo žije a někdo čte o životě jiných.“

„Děláte to dobře. Paparazzi z vás mají radost.“

„I oni se musí žít.“

„Vzpomínám si, že jsem slyšel i o nějakém souboji... A taky něco o filmovém režisérovi, který byl ještě před tím hrabětem —“

„Baronem,“ opravila ho Gennie. „Asi máte na mysli prvního příznivce mého malování.“

„Máte docela slušnou řadu těch... příznivců, že ano?“

„A kdo vy vlastně jste? Milovník umění, nebo jenom sběratel drbů?“

„Obojí. Ale myslím, že se vám povedlo udržet dovolenou v tajnosti. V posledních měsících jsem o vás nečetl.“ V tu chvíli si Grant uvědomil, že naposled viděl její fotku v novinách při pohřbu její sestry.

„Promiňte,“ řekl.

„To nic,“ odpověděla Gennie. Nebudu teď na minulost myslet, blesklo jí hlavou. Myslím na ni dost, když jsem sama. A hned pokračovala v hovoru.

„Takže vy trávíte čas tím, že čtete všechny ty novinové pomluvy. Asi vás zajímají lidé. V tom případě jste si ale nevybral to nejvhodnější místo k životu.“

„Zajímají mě lidi. Ale nechci je mít věčně kolem sebe.“

„Tak to vás nezajímají dostatečně. Za pár let z vás bude nerudný muž.“

„Možná. Ale ne za pár let. Za mnoho let.“

Gennie se krátce zasmála. „A jak se vám líbí moje skici?“

„Všechno, co nakreslíte nebo namalujete, silně na člověka působí. Je to jako něco osobního. Vaše obrazy nepotřebují publicitu.“

„To je kompliment. Děkuju. A dostanu taky povolení malovat na vašem kusu země, nebo budu muset o ně bojovat?“

„A proč musíte malovat zrovna tady? Co když sem za vámi přitáhnou reportéři nebo evropští aristokraté? Nechci tady ani jedny, ani druhé.“

„Berete ty novinové kecy příliš vážně. O mé přítomnosti ve Windy Point novináři nevědí a slibuju vám, že žádnému z tuctu milenců, které podle vás mám, nezatelefonuju.“

„Ne?“ zeptal se s ironií v hlase.

„Sice je to moje věc, ale klidně na to uzavřu s vámi smlouvu a podepíšu ji krví – nejraději vaší, ovšem. Ale stejně jsem rozhodnuta tu malovat, ať mi dovolíte, nebo ne.“

„Nemáte v úctě soukromý majetek.“

„V tomto smyslu ne. Podle mě stojí právo umělce nad respektem k soukromému majetku.“

Grant povzdechl.

„Pokud jde o majetek někoho jiného a umělcem jste vy, že?“
Gennie mlčela.

„Malujte si,“ řekl stroze. „Ale mě nechejte na pokoji.“

Gennie přimhouřila oči, usmála se a položila mu ruku na rameno. „Dohodnuto. A nemusíte se mě bát.“

„Nebojím se vás, Genevieve. Nejste typ, který mě přitahuje. Mám raději tišší, méně agresivní ženy,“ zalhal Grant.

„Které sedí v koutku a nemyslí ani trochu, že?“

„Takové, které nemávají kolem svými... svými tělesnými přednostmi. Nemám potíže odolat vám.“

Gennie se na vteřinu dívala na Granta při mhouřenýmá očima. „Ne? Tak to vyzkoušejme,“ řekla a v následující vteřině byla skloněná nad ním a dlouze a vášnivě ho líbala. Grant byl v šoku.

Tolikrát během hovoru jsem měl chuť ji obejmout a políbit, stačil si uvědomit. A teď tu jsem s rukama v kapsách a ona mě drží za ramena a líbá.

Gennie se napřímila a Grantovi se zdálo, že na rameni cítí chvění její ruky. A napadlo ho, že i ona byla v šoku z toho, co udělala.

„Musím jít,“ řekla a seskočila z kamene. Na skicář zapomněla. V tom ucítila kolem pasu Grantový paže.

„Lhal jsem. Dělá mi velké potíže odolat vám.“

Co jsem to proboha udělala, lekla se Gennie. A celá se třesu. Proč? Strachem? Ano strachem. Proti takovému strachu byla cesta noční bouří milou procházkou. Proč mám strach? „Myslím, že bychom měli –“ zamumlala.

„Taky si to myslím,“ řekl Grant a přitiskl ji k sobě. „Jenže na všechno kromě toho jediného už je pozdě.“ A políbil ji tak, jako kdyby ji chtěl celou pohltnout.

Gennie pozvedla ruce, aby jeho hlavu odtlačila, ale místo toho ji ještě více přitiskla ke své. Grant ji nešetrně uchopil za vlasy. Nevadilo jí to. Naopak. Jako kdyby oba dva najednou prostoupila divokost moře, útesů a vichru kolem nich. Grant táhl Gennii za vlasy a nutil ji tak zaklonit hlavu. Gennie neprotestovala. Dychtivě pootevřela ústa a její jazyk netrpělivě hledal jeho rty a zuby.

Gennie byla v transu. Nic takového neznala.

Vnímala silně Grantovu drsnou tvář drhnoucí se o její, jeho ústa, která neustále hledala nové a nové úhly pro polibky, a ruce, které

táhly její vlasy a pak ji hladily. Cítla slabou bolest, bolest, která jí přinášela slast a uvědomovala si, že stojí na skále, pod sebou má vlnící se živel, kolem sebe prudce foukající další živel a v ústech cítí úplně jiný živel, mužskou touhu. Cítla se zaplavena silou všech těch živlů a úžasem ze sebe vydala tichý, krátký sten.

Grant se od ní odtáhl. Stalo se přesně to, co se nemělo stát, říkal si. Připravila na mě past a já jsem se do ní chytil.

„Možná bych vás chtěl. Ale ne teď. Až si tím budu jistý. Zatím si hrajte své hry s těmi hrabaty a barony. Já odcházím.“

Gennie se nebyla schopná pohnout. Jen hleděla, jak odchází k majáku. Copak to pro něho nic nebylo? On nic necítil? Necítil tu bolest touhy? Spojení a osud? Asi necítil nic.

Sehnula se pro skicář a tužku a bez ohlédnutí odcházela k autu. Třásla se.

Uklidnila se až u chaty.

Kolem byl mír a ticho. Jen vlaštovky, které se před večerem vracely do svých hnízd, živě štěbetaly. Tady jsem měla zůstat a malovat, vyčítala si Gennie. Neměla jsem toužit po vírech moře a rozeklaných skalách. Ale vzývala jsem divokost, dostalo se mi odplaty. Byla bych blázen, kdybych tu nezakrotnou divokost vzývala znovu.

Sešla dolů k molu. Usedla na jeho konec a spustila nohy. Slunce na obloze klesalo

a Gennie nemohla jinak než myslet na to, co stalo u majáku. Myslela i na Grantový polibky. Byly pro ni něčím novým. Poprvé ji muž líbal silně až násilně, a při tom působil nějak zranitelně.

Myslela i na to, že není ani ze setiny tak zkušená, jak Grant předpokládá.

Vždyť všechno, čím jsem procházela, ty různé veselé, odvázané party, cesty, schůzky a vztahy s lidmi, všechny souvisely jen s malováním. I když musím přiznat, že popularita se mi tehdy líbila. I pověst bohémky, kterou mi novináři vytvořili. Ale to všechno byl jen vnější život. Velmi málo se dotýkal mého nitra. A už vůbec ne mého těla. Jenže to nikdo netuší. Co by se stalo, kdyby se novináři dověděli, že Genevieve Grandeaurová, slavná malířka z New

Orleansu, ještě neměla milence? A že dokonce po nikom ani doopravdy nezatoužila?

Gennie si opřela hlavu o loket. Je to tak. Nezatoužila jsem po nikom až do dneška. Nebo do včerejška. Kdy jsem potkala Granta Campbella.

Hleděla na oblohu a vzpomínala na pocity uvolněnosti, když se s Grantem líbali, na to, že by se s ním ráda milovala. A jak si tak vybavovala moment po momentu, začala v ní růst zlost. Odmítnutí je jedna věc. Ale on korunoval odmítnutí arogancí. A to se nedá odpustit.

Že by ji chtěl, ale *až on si tím bude jistý*. Jako kdybych byla čokoláda na pultě. Zuřivostí se jí zúžily oči. Zezelenaly. Tak to se ještě uvidí, řekla si a rozhodně vstala. Jedním máchnutím ruky si otřela kalhoty a se vztyčenou hlavou rázně vykročila k chatě. Ještě nikdo neodmítl Genevieve Grandeauovou. Mluvil o hrách. Tak dobře. Teď si jich užije.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Nikdo mě nebude odnikud vyhánět, říkala si Gennie, když druhého dne hned zrána balila svou kreslířskou výbavu. A zejména ne ten arogantní muž Grant Campbell. Budu skicovat u jeho majáku tak dlouho, jak dlouho budu potřebovat, ne jak on mi laskavě dovolí.

Gennie nepochybovala, že Grant bude běsnit, až ji tam zase uvidí. Usmála se při představě zuřícího Granta. Samozřejmě, především jde o malování pobřeží, ale uštědřit mu při tom nějakou lekci nebude marné. Zaslouží si ji a dostane ji.

Gennie sklapla víko kufříku s malířským náčiním tak prudce, že ránu v prázdném pokoji zopakovala ozvěna. Tak on si myslí, že to je hra. Dobře tedy. Ale bude moje hra a podle mých pravidel. Mám dobrou školu. Šestadvacet let jsem denně pozorovala, jak moje babička vábí a okouzluje muže. I v sedmdesáti si je dokáže omotat kolem prstu. A já jsem se od ní naučila, jak se to dělá. Brzy tě dostanu na kolena, nerudný Grante.

Touha po odplatě Gennii ovládla. Už nepomyslela na to, co cítila, když ji Grant líbal, ani jak moc po něm toužila. Všechny pocity odsunula na vedlejší kolej. Teď jde o akci. Několikrát si zopakovala, že čin přináší víc uspokojení než ochablá nečinnost, a vytáhla do boje.

První přípravy se děly v ložnici před zrcadlem, kde si nejdříve prohlédla svůj obličej. Se vzhledem byla docela spokojená. Možná, že potlačovaná zloba jí vehnala do tváří více krve a dodala tváři vzrušení a napětí. Ale přesto si byla jistá, že trocha barev by neuškodila. A tak, jako dávný válečník, začala s líčením. Růžová na tváře a jemně zelená na víčka, červená na rty... a nakonec parfém do jamek za ušní boltce.

Poodstoupila od zrcadla a prohlédla se. Usoudila, že vypadá docela dobře. Jen by to chtělo něco sexy na sebe. Ale co? V žádných svůdných kreacích a botách na vysokém podpatku přece nelze chodit přes balvany a sedět u moře. Nestačily by těsné džíny a krátké tričko? ptala se sebe a hned si odpověděla: stačily.

S touto fází přípravy k boji Gennie byla spokojena. Posbírala tedy do náruče sbalené potřeby k malování a chystala se přenést je do auta. Sotva udělal pár kroků, ozval se zvuk motoru. To je Grant,

napadlo ji. Kdo jiný by to mohl být? Zachvěla se vzrušením a nedočkavostí. Ani neodložila malířské potřeby a hned běžela k oknu.

Nebyl to Grantův pick-up. Bylo to malá dodávka, ze které vystupovala paní Lawrenceová. Gennie, trochu překvapená a trochu otrávená z jejího příjezdu, šla otevřít dveře. Raději by je otvírala tomu, komu vyhlásila válku, raději by s Grantem vedla boj, jehož strategii si už naplánovala. Teď však bude muset jen tak klábosit s majitelkou chaty.

Gennie šla ke dveřím a doširoka je otevřela.

Paní Lawrenceová už stála u nich a před sebou držela zakrytý tác.

„Dobré ráno,“ pozdravila Gennie a snažila se dát do hlasu tón milého překvapení.

„Vidím, že jste čiperná hned po ránu,“ řekla paní Lawrenceová a nejspíše zůstala stát na prahu. Tmavé oči upírala na Gennii.

„Ano, to jsem,“ odpověděla jí Gennie. „Pojďte dál, paní Lawrenceová.“

„Nechci vás obtěžovat. Jen mě napadlo, že byste si možná dala k snídani nějaký muffin.“

Gennie ihned zapoměla na svůj bojový plán. „Přiznám se, že mi docela přijde k chuti. Zvlášť když se chvilku zdržíte a dáte si se mnou kávu.“

„Ano. Ale nezůstanu dlouho. Musím zase na poštu.“ Paní Lawrenceová nepatrně zaváhala, ale pak vstoupila dovnitř. Očima projela po pokoji.

„Ty muffiny ale nádherně voní,“ řekla Gennie a šla do kuchyně pro talíře. „Víte, sama pro sebe si toho moc neuvařím ani neupeču.“

„To věřím. Vařit pro rodinu byla i pro mě větší zábava.“

Gennie pocítila vlnu soucitu s vdovou, ale nedala jí nic najevo.

„Vidím, že jste se zabydlela dobře.“

„Ano,“ řekla Gennie a položila dva talíře na servírovací stolek. „Chata je přesně to, co jsem hledala. Přesně takovou potřebuju. Je opravdu pěkná, paní Lawrenceová. Ale vy jste to tady asi neměla ráda, než jste se odstěhovala.“

Paní Lawrenceová pokrčila rameny.

„Věci se mění. A co střecha? Vydržela tu včerejší bouřku?“

Gennie málem řekla, že v noci v chatě nebyla. Zarazila se na poslední chvíli. „Nebyly žádné potíže,“ poznamenala ledabyle a pozorovala paní Lawrenceovou. Ta se zřejmě nemohla přemoci, znovu a znovu se musela rozhlížet po pokoji. Možná by chtěla mluvit o tom, čím musela projít, napadlo Gennii. Když se stala ta nehoda s Angelou, taky jí všichni říkali, ať o tom mluví, že to pomůže. Nevěřila jim. Kdo ví, zda je lepší hovořit o ztrátě, nebo na vše zapomenout.

„Bydlela jste tady dlouho, paní Lawrenceová?“ zeptala se, když pokládala na stůl kávu se šlehačkou.

„Šestadvacet let. Přistěhovali jsme se sem, když se narodil druhý syn. Je doktorem v Bangoru,“ odpověděla a Gennie si povšimla pýchy v jejím hlase i výrazu tváře.

„Ten starší pracuje na moři u ropných vrtů. Nemůže být bez moře,“ dodala, opět s mateřskou pýchou.

Gennie přisedla ke stolu.

„Jste na ně asi hrdá.“

„To jsem.“

„Manžel byl rybářem?“

„Lovil krevety.“ Neusmála se, ale stopy dobrých vzpomínek měla v hlase. „Ulovil vždycky ty nejlepší. Umřel na lodi. Dostal prý srdeční záchvat.“

Paní Lawrenceová si kápala do kávy špetku šlehačky. „Chtěl umřít právě tak.“

Gennie se chtěla zeptat se, kdy její muž zemřel, ale nemohla. Vzpomínka na Angelu jí v tom bránila. „Líbí se vám v městečku?“ zeptala se raději.

„Zvykla jsem si. Mám tam přátele. A ta cesta tady...“ Paní Lawrenceová se prvně usmála. Tvrdost rysů v jejím obličejí rázem zmizela. „Matthew, můj muž, každý den kromě neděle, šestkrát v týdně a pokaždé jinak tu cestu proklínal. Určitě chápete, proč.“

„To tedy chápu,“ řekla Gennie a pozvedla utěrku z tácu, který přinesla paní Lawrenceová. „A, muffiny s borůvkami. Viděla jsem divoké borůvky podél cesty.“ Vzala si muffin a s chutí se do něho zakousla.

Paní Lawrenceová ji potěšené pozorovala. „Dívka jako vy se tady asi cítí osamělá,“ řekla.

Gennie zavrtěla hlavou. „Věřte, že vůbec ne. Při malování jsem ráda sama.“

„Vy malujete obrazy, které se věší na zeď?“

„Ano. Nebude vám vadit, když si ty hotové tady prozatím pověším?“

„Vždycky jsem měla ráda obrazy. Dobře děláte, že malujete.“

Prosté prohlášení paní Lawrenceové udělalo Gennii skoro stejnou radost jako nadšené řeči umělecké kritiky.

„Děkuju. Chci tady kolem Windy Point malovat. Kdybych se rozhodla zůstat několik dalších týdnů –“

„Tak mi hned dáte vědět.“

„Výborně,“ řekla Gennie a pozorovala ženu, jak rozlamuje muffin. „Určitě znáte maják,“ zmínila se zvědavě.

„Když jsem byla malá, tak tam býval Charlie Deep se svou ženou. A před ním tam byl můj otec a ještě před ním můj děd. Oba se starali o světlo, které varovalo lodě před skalami. Ted' už se užívají radary.“

Gennii by se líbilo naslouchat příběhům o bývalých hlídačích majáku, ale v této chvíli přece jen byla zvědavější na muže, který tam bydlí dnes.

„Krásné místo. Chci je malovat. Setkala jsem se už s mužem, který v tom starém majáku žije.“

„Už jste mu o tom řekla?“

„Naznačila jsem mu to.“

„Mladý Campbell tu žije už skoro pět let. Několik návštěvníků – ale to si prosím vás nechejte pro sebe – už odtamtud vyhodil.“

„Moc se nedivím. Není moc přátelský.“

„Ať se nedostanete do potíží,“ řekla varovně paní Lawrenceová. „Ale je to pěkný chlapec. Slyšela jsem, že vyjel párkrát s muži na moře, ale že tam toho moc nenamluvil. Jen se díval kolem sebe.“

To se Gennii zdálo divné.

„Copak on není rybář?“

„Nevím, čím se živí. Ale účty platí obratem.“

Gennie byla zmatena. Účty?

„To je divné. Nemyslela jsem, že dostává nějakou poštu.“

Vdova Lawrenceová se usmála. „Děkuju za kávu, slečno Grandeauová,“ řekla a vstala. Už musím do práce. Ale řeknu vám – jsem opravdu ráda, že jste tady. Jestli se vám tu líbí, zůstaňte jak dlouho budete chtít.“

„Děkuju.“

Gennie pochopila, že od paní Lawrenceové už víc informací o Grantovi nedostane. Taky vstala. „Doufám, že se zase zastavíte, paní Lawrenceová.“

Žena přikývla. „Dejte mi vědět, když budete něco potřebovat.“

„Ano, děkuju,“ řekla Gennie a sledovala odcházející paní Lawrenceovou. Myslela už však na Granta. Tak on tedy není místní, to už pochopila dříve. Ale z toho, jak se paní Lawrenceová tvářila, když o něm hovořila, má u místních respekt. A už tu žije pět let! Pět let v majáku! Co tam asi dělá?

Pokrčila rameny. Ostatně, nezáleží mi na tom, to dělá, řekla si. Víc mi záleží na tom, abych ho viděla na kolenou.

Grant nebyl zvyklý jíst během dne pravidelně. Jen ráno si obvykle vzal něco k jídlu a potom už jedl jen tehdy, když měl hlad a když mu to práce dovolila. Tentokrát vstal za svítání a snídal brzy, protože nemohl spát. A pak nemohl ani pracovat. Nedařilo se mu. Tak si vyjel v člunu.

Ale ani v člunu to nebylo ono. Grant si pomyslely že všechno jde špatně, že nic není jako jindy. Že ho nebaví pozorovat barvy vzduchu a moře, ani vyplouvající rybáře, že nemá chuť se, jako jindy pokusit ulovit si rybu k večeři. A že by se měl raději vrátit na břeh a dát se znovu do práce.

Vrátil se tedy a usedl k práci. Ale zase mu nešla. Jen silou léty pěstované disciplíny přesto zůstával sedět za stolem a kreslil dál a nevzdával se.

Úplně mě rozhodila, přiznal si.

Genevieve, mumlal její jméno, když upravoval na kresbě dlouhé Veroničiny vlasy. Ale maluje dobře. Její obrazy nutí člověka k přemýšlení, nutí ho věřit v něco krásného. Zvlášť jedna její krajinka, viděl jsem ji někde na výstavě, měla v sobě tolik jakéhosi těžko pojmenovatelného tajemství a skryté krásy, že jsem ji chtěl koupit.

Bohužel byla prodaná. Škoda. Bůhví, čím to je, že z jejích obrazů číší vášeň, i když namaluje pokojnou krajinu. Asi to je tím, že má tu vášeň v sobě. A asi proto taky přitahuje tolik mužů. Však ona dobře ví, že si z nich může dělat otroky. A oni se moc nebrání. Chápu ty chudáky. Vždyť jsem sám měl v jednu chvíli hlavu úplně prázdnou a udělal bych pro ni cokoliv. Jen kdyby kývla prstem. Ale naštěstí jsem se vzpamatoval.

Grant odložil štětec a procvičoval s prsty. Cítil zadostiučinění, že posledně dokázal Gennii naštvat.

Ale je vábivá jako mořská siréna, pokračoval Grant ve svých úvahách. Klidně si představím, jak sedí na kameni, zpívá a vábí námořníky, aby pluli k nebezpečným skaliskům, rozbili loď na padrť a sami zahynuli. Ale já, milá Genevieve, já nejsem naivní námořník, já se nedám.

A nešel se podívat k oknu, jestli už tam náhodou nemaluje, ačkoliv měl k tomu sto chutí. Dal se místo toho do práce. A nakonec se mu přece jen povedlo dokončit, co si pro tento den naplánoval.

Výborně, pochválil se. Pak vyčistil a uložil štětce a s přenosným rádiem v ruce sešel do kuchyně. Chvilí poslouchal politické komentáře a snažil se zapamatovat si některé věty, aby si je vybavil, až bude kreslit politické vtipy a karikovat politiky. I v této oblasti byl Grant zběhlý – díky svému otci, který měl rád politickou satiru, a svého syna ji nevědomky učil. Potom si v kuchyni vzal pár sušenek a vyšel ven. Ne proto, že si myslel, že uvidí Gennii, ale proto – jak alespoň sám se přesvědčoval – že ji venku neuvidí.

Samozřejmě tam byla. Grant cítil, že se mu rozproudila krev. To je rozhořčením z toho, že přišla, říkal si. Všichni, kteří sem přijdou, mě jenom rozhoří. Možná bych ji mohl ignorovat a jít směrem na sever, napadlo ho. Ale v následující vteřině tiše zaklel a vykročil k Gennii.

Gennie ho samozřejmě viděla už v okamžiku, kdy vyšel ven. I jí se rozproudila krev. Ale to je tím, že válka začíná, řekla si. Věděla, že soustředění na malování je to tam. Vsunula si tedy držadlo štětce do úst a prohlížela si, co namalovala.

Byla spokojena.

„Takže...“ Gennie pootočila hlavu, jako kdyby si prohlížela svou studii z jiného úhlu. „Rozhodl jste se vylézt ze své jeskyně?“

Grant se schválně zastavil v místě, odkud nemohl vidět její malbu.

„Nezdálo se mi, že jste typ, který vyhledává potíže.“

Gennie se nepohnula, jen se mírně usmála. „Takže nejste zrovna dobrý znalec žen.“

Grant poznal, že to, co Gennie dělá a říká, je vypočítáno na efekt, ale fakt, že to věděl, nehrál žádnou roli. Stejně v útrokách pocítil silnou touhu. „Nebo vy nejste zrovna chytrá,“ odpověděl jedovatě.

„Říkala jsem, že se vrátím,“ řekla a pohlédla na jeho rty. „Nechcete se podívat, co jsem namalovala?“

Grant se rozhodl, že se nebude zajímat o Gennii, ani o její obrazy. „Ne,“ odpověděl.

Gennie pootevřela ústa překvapením. „A já jsem si myslela, že jste znalec,“ řekla a prsty obou rukou si prohrábla vlasy. „Kdo vlastně jste, pane Grante Campbelle?“ V očích jí zajiskřil podivně přitažlivý posměch.

„Jsem tím, čím chci být.“

„To máte štěstí,“ usmála se Gennie a pomalu si svlékala svrchní košili. Při tom pozorovala, zda to na Granta působí. Zdálo se, že ano. „Mám vám říct, jak já vás vidím?“

Grant se na ni díval, ale neodpověděl.

„Jako samotáře s tváří bukanýra, rukama básníka a chováním hulváta. První dvě věci jsou vrozené, třetí jste si zřejmě vybral sám.“

Grant držel ruce v kapsách a vrýval si nehty do dlaní. „Když se vám to líbí,“ snažil se působit naprosto lhostejně a mdle.

„To nemůžu říct.“ Gennie se ke Grantovi přiblížila. Kdyby zvedl paži, mohl by se jí dotknout.

„Ale musím říct, že hrubé chování muže je někdy přitažlivé. Nemyslím, že žena vždycky touží po džentlmenovi. A kromě toho – vy asi nejste muž, který by stál o dámu.“

„Ta žena, to jste vy, Genevieve? Myslíte ženou sebe, ne?“

Gennie se zasmála, když viděla jeho trochu rozčílený, trochu zoufalý výraz tváře. „To záleží na tom, jak se to zrovna hodí.“

Grant přistoupil až k ní. Kdyby se mu tak povedlo potlačit touhu zatřást s ní tak, až by jí zacvakaly zuby.

„Co to tady na mě zkoušíte?“ zeptal se.

Gennie se na něho nevinně podívala.

„Nic. Prostě spolu hovoříme. Myslím, že potřebujete trochu procvičování v hovoru se ženou.“

Grant hleděl na Gennii přivřenýma očima. „Jdu se projít.“

„Dobrý nápad,“ ihned zareagovala Gennie a zavěsila se do něho. „Půjdu s vámi.“

Grant se zastavil.

„O to jsem se vás neprosil.“

„Zase na mě jdete se svou hrubostí? Vždyť já vám nakonec neodolám!“

„Tak dobře. Pojd'te.“

Grant nasadil rychlé tempo. Gennie, odhodlaná vyhrát svou bitvu pokud možno ještě do oběda, se snažila nezůstat pozadu. Ale když minuli maják a Grant začal sestupovat po útesu k moři, zaváhala. Útes byl příliš strmý a pohled dolů na rozbíjející se vlny vzbuzoval strach.

Udělala první krok a cítila srdce až v krku. Pak druhý třetí... a každý další už byl snadnější. Gennii se sestup začal líbit. Měla neznámý, lehce vzrušující pocit nebezpečí, který zesilovaly i romantizovaly spršky slané vody, vystřikované vzhůru při každém nárazu vlny na skálu.

Grant se dostal na úpatí útesu a teprve teď se podíval, kde zůstala Gennie. Počítal s tím, že bude stát nahoře a čekat na pomoc, že se neodvážila za ním. Nenapadlo ho, že by ji měl prakticky hned za sebou. Tak ona není křehká domácí květinka, jen si na ni hraje, pomyslel si a podal jí ruku, aby mohla pohodlně seskočit, Gennie toho využila. Doskočila těsně k němu a provokativně zaklonila hlavu, jako kdyby se ptala: tak co teď uděláš?

Na Granta však taková zjevná výzva nezapůsobila. Neudělal nic. Pustil ji, beze slova se otočil a šel po úzké, kamenité pláži. Gennie, zcela jistá brzkou výhrou, ho následovala. Dostanu tě, Grante Campbelle, říkala si. Schyluje se k tomu, i když jsem ještě pořádně nezaútočila.

„Tak trávíte čas, když nejste zamčený ve věži?“

„Jak trávíte čas, když se nechodíte ukazovat do společnosti na Bourbon Street?“

Gennie si odhodila vlasy z obličeje a opět se do Granta zavěšila. „Včera jsme o mně mluvili hodně. Teď mluvmе o vás. Nejste náhodou nějaký vědec, který dělá příšerné, vládou přísně střežené pokusy?“

Podíval se na ni s unaveným úsměškem.

„Teď právě jsem sběratelem známek.“

Odpověď Gennii překvapila. Zapomněla na svou hru. „Skoro bych řekla, že to není úplná lež.“

Grant pokrčil rameny a otázal se sám sebe, proč svou paži z jejího držení nevysmekne a proč nejde sám jako vždycky a proč se vlastně s Gennii vedle sebe necítí tak špatně, jak by měl.

„Je to tady tajné místo, že?“ zeptala se Gennie a ohnula se pro prázdnou mušli, kterou moře vyplivlo a slunce vypálilo doběla jako kost.

„Moje babička měla typický plantážnický dům se spoustou starožitností a polštářů navlečených do hedvábných povlaků. V podkroví byla jedna pochmurná, zaprášená místnost. Bylo v ní rozlámané houpací křeslo a bedna plná nepoužitelných věcí. Trávila jsem tam hodiny. Tajemství bylo pro mě vždycky něčím neodolatelným.“

Sotva domluvila, Grant si jasně vybavil malé skladiště v domě jeho rodičů v Georgetownu. Taky se tam na hodiny zavíral a prohlížel si staré obrázkové seriály. „Tajemství je to tehdy, když o místě nikdo neví, jen jeden,“ řekl.

„Někdy mohou mít své tajemství i dva lidi, ne?“ Gennie se zastavila a ukázala na ostrovy nedaleko břehu. „Jaké jsou?“

„Většinou samé kameny.“

„Žádné vybělené kostry?“

„Říká se, že tam je lebka, která při bouřce nařiká.“

„Čije to lebka?“ ptala se Gennie. Chtěla slyšet jakoukoliv pověst, i kdyby si ji Grant právě teď vymyslel.

A Grant vymýšlel.

„Je to lebka námořníka, kterému se zalíbila žena kapitána lodi. Žena měla oči mořské čarodějnice a vlasy černé jako půlnoc. Sváděla námořníka tak dlouho, až jí slíbil všechno, i to, že pro ni ukrade zlato i loď. A slib splnil. Pluli potom dva dny a dvě noci, až připluli tady k těm ostrovům u pevniny. A v té chvíli se měla žena stát námořníkovou milou. Místo toho mu však usekla hlavu. A jeho lebka teď při každé bouři nařiká nad nenaplněnou touhou.“

Gennie se pobaveně usmívala. „A co se stalo s tou ženou?“

„Dobře investovala zlato, hodně vydělala a stala se váženou členkou společnosti.“

„Z toho plyne poučení, že se nemá věřit slibům žen?“

„Zejména ne krásných žen.“

„Už vám některá usekla hlavu, Grante?“

Grant se krátce zasmál. „Ne.“

„Škoda,“ povzdechla Gennie. „Znamená to, že umíte odolát pokušení?“

„Spíše, že mívám oči otevřené.“

„To pak ale není žádná romantika.“

„Nevadí. Raději si zachovávám čistou hlavu.“

Gennie po něm bleskla pohledem. „Abyste lépe a radostněji sbíral známky?“

„Třeba i to,“ odpověděl.

Chvilí kráčeli mlčky. První promluvila Gennie. „Odkud jste?“

„Ze stejného místa jako vy.“

Gennie nechápala. Pak se rozesmála. „Nemyslím biologicky, ale zeměpisně.“

„Musela byste odsud na jih.“

„To jste mi toho moc neřekl. A co vaše rodina?“

„Proč se na ni ptáte?“

„Chci vést něco, čemu se říká přátelská konverzace, víte?“ odpověděla Gennie přehnaným tónem paní učitelky. „To se teď tak dělá.“

„Nejsem konformista.“

Gennie otevřela doširoka oči. „Ne?“

„To nevinné otevírání očí vám docela jde, Genevieve.“

Gennie se nedala. „Děkuji,“ řekla. „A víte co? Řeknu vám něco o své rodině. Půjdu vám příkladem. Mám bratrance, který se mnohokrát stěhoval. Vždycky jsem ho považovala za nejzajímavějšího člověka rodiny, ale nikdo mu neříkal Grandeau. Pro všechny se jmenoval Černá ovce. Protože dělal věci podle svého a ani zbla mu nezáleželo na tom, co si myslí ostatní. Když jsem byla malá, tajně jsem poslouchala, co si o něm povídali. Setkala jsem se s ním, až když jsem byla dospělá. Padli jsme si do noty a několik posledních let jsme v kontaktu. Žil na hromádce se svou milenkou a kde kdo mu to zazlíval. Pak všechny zmátl, protože se s ní oženil.“

„S exotickou tanečnicí.“

„Ne, s inteligentní, docela bohatou ženou, která je navíc z dobré rodiny, jak se říká. Takže Černá ovce rodiny, která strávila i nějaký čas ve vězení, šla celým životem jako hazardní hráč, a při tom je dnes nejlepší ze všech.“

„Mám rád dobré konce,“ poznamenal Grant suše.

„Jste skoupý na slovo. Copak nevíte, že čím méně lidem říkáte, tím jsou zvědavější? Není lepší si něco vymyslet než neříkat nic?“

„Jsem nejmladší z dvanácti dětí jihoafrického misionáře. Když mi bylo šest, šel jsem do džungle a tam mě přijali mezi sebe lvi. Dodnes mám slabost pro zebří maso. Když mi bylo osmnáct, zajali mě lovci a prodali do cirkusu. Dalších pět let jsem v něm byl hvězdou.“

„Jako lví chlapec.“

„Přesně tak. Potom při jedné noční bouři blesk zapálil cirkus a já jsem ve zmatku utekl. Toulal jsem se po krajině a občas ukradl i nějakou slepici. Nakonec mě vzal k sobě starý poustevník, kterého jsem zachránil před grizzlym.“

„Samozřejmě jen holýma rukama.“

„To já vyprávím, ne vy,“ pokáral Grant

Gennii a pokračoval. „Poustevník má naučil číst a psát. Na smrtelné posteli mi řekl, kde má své úspory. Bylo toho čtvrt milionu ve **zlatě**. Takže když jsem tomu muži vypravil vikingský pohřeb, jak si přál, musel jsem se rozhodnout, jestli budu brokerem, nebo se vrátím do divočiny.“

„A rozhodl jste se sbírat známky,“ dodala Gennie.

„Tak je to.“

„Mohl byste psát romány,“ smála se Gennie a při tom položila hlavu na Grantovo rameno. Grant se zachvěl od hlavy až k patám. „Mám nějakou práci,“ řekl však hrubě. „Nahoru můžeme jít tudy.“

Výstup nahoru šel snáz. Při posledních krocích jí Grant pomohl. Jako prve, když sestupovali, i teď Gennie zůstala stát těsně u něho. Usmívala se na něj. „Jdete zpátky ke svým známým?“ zeptala se. Pak se dotkla se svými rty jeho brady. „Přeju pěknou zábavu.“ Otočila se a vykročila.

Grant ji zachytil. Srdce se jí rozbušilo, ale nedala na sobě nic znát. „Přejete si něco?“ zeptala se přes rameno. A v Grantově tváři viděla, jak se snaží ovládnout svou touhu obejmout ji. Zasmála se. „Vypadá to, že ano.“

Grant ji políbil. V ten okamžik Gennie zapomněla na svou připravovanou pomstu a jako dříve ucítila příliv vášně.

Grantův jazyk ji hladil po rtech a zase vnikal do jejích úst, k jejímu jazyku, a jeho ruce jí drtily boky. Gennie se chvěla při představě Grantových rukou na svém nahém těle. Vracela mu jeho polibky jakoby ze zuřivosti, tiskla se k němu, nabízela mu své tělo. Kvůli tomu jsem sem přišla? Blesklo jí hlavou. To přece ne. Mělo to být jinak. Neměla jsem cítit tu bolestnou touhu po jeho těle. Musím to skončit, jinak roztaju úplně. A to bude znamenat prohru.

Odtáhla se od Granta a snažila se, aby na její tváři nenašel ani stopu její touhy.

„Pěkné,“ řekla a přešla k tykání. „Ale tvoje technika je na mě trochu hrubá.“

Grant neodpovídal. Věděl, že kdyby v tu chvíli promluvil, nemělo by to hlavu ani patu. Už podruhé mi úplně vyprázdnila hlavu, pomyslel si. Sám jsem si to zavinil. Sám. Ale jsem silnější než ty.

Chytil Gennii za ramena. Přistoupil na tykání. „Chodíš po tenkém ledu, Genevieve.“

Pohodila hlavou. „Umím chodit po tenkém ledu.“

PÁTÁ KAPITOLA

Několik dnů za sebou se Gennie vracela se k majáku a dlouhé, dlouhé hodiny tam malovala. Přesto Granta ani jednou nezahlédla. Věž byla zavřená a tichá a po jejím majiteli nebylo nikde stopy.

Jednou byl zřejmě na moři, protože jeho člun u mola nebyl. Gennie toho dne malovala tak dlouho, dokud bylo jakž takž světlo a dokud viděla na plátno. Věřila, že Grant se před setměním vrátí a že ho uvidí, že s ním promluví. Čekala marně. Dalšího dne byla dokonce v pokušení vejít dovnitř, podívat se, jestli je doma a co dělá. Ale byly to jen okamžité nápady. Jako nezvaná osoba by práh jeho domu nepřekročila.

Většinu dnů však Gennie pracovala v klidu. Byla pohlcená malováním a věřila, že až si vyřídí svůj problém s Grantem, přestane na něho myslet úplně a tím pádem se na malování soustředí stoprocentně.

Zatím se mi Grant zjevuje před očima, přiznávala si denně. Ovlivňuje mě, i když je bůhví kde a nevidím ho. Zdá se mi, že pořád stojí za mnou a dívá se mi přes rameno. Vždyť ani ten štětec netáhnou přirozeně, ale tak, jak mě ovlivňují vzpomínky na jeho krásně drsné líbání.

Při myšlence na Grantovy rty a dotyk rukou se Gennie vždycky zachvěla. Pokaždé raději zvedla hlavu a na chvíli pozorovala honičku racků v naději, že se rychle uklidní. Ale nikdy se neuklidnila. A navíc si při opětných pohledech na plátno uvědomovala, že díky neustále se vracejícím myšlenkám na Granta nebude v obraze jen její cítění krajiny, ale taky Grantův vliv na její myšlení.

Co s tím teď udělám? Vždyť já teď dokonce i maluju nějak divně, jakoby silou. Ale líbí se mi to. Než budu odjíždět z Windy Point, dám ten obraz Grantovi. Kdo jiný by mu mohl tak dobře porozumět?

Každé ráno byla Gennie hnaná potřebou obraz dokončit a nemohla se dočkat, že zase bude u moře. Ovládala se však. Nic nechtěla uspěchat. Donutila se odchodu k majáku, až když bylo to

pravé světlo. A když potřebné světlo končilo, přiměla se sbalit si věci a vrátit se zpět do chaty paní Lawrenceové.

Začala taky s prvními skicami ostrova. Chtěla ho později namalovat vodovými barvami. Potom přišly na řadu skici jiného kusu pobřeží, potom skici moře a lodí. Gennie najednou měla touhu pracovat do úmoru. Udělat co nejrychleji co nejvíce skic.

Malířský nepokoj, kterého byla plná, ji přinutil zajet do města. I tam chtěla udělat několik skic. Kromě toho toužila vidět nějaké lidi, aby se z myšlenek na Granta nepomátla.

Přijela do Windy Point uprostřed odpoledne, kdy městečko mělo půvab, o němž dosud neměla tušení. Bylo ospale tiché, jemně zahalené do slabého mlžného oparu pozdního léta. Nikde nikoho neviděla.

Gennie byla nadšená. Líbilo se jí tam. Cestou zahlédla jen mladou ženu, která seděla na verandě a loupala fazole, a před domem hrající si batole. Matka a dítě. Ani jeden z nich nezvedl hlavu, když Gennie projížděla kolem. Zvuk motoru jejího auta zjevně vůbec nenarušil tu všedně idylickou, míruplnou scénu.

Někdo by to měl namalovat, pomyslela si.

Zaparkovala na konci cesty a raději pokračovala pěšky. Nechtěla upřeně sledovat silnici, chtěla pochytit výjevy z běžného života obyvatel Windy Point a načerpat spoustu dojmů. A potom by měly přijít na řadu papír a tužka.

Kráčela zvolna a pozorovala okolí. Po několika minutách došla k budově, která vypadala opuštěně. Opřela se tam o zeď, vytáhla podložku a skicovala. Přemýšlela při tom.

Napadlo ji, že ve Windy Point lidé žijí jinak než ti, kteří bydlí přímo u moře, ale že jedny s druhými moře spojuje. I když na ně nepohlížejí stejně. Tak třeba Grant...

Gennie nedokončila myšlenku. Vždyť se mi po něm stýská, uvědomila si. Vždyť mi chybí jeho zachmuřený pohled, strohé věty, krátké úsměvy i humor. I ten jeho neopakovatelný a zábavný cynismus! Kéž bych zase pocítila tu divokou vášeň! Při vzpomínce na zuřivé, rty drtící polibky jako kdyby jí projela elektřina od hlavy až k patě. Ale kreslit nepřestávala.

Když už si Gennie přiznala, že se jí stýská po Grantovi i jeho dotycích, mohla být k sobě ještě upřímnější. Zkusila si objasnit svou situaci.

Nebudu si nic namlouvat. Je pravda, že jsem ještě nepotkala muže, který by se mu podobal. Není to žádný rytíř-ochránce, ale nevádí. Bylo kolem mě už dost rytířských typů, ale všechny jsem musela zchladit. Nestála jsem o ně. Vždycky jen čekali, že se ze mne stane bezmocná a nesamostatná slečinka nebo panička. Jenže já nikdy nebudu bezmocná. A řekla bych, že Grantovi by to nevadilo. Však z něho taky nikdy nebude žádný rytíř.

Ano, tak je to. Grant nehledá dámu a já nehledám rytíře.

Potřásla hlavou a podívala se na to, co nakreslila. A usmála se. Není to legrace? Myslela jsem na Granta a automaticky jsem ho malovala. Nic takového se mi ještě nestalo. Ale podoba je docela dobrá. Ústa a oči jsem vystihla dobře. Je v nich něco z jeho zlosti. Ani ten jeho aristokratický nos není špatný.

Gennie chvíli hleděla na ústa, která nakreslila. Pak je rychle opravila. Překreslila je tak, jak je viděla v posledním zlomku vteřiny před tím, než ji políbil. Povedlo se. Fascinovaně zírala na nakreslené rty. Jako kdyby najednou cítila jejich bouřlivý tlak a jejich chuť. A vůbec nevadilo, že stála uprostřed tichého městečka, mezi uvadajícími letními květinami, a dýchala nehybný vzduch s vůní ryb a moře. Ani nevadilo, že stála sama. Cítila spokojenost i radost.

Po minutě či dvou Gennie zavřela blok a z tužkou zastrčenou za uchem přešla silnici. Zamířila k poště.

Vedle paní Lawrenceové tam stál vyzáblý teenager, kterého Gennie zahlédla už toho dne, kdy do Windy Point přijela. Smál se, když Gennii uviděl, až mu ohryzek na krku poskakoval nahoru a dolů.

„Wille,“ řekla paní Lawrenceová, „odnes konečně tu poštu paní Fairfieldové. Jinak se ti může stát, že přijdeš o práci.“

„Ano, paní.“ Will bral dopisy, ale nepřestával hledět na Gennii. Několik dopisů mu spadlo na zem a Gennie se shýbla, aby mu je pomohla sesbírat.

„Wille Turnere,“ opakovala paní Lawrenceová hlasem přísné a netrpělivé učitelky, „seber ty dopisy a odnes je, komu patří.“

„Tady je ještě jeden, Wille,“ řekla Gennie laskavě, když se Will narovnal a odcházel. Will si vzal obálku a celý rudý klopýtal ke dveřím.

„A nezakopni o chodník,“ zavolala na něho paní Lawrenceová suše a ironicky, když už zavíral dveře.

„Mělo by mi to lichotit,“ poznamenala Gennie, když Will dveře zavřel. Nevzpomínám si, že bych někdy udělala na někoho takový dojem.“

„Strašné období pro chlapce, když si začne všímat, že ženské tělo je tvarované poněkud jinak než jeho.“

Gennie se usmála a opřela se o pult. „Chtěla jsem vám poděkovat, že jste se onehdy zastavila. Nebyla jsem tu od té doby. Malovala jsem u majáku.“

Paní Lawrenceová zavadila pohledem o blok, který Gennie položila na pult. „Kreslíte tady?“

„Ano,“ opověděla Gennie a otevřela blok. „Hned se mi tady líbilo. Člověk tu má pocit, že věci trvají, že jsou stálé a mají svůj účel.“

Vdova si chladnýma očima prohlížela kresby. Gennie ji visela na rtech a čekala na její hodnocení.

„Ano,“ řekla paní Lawrenceová nakonec. „Umíte to. Kreslíte to, o čem mluvíte.“ Pak našla skicu s Grantovou tváří. „Vypadá trochu divoce,“ poznamenala s nepatrným úsměvem.

„Tak jsem to chtěla,“ odpověděla Gennie.

„Ano. Představte si, že znám nejednu ženu, které se líbí, když je muž trochu drsnější povahy.“ Trochu se zasmála a v tu chvíli vypadala docela přátelsky. „Vlastně ji chápu.“

Paní Lawrenceová se podívala přes Genniino rameno ke dveřím a zavřela blok. „Dobré odpoledne, pane Campbelle.“

V prvním okamžiku Gennie zírala jako před chvílí Will. Když se vzpamatovala, ze všeho nejdříve položila ruku na blok se svými skicami.

„Dobré odpoledne, paní Lawrenceová,“ pozdravil Grant a přistoupil k pultu vedle Gennie. „Genevieve,“ pozdravil ji a podíval se na ni záhadným pohledem, z něhož nevyčetla nic. Ani ji nenapadlo, že Grant ji sledoval z okna, že viděl, jak v minulých

dnech maluje u majáku. Neměla zdání, že chtěl vyjít ven a že se ovládal, aby to neudělal. Kdyby totiž šel za ní a znovu se jí dotkl... Ne, to si nemohl dovolit. Tušil, že by padal do neznámých hloubek, odkud by se jen těžko dostával zpět. Jestli by pro něho cesta zpět vůbec existovala.

„Ahoj, Grante,“ odpověděla na pozdrav a usmála se. Dávala si však pozor, aby v úsměvu nebylo nic jiného, než posměch. „Myslela jsem, že už jsi ulehl k zimnímu spánku.“

„Měl jsem práci,“ odpověděl krátce. „Ani jsem nevěděl, že tu ještě jsi.“ Tak jedovatá věta Gennii rozladila. Grant si všiml nespokojeného výrazu její tváře.

„Ještě tu nějakou dobu zůstanu.“

Paní Lawrenceová položila na pult tlustý svazek dopisů a novin. Grant to vše shrábl a odcházel. Ale než to všechno shrábl, Gennie uviděla výtisk *Washington Post* a na jednom z dopisů zahlédla chicagskou zpáteční adresu. Zakabonila se. Nerozuměla tomu. V tom svazku bylo plno dopisů. A co noviny *Washington Posti* To všechno pro muže, který bydlí na kamenném útesu, kde není nic? Kde už zrušili i funkci majáku?

Otočila se za Grantem, ale už byl pryč.

„Pěkný muž,“ pronešla paní Lawrenceová.

Gennie něco zamumlala a pak se znenadání rozloučila. „Na shledanou, paní Lawrenceová,“ řekla a rychle odcházela.

Paní Lawrenceová stála u pultu, poklepávala do něj konečky prstů a říkala si, že takový neklid a zmatek nebyl ve vzduchu od poslední bouřky. Možná se chystá jiná, řekla si.

Gennie se zase vydala na procházku městečkem. Těšilo ji, že viděla Granta a mohla utrousit k němu i jednu lehce pichlavou poznámku – i když on měl pro ni po ruce ještě pichlavější. A co ten balík dopisů, který mu předávala paní Lawrenceová? Jak to, že jich na něho čekalo na poště tolik? Teoreticky bylo možné, že si vybíral poštu třeba jen jednou za měsíc, ale na druhé straně – ty noviny nebyly staré.

Na jednom nároží se zastavila a udělala si další skicu. Ale pocit pořádku a míru, který měla v duši ještě před hodinou, než vstoupila na poštu, zmizel. Gennie by ten zmizelý pocit ráda získala zpět, ještě

dříve než se vydá do chaty paní Lawrenceové a bude tam strávit večer o samotě.

Pokračovala tedy v chůzi městečkem a vzpomněla si na kostel, který viděla, když do Windy Point přijela poprvé. Přidala do kroku. Minula tichý hřbitov, za jehož plotem se ve větru ohýbala vzrostlá tráva, a za chvíli byla u bílého kostelíka. Byla okouzlena jeho prostotou. Neuvěřitelné, říkala si. V takovém městečku, které člověk sotva najde na mapě, je toho tolik k malování, že i kdybych tu byla šest měsíců, ne pouhých šest týdnů, tak můžu malovat jeden obraz za druhých a stejně nestačím nezachytit všechno to kouzlo, které tu dýchá z každého kamene.

Neklid rázem zmizel. Gennie zase vnímala pohodu a mír místa. Usedla do trávy a znovu se dala do skicování. Možná nevyužiju všechny skici pro malbu olejem nebo akvarelem, říkala si, ale musím je mít. V příštích měsících, kdykoliv se na ně podívám, přivedou mě sem.

Obrátila list a začala s druhou skicou. A v tom okamžiku ucítla, že za ní někdo stojí. Byla si jistá, že se neplete. Pulz se jí zrychlil a polilo ji příjemné teplo. Hned věděla, kdo za ní stojí. Otočila se. Byl to on. „Tak to vidíš. Někdy se nevidíme vůbec, jindy hned dvakrát v jednom dni.“

„To víš. Malé město,“ řekl Grant a ukázal na skicář, který měla v ruce. „U majáku jsi už skončila?“

„Ne, ale dneska nebylo světlo, jaké bych k práci chtěla. Tak jsem jela sem.“

Grant usedl do trávy vedle Gennie. „Uděláš Windy Point nesmrtným městem.“

„Tím. nepatrným způsobem, kterým to umím,“ řekla a pokračovala rychlými črtami. „Ještě si hraješ se známkami?“

„Ne. Teď jsem se dal na klasickou hudbu.“

Gennie se na něho pátravě podívala.

„To si umím představit. Trochu Brahmsa po večeři, že?“

„Mám raději Chopina.“

Gennie, jako kdyby neslyšela, si tužkou poklepávala po bradě. „Co jsi udělal s takovým množstvím korespondence?“

„Uložil jsem ji.“

„Neviděla jsem žádný nákladák.“

„Přitáhl jsem si na to člun,“ řekl Grant a vzal z Genniiných rukou skicář a obrátil ho na první stranu.

„Na člověka, který je tak citlivý na soukromí, nemáš hodně respektu k věcem, které patří někomu jinému.“

„Ano.“ Grant bez skrupulí odsunul Genniinu ruku, kterou se mu pokoušela skicář vzít. Listoval v něm. Když narazil na svůj portrét, mírně se zarazil a chvíli na něj hleděl. „Docela dobrý,“ zhodnotil ho.

„Tolik chvály snad ani neunesu.“

„Zasloužíš si, aby i tebe někdo nakreslil.“ Grant vytáhl z Genniiných prstů tužku, ve skicáři si našel prázdnou stránku a začal kreslit. Gennie hleděla na papír s otevřenými ústy. Hvízdla údivem a podívala se na Granta. A potom zpět na papír. Samozřejmě, byla to ona. Její nelítostná karikatura. Měla na ní oči šelmy, tváře trochu aristokratické a bradu, která jasně ukazovala paličatost. Gennie pár vteřin zírala beze slova, tak se vesele rozesmála.

„Ty mizero!“ vykřikla a smála se dál. „To jsem taková kreatura?“

Kdyby se Gennie urazila, nebo rozčílila, byl by Grant zachráněn. Mohl by ji odepsat jako ženu bez smyslu pro humor, ženu, která nestojí za jeho pozornost. Ale ona se upřímně, hlasitě rozesmála. Její smích naplňoval vzduch kolem a oči jí zářily. Grantovi se zakalily oči. Už jako kdyby padal z útesu.

„Gennie,“ řekl a dotkl se prsty její tváře.

Gennie se přestala smát. Jediné, co teď slyšela, byl její vlastní nepravidelný dech a jediné, co cítila, byly Grantovy prsty sčesávající její vlasy z tváře na stranu. Políbil ji. Jemně. Gennie cítila, jak jejím tělem projíždí touha. Grant jí krátce a lehce stiskl týl, ale hned zase stisk povolil. Gennie se slastí vznášela. Jak mohla vědět, když Granta neznala, že rty jednoho muže mohou přinést tak rozmanité a silné pocity? Copak mě nikdo před tím nepolíbil, blesklo jí hlavou. Asi ne, hned si odpověděla. To jen tak vypadalo. A vlastně to nestálo za moc. Až teď s Grantem jsou polibky skutečné.

Ano, jsou skutečné. Cítím Grantův horký dech, cítím jemné a pevné rty a vůni moře a větru. Vidím jeho obličej, ale tak příliš blízko, že můžu zachytit jen nejasné rysy. A slyším, že vyslovuje moje jméno.

Gennie slyšela Grantovo tiché *Gennie* a slyšela v jeho hlasu vášeň. Tiskla se k němu a vnímala svou bolest. Vzpomněla si, že jí někdo říkal, jak moc láska bolí.

Chtěla by bolest ze sebe setřást. Ale přitiskla se ke Grantovi ještě víc. Vzápětí se lekla. Co to dělám? Nechci se zamilovat. Ne teď a ne do Granta. Ale co proboha chci? Jeho? Chci jeho... Jeho, přiznala si. A v ten okamžik se lekla znovu.

„Grante, ne.“ Odtáhla se. Grant jí položil ruku a na krk a nechal ji tam.

„Ne? Co ne?“

Mluvil tiše, trochu drsně.

„Nechtěla jsem – vlastně jsem neměla v úmyslu – já ne... Zavřela oči nad svou neschopností vyjádřit se. Vyskočila na nohy. „Podívej se, Grante, tady není to pravé místo pro takové věci.“

Grant taky vstal, jenže pomalu a jakoby líně. „Pro jaké věci? Myslíš líbání? To přece nic není. Líbání je populárnější než přátelská konverzace. Líbání se s tebou už mi připadá jako zvyk.“ Grant se krátce zasmál, nadzvedl Gennii vlasy a pak je nechal mezi prsty propadat na její ramena. „Nerad porušuji zvyky.“

„V tomto případě –“ Gennie se odmlčela a soustředěně se nadechla. „V tomto případě bys mohl udělat výjimku.“

„Ty jsi, Genevieve, složena nejméně ze dvou žen. Jednou jsi zkušená svůdkyně a o minutu později nevinná, zmatená panna. To muže fascinuje.“

Gennie se dmula pýchou a pýcha jí pomohla bránit se. „Někteří muži jsou fascinováni rychleji než jiní.“

„Svatá pravda,“ odpověděl Grant. Myslel si, že by bylo lepší odejít. „Budu rád, když mi zase uvidíš jen záda.“ Pronesl a odcházel.

Gennie se ohnula pro skicář. Vypadl jí z ruky a jakoby zlomyslnou náhodou se rozevřel na stránce s Grantovým portrétem. „I já budu ráda, když uvidím tvoje záda,“ řekla, když skicář zavírala. Rukou si oprášila džínasy a hrdě odcházela.

Do háje s ním, pomyslela si.

A za okamžik už ale na něho volala. „Grante, počkej!“

Grant se otočil a tvářil se velmi netrpělivě. „Co je?“

„Vyhlašuju příměří,“ řekla Gennie a podala mu ruku. „Přijmi ho, prosím.“

Jednoduchá, přímá slova Granta zaskočila. „Dobře,“ řekl po chvíli a stiskl nabízenou ruku. Když Genniiin stisk povoloval, jeho stisk naopak zesílil. „Ale proč chceš příměří?“ zeptal se.

„Nevím.“ Ted’ byla Gennie netrpělivá. „Nevím,“ opakovala. „Možná bych chtěla vědět jestli jsem s to vyjít s výjimečně nerudným mužem.“

Sotva to dořekla, všimla si Grantová ironického výrazu. „Dobře, беру to zpět. Nemyslela jsem to tak.“

Grant otáčel jemným řetízkem, který nosila na prstu jako prstýnek. „A co ted’?“

No jo, co ted’, opakovala po něm v duchu Gennie. Uvědomovala si, že dotyk Grantový ruky ji vzrušuje. Přece mu jen tak nepodlehneš, Gennie, pokárala se. Ale taky nemůžeš nevyskočit a utíkat od něho pryč jako polekaný zajíc.

„Poslyš, Grante,“ řekla. Dlužím ti pozvání na něco k snědku.“

„Ano?“

„Uvařím večeři, co říkáš?“

„Už jsi mi uvařila snídani.“

„Ale to bylo z tvých zdrojů. Tentokrát to bude z mých. Jen tady něco nakoupím.“

Grant se na ni pátravě díval. „A chceš to všechno přinést ke mně?“

Nic takového Gennie neměla v úmyslu. Byla si jista, že v těsné blízkosti moře nemůže sobě věřit. „Ne, ke mně do chaty. Je tam i malé barbecue a jestli máš rád steaky, můžeme je tam udělat.“

„Jo, nějaké už jsem v životě s chutí snědl,“ řekl a nepřestával se na Gennii pátravě dívat. Kdybych tak věděl, co má za lubem, říkal si při tom.

„Dohodnuto. Jdeme nakupovat.“ Gennie chytila Granta za paži a rozhodně ho táhla ho za sebou.

„Počkej.“

„Už se na nic nevymlouvej. Kde tady dostanu koupit steaky?“

Grant přitáhl Gennii k sobě.

„Tady vedle, na trhu u Leemana se čas od času nějaké dostanou.“

Gennie se zatvářila pochybovačně. „A odkud jsou?“

„To je tajemství.“

Grant ovinul paži kolem Genniných ramen a zavedl ji ke dveřím.

U Leemana na pultě ležel jeden steak. Ale obrovský. Byla to porce pro dva. Gennie zjistila, že steak pochází z vedlejší farmy, která má povolení prodávat maso, a uklidnila se. Vzala ho, přikoupila hrášek a táhla Granta ven.

„Tak to bychom měli. A kde dostanu láhev vína?“

„U Fairfielda,“ doporučil Grant. „Jestli ovšem nejsi zrovna fajnšmekr. Jestli ano, tak ti to stejně nebude nic platné. Je to tady jediný obchod, v němž prodávají alkohol.“

Když přecházeli silnici, míjel je cyklista. Teenager. Podíval se na Granta, pak jakoby stydlivě sklonil hlavu a pádil dál.

„Tvůj obdivovatel?“

„Před několika dny jsem jeho a ještě další tři kluky vyhnal z útesu.“

„Vyhánění lidí je tvoje nejoblíbenější hobby, že?“

Grant se zaškaredil. „V prvním okamžiku mě rozzuřili, protože mě vyrušili. Tak jsem je vyhnal. Ale když jsem je viděl spěchat z útesu, dostal jsem strach, že spadnou a zlámou si vaz.“

Gennie na něho upřela oči. „Ty bys skutečně nakopl nemocného psa, kdyby tě rušil?“

„Jedině, kdyby byl na mém pozemku.“

Gennie si povzdechla. A protože mezitím došli k Fairfieldovu obchodu, otevřela dveře. Stál tam Will. Byl ihned rudý až za ušima. Obrovský hrnec, který se právě chystal položit na polici, okamžitě položil na zem. „Přála byste si něco?“ zeptal se. Při posledním slově se mu zcela zlomil hlas.

Gennie prošla přes místnost blíž k němu. „Potřebuji pytel dřevného uhlí.“

„Dřevné uhlí je vzadu,“ dostal ze sebe Will a ustupoval dozadu tím rychleji, čím víc se k němu Gennie blížila. Loktem při tom narazil do konzervy, která spadla na zem. Za ní se s rachotem řítily k zemi desítky dalších konzerv. Když se rozkutálely po zemi a zase bylo ticho, Will promluvil. „Jak – jak velký pytel?“

Gennii bylo Willa líto a zároveň se jí chtělo smát.

„Asi tak dvě a půl kila. To by mělo stačit.“

„Přinesu to.“

Chlapec zmizel a zezadu se ozýval Fairfiedův hlas, rozčilující se nad Willovou nešikovností. Gennii se chtělo smát. Přikryla si ústa dlaní.

Grant si vzpomněl na svůj kreslený seriál, na to, jak Macintosh reaguje na Veroniku a pocítil k Willovi soucit. „Chudák kluk. Celý další měsíc bude jako náměsíčný. Usmála jsi na něho alespoň?“

„Grante, vždyť mu nemůže být víc než patnáct.“

„To je dost starý na to, aby se v noci budil zalitý potem.“

„Myslíš hormony? Za čas se srovnají,“ řekla nejisté Gennie a odešla k regálu s vínem.

Grant ji pozoroval, jak se ohýbá k spodním regálům. „Za čas? Za jak dlouhý čas? Za třicet, čtyřicet let?“ opáčil.

Gennie v regálu objevila burgundské. „Tak přece jen něco slušného na oslavu.“

Přišel Will s pytlek dřevného uhlí a ačkoliv se zdálo, že každou chvíli zakopne nebo do něčeho vrazí a uhlí rozsype, donesl ho k Gennii v pořádku. „Přinesl jsem vám taky něco na podpálení, jen pro případ...“ Skončil jako když usekne. Nedopověděl větu.

„To je od vás milé. Děkuju.“ Gennie postavila na pult i láhev s vínem a připravovala si peněženku.

„Na víno musí být věk,“ poznamenal Will.

Gennie se smála a Will zase rudnul.

„Myslím, že už ho mám.“ Neodolala a ukázala na Granta. „Ten už ho má určitě.“

Will však Granta nevnímal. Měl oči jen pro Gennii a hleděl na ni úplně očarován, dokud nepožádala o účet. Potom soustředěně vyťukával číslice do stroje. Stroj přesto začal zmateně klinkat. A Will musel začít znovu.

„Bude to pět – ne sedm. Sedm dvacet – promiňte. Sedm...“

Gennie měla chuť poplácat ho po tváři, ale neudělala to. Jen vtlačila do jeho zvlhlé dlaně mince. „Děkuju ti, Wille,“ řekla.

Willový prsty se nad nimi sevřely. „Děkuju vám, paní.“

A teď teprve chlapcův pohled sklouzl z Gennie na Granta. Grant byl šokovaný ze směsi obdivu a nenávisti, které ve Willových očích uviděl. Beze slova mu přátelsky stiskl rameno, zatímco Gennie odcházela ke dveřím. Will nejdříve nereagoval. Až když se Grant otočil a vykročil za Gennii, Will ho chytil za rukáv.

„Budete s ní večeřet a všechno ostatní?“

Grant pozvedl obočí a snažil se nedávat najevo své překvapení. *Všechno ostatní?* Co ten kluk tím myslí? V této chvíli se mu otázka zdála poněkud provokativní. „Nic není jisté,“ odpověděl neurčitou frází, kterou vkládá často do úst Macintoshovi. „Ale večeři si uděláme.“

„O co šlo?“ ptala se Gennie venku.

„Ale, mužské řeči.“

„Och, v tom případě pardon.“

Grantovi zněla Genniina odpověď starodávně, s trochou pohrdání. Rozesmálo ho to. Neodolal. Objal ji a před očima Windy Point ji políbil. Z vnitřku obchodu se ozval tlumený rachot. „Chudák Will. Teď chápu, jak mu je,“ poznamenal a zasmál se. „Měl bych se projet na vodě, než budeme mít večeři... a všechno ostatní.“

Gennie na Granta zmateně zírala. Je neobvykle dobře naložený. A nápad s vyjížděnkou je přímo skvělý. „Výborně,“ řekla, jako kdyby ji Grant pozval. „Budu připravena.“

ŠESTÁ KAPITOLA

Gennie byla sama se sebou velmi nespokojená. Odemykala dveře chaty a polohlasně si domlouvala. Nebuď bláhová, Gennie, vždyť se na setkání s Grantem připravuješ jako dívka, která má před sebou svou druhou či třetí schůzku. Jenže tím její pocit nespokojenosti nezmizel.

I nápad s večeří se jí přestával líbit. Vařit venku za domem, pod širým nebem, jen pro ně dva? Může to být pěkný večer, ale taky nemusí. Není tak snadné najít romantické chvíle při poskakování kolem hořícího dřevného uhlí, pálícího se steaku a míchání salátu. To jsem tedy nedomyslela, vyčítala si. To Grant mě za kostelem ve Windy Point na chvíli omámil. On za to může. On a ten bílý kostelík, zvon a jemný vánek. Jak hloupé!

Sotva ale položila nákup do kuchyně, začala myslet na večerní setkání úplně jinak. Škoda, že jsem nekoupila svíčky. Světlo svíček zpříjemňuje a zintimňuje prostředí. V takovém světle i kuchyň vypadá romanticky. A kdybych tu měla rádio, hudbu...

Gennie se přistihla, že zasněně hledí do stropu. Bože, proč dělám zase toto? Mě přece nebaví a nudí všechny svůdně romantické večírky. A hlavně já žádný romantický večírek s Grantem nechci prožít. Jen chci, abychom byli přátelé, nic jiného.

Pozvala jsem Granta na večeři, protože jsem mu za hodně vděčná. Hovořím s ním, protože je zajímavý muž, i když je někdy pichlavý. V žádném případě s ním ale tentokrát neskončím v objetí. Co se stalo, stalo se. Teď to bude jiné. Zdravý rozum musí zvítězit. Vždyť Grant je v podstatě dost nepříjemný člověk. A není snadné mu porozumět.

Gennie vzala pytel s dřevným uhlím a šla ven připravit gril.

Venku bylo ticho. Gennie pomalu chystala uhlí, přemýšlela a chvílemi se rozhlížela po krajině a pobřeží.

Byl to snad ten nejkrásnější čas pro vyjížděku ve člunu. Horko už skončilo a odpolední stíny se protahovaly. Světlo bylo měkké a hladivé a vánek jen nepatrný. Voda jemně plácala do mola a nad ním

a nad trávou podél břehu se shlukovaly a v chuchvalcích kolem sebe kroužily malé mušky.

Gennie slyšela Granta přijíždět dříve, než ho uviděla. Hned znervózňela tak, že celý pytel dřevného uhlí málem vysypala na zem.

Tak se přece seber, Gennie nařizovala si. Copak není směšné, že ty, nespoutaná, sofistikovaná Genevieve Grandeauová, malířka, která má v uměleckém světě nezastupitelné místo, a žena z takříkajíc vysoké neworleanské společnosti, si shodíš dva a půl kila dřevného uhlí na nohy jen proto, že přijíždí jakýsi neotesaný hrubián z opuštěného majáku, aby s tebou povečeřel? To je ale sešup dolů, děvče. Z výšin slávy. > raději to nepojmenovat.

S úšklebkem položila pytel s uhlím na zem. Ale pak se usmála. No a? řekla si a sešla dolů k molu, kde, jak bylo domluveno, počká na Granta.

Grant vjel do zálivu velkou rychlostí. Minul Gennii, udělal otočku, při níž voda vysoko a daleko stříkala, a vracel se k ní.

Gennie ho z konce mola sledovala pohledem, netrpělivě přešlapovala a mávala mu. Nemohla se dočkat. Už aby s ním seděla ve člunu. – A v tom okamžiku si Gennie uvědomila, že všechno, čím ji kdy rozčiloval a dráždil, hodila za hlavu a že hrozně nerada by strávila tento večer sama. A byla přesvědčena, že dnešní večer může být pěkný jedině tehdy, když ho stráví s Grantem.

Grant vypnul motor a pomalu dojížděl k molu. Zase bylo ticho, jen vlny, které Grantův člun rozvířil, plácaly o břeh a molo.

Grant tiše přirazil k molu a Gennie člun přivázala.

„Vezmeš mě někdy na projížďku?“ zeptala se Gennie, když Grant vystoupil na molo. „Slíbil jsem to?“

„To zrovna ne, ale můžeš to napravit,“ odpovídala a rukama si přitom čistila kalhoty. „Už jsem myslela na to, že si pronajmu nějakou veslici, abych se mohla v zálivu projíždět. Ale raději bych se vydala na moře.“

„Veslici?“ Grant se snažil představit si Gennii na vodě s vesly v rukou.

„Dá se říct, že jsem vyrostla na řece. Mám plavbu v krvi.“

„Opravdu?“ Grant uchopil Gennii za ruce a obrátil je dlaněmi vzhůru. Zkoumal kůži na dlaních. Byla pevná, ale jemná a měkká. „Nezdá se, že by často držely veslo.“

„Ale držely ho dost často.“ Gennie zahákla své prsty za Grantový, aniž si to zcela uvědomovala. „V naší rodině byli námořníci. A můj praprapradědeček byl... zcela svobodný muž.“

„Co myslíš tím ‚zcela svobodný muž‘?“ zeptal se Grant s poněkud nechápavým výrazem.

„Prostě se plavil po moři, nikdo mu nic nepřikazoval, nezakazoval a když něco potřeboval, tak si to prostě vzal.“

Prsty volné ruky Grant sevřel konec jednoho pramene Genniiných vlasů a natočil si ho na ukazovák. „Tedy pirát,“ řekl významně. „Zdá se, že na toho dědečka myslíš víc než na hrabata nebo vévody, které máš v rodokmenu.“

„A ty se tomu divíš?“ Téměř každý, kdo si dá tu práci, najde mezi předky nějakého aristokrata. Kdežto ten praprapradědeček byl výjimečný a jako pirát velmi dobrý.“

„Chceš tím říct, že měl dobré srdce?“

„Že byl úspěšný,“ opravila Gennie Granta s okouzlujícím úsměvem. „Nechal toho až v šedesáti. Důchod prožil v New Orleansu. Ještě moje babička bydlela v domě, který on postavil.“

„Z peněz, které ukořistil nebohým obchodníkům, že?“ usmál se Grant.

Gennie pokrčila rameny. „Na moři zákony neplatily. Každý to mohl zkusit. Každý mohl plout, kam se mu chtělo – dokud mu nikdo neusekl hlavu.“

„Většina lidí ale radši zůstala doma,“ zahuhňal Grant skoro nezřetelně a táhl k sobě ruku, na jejímž prstu měl omotány Genniiny vlasy.

Gennie se poddala a přitom ztrácela rovnováhu. Opřela se o Grantovu hrud'. Zvedla hlavu. Skláněl se k ní a Gennie měla velkou chuť políbit ho. Na vteřinu ji napadlo, že by bylo moudřejší, kdyby svou chuť potlačila, ale její vůle slábla a Grantový rty se blížily a blížily... Stoupla si na špičky.

Líbali se jemně, ani se k sobě netiskli. Grant ji mohl k sobě přitáhnout a Gennie se k němu mohla přivinout. Žádný z nich však

neudělal nic, aby zmenšil tu malou škvíru, která mezi nimi zůstávala. Jako kdyby si oba uvědomovali, že je ještě čas na to, aby vstoupili do proudu, který je požene až k bodu, od kterého už není návratu.

Odstoupili od sebe ve stejnou chvíli a mírně se na sebe usmáli.

„Raději zapálím uhlí,“ řekla Gennie.

„Ještě jsem se tě neptal, ale umíš na tom vůbec vařit?“

„Milý pane Campbelle,“ řekla Gennie s jižanským protahováním samohlásek, „vypadá to, že nemáte správnou představu o ženách z jihu. Když na to přijde, uvařím i na horkém kameni.“

„Já vím. A vypereš košili v bystřině.“

„Přesně tak, i když pochopitelně dávám přednost tůni na okraji bažiny. Možná máš jistou výhodu ve znalosti technických věcí, ale jinak si jsme jedna k jedné.“

„Nepatříš ty k ženskému hnutí?“

Gennie zpozorněla. „Chceš mi říct něco jedovatě inteligentního?“

„Kdepak.“

Grant podal Gennii podpalovač. „Pokud jde o ženy – už několik století mají některé věci v rukou. Jako jednotlivkyně. Ale ještě budou muset opakovaně a s velkým násilím vyrazit hodně dveří, než jednou nějaká žena některé z nich otevře, aniž by se někdo nad tím pozastavil. Slyšela jsi někdy o Winnii Winkleové?“

Gennie byla úžasem bez sebe. „Myslíš jako ve Wee Willie?“

Grant se rozesmál. „Ne, myslím kreslený seriál z dvacátých let. Jmenoval se Winnie Winkleová, živitelka rodiny. Už tehdy se dotýkal toho, o čem se dneska mluví v ženském hnutí. Chápeš?“

„Hmmm, ale to je trochu dávno, ne?“

„Je. Dělal jsem nějaký průzkum o společnosti, když jsem byl ještě ve škole.“

„Ano?“ Gennie zapálila dřevné uhlí. Ihned se rozhořelo. Ustoupila dozadu a podívala se na Granta. „Kde to bylo?“

„V Georgetownu,“ odpověděl Grant a nasál pach pálicího se uhlí. Vzpomněl si při tom na dětství. Tehdy ten pach cítil často.

„Tam měli schopné učitele.“

„Jo.“

„Tam jsi studoval umění?“

Grant neodpovídal. Pozoroval stoupající kouř. Až po chvíli se ozval. „Proč se ptáš?“

„Protože jsem viděla, jak jsi mě nakreslil. Máš talent, to je jasné. A taky mi je jasné, že máš nějakou praxi. Co máš společného s kreslením?“

„S čím?“

Gennie se zamračila. „Přece mi rozumíš. Říkám, že máš talent a praxi. Praxi jsi musel někde získat. Myslím, že kdybys maloval, musela bych o tobě už slyšet.“

„Nemaloval jsem.“

„Takže co jsi dělal?“

„To, co se mi chtělo. A kdy začneš dělat salát?“

„Proboha, Grante –“

„Dobře. Já ho udělám.“ Grant se otočil a vykročil k zadním dveřím chaty. Gennie zaklela a chytila ho za paži. „Nerozumím ti,“ řekla.

Grant pozvedl obočí.

„To nevádí. Vždyť já to po tobě ani nechci.“ Uviděl však v jejích očích zmatek a pomyslel si, že by se měl omluvit za to, že má tak silnou potřebu udržet si své soukromí.

„Gennie,“ řekl a pohladil ji po tváři, „kdybych tu s tebou nechtěl být, tak tu nejsem. Stačí ti to?“

Gennie chtěla odpovědět obojí. Ano i ne. Jenže se obávala toho, co by jedno nebo druhé slovo mohlo způsobit. A taky se obávala svěřit mu, čeho má plnou hlavu. Z totiž její láska k němu, nebo alespoň první plamínek lásky, kterou si teprve před chvílí uvědomila, rychle sílí. Raději se však jen usmála. „Já ten salát udělám,“ řekla.

Práce se salátem šla lehce a přirozeně. Smíchali listy dohromady a vzájemně si vysvětlovali své názory na přípravu salátu. Pak usedli venku do trávy, poblíž grilu, na němž se smažilo a kouřem sytilo maso. Slunce vysílalo na zem poslední hřejivé paprsky a všude kolem bylo idylické ticho. Gennie atmosféru podvečera vnímala silně. Chtěla si ji zapamatovat, aby si na ni mohla vzpomenout někdy později, až se v deštivém dni požene přeplněnými ulicemi udělat něco neodkladného a nutného. Cítila se jako v dětství, když ještě

zbývalo několik srpnových dnů prázdnin a začátek školního roku se ještě zdál daleko.

Čím to, že konec léta má takové kouzlo? ptala se v duchu, ale odpověď neměla.

„Na co myslíš?“ otázal se Grant.

Gennie se usmála a pohlédla vzhůru na oblohu. „Raději půjdu dodělat steak.“

Když se však chystala vstát, Grant ji chytil za loket a stáhl na zem.

„Ty máš rád spálený steak?“ zeptala se.

„Ale ty jsi nemyslela na spálený steak,“ dotíral Grant.

Položil prsty na Genniiiny rty. Gennie ten lehký dotek ucítila v celém těle.

„Myslela jsem na léto,“ řekla měkce. „Že skončí vždycky o něco dříve, než se člověk na to připraví.“

Gennie pozvedla ruku a dotkla se Grantovy hrudi. Grant uchopil Genniiino zápěstí a lehce ho držel. Souhlasil s Gennii. „To je pravda. A tak je to se všemi nejlepšími věcmi,“ dodal a sklonil se k Gennii. Ucítil sladkou vůni suché trávy pod nimi. Chtěl se Gennie dotýkat, chtěl by prsty i dlaněmi hladit celé její tělo. Ale nějak věděl, že kdyby jen jednou mohl, těžko by potom někdy klidně spal. Vždyť ho úplně vyvede z míry pouhý polibek na rty. Co by se stalo, kdyby ji mohl líbat na krk, na řadra...

Políbil Gennii. Podléhal jejímu kouzlu. Propadal se někam a nezáleželo mu na tom, kam. Hlavně, že byl s ní.

Zakřičel racek a Gennie se pohnula. Grant zvedl hlavu. I Gennie se nadzvedla. Grant vstal « a pomohl Gennii na nohy.

„Ze všeho nejdříve musíme spořádat ten steak.“

Gennie přikývla. Nohy se jí chvěly. Ještě před několika dny by přísahala, že pocity, jaké s Grantem zažívá, mohou být jen v románech. Dopotácela se ke grilu, napíchla steak a přenesla ho na talíř.

„Všechno tučné skapalo do ohně.“

„Taky jsem si to říkal,“ odpovídal Grant tiše a vracel se do chaty.

Večeřeli. Hovořili málo a jen zlehka, o nedůležitých věcech. Každý z nich si své pocity z krátkého, něžného líbání schovával v

hloubi duše. Ale byly přibližně stejné. Oba měli ze sebe i z toho druhého obavy. *Nepotřebuju žádné takové vztahy... Nehodíme se k sobě... Bože, přece se nezamiluju...* Takové věty se jim honily hlavou, zatímco polykali steak a zapíjeli ho vínem.

Gennie, stále silně otřesena, nevěděla, co by měla říct. Takže si pořádně lokla vína a zeptala se neutrálně: „Jaký je steak?“

„Cože? Á, steak? Je dobrý.“ Grant v tu chvíli jako kdyby si uvědomil, že sedí za stolem a má před sebou steak, že by měl večeřet. Pustil se do steaku s nadšením. „Vaříš skoro tak dobře, jako maluješ. Kde ses to naučila?“

Gennie pozvedla obočí. „Jó vařit, to jsem se naučila, ještě když mě maminka houpala na kolenou,“ řekla zase s přehnaným jižanským přízvukem.

Grant se přízvuku zasmál.

„Není to zvláštní, že dívka, která vyrostle v domě plném sluhů ví, jak grilovat steak?“ Při té větě si vzpomněl na Shelby, pro níž bylo vaření něčím zcela zbytečným.

„Tak zaprvé,“ řekla Gennie, „vaření venku se vždycky považovalo za rodinnou událost. A za druhé – když člověk žije sám, tak se to naučí. Jinak by strávil život v restauracích.“

Grant, když pozoroval Gennii pohodlně usazenou, opřenou o opěradlo židle a se sklenicí vína v ruce, neodolal a začal si ji dobírat. „Fotografovali tě v restauracích snad celého světa. Viděl jsem spoustu fotek.“

Gennie se to nijak nedotklo. Vrátila mu to. „Kvůli tomu kupuješ tolik novin? Aby sis přečetl, co lidi dělají, zatímco ty spíš zimmím spánkem?“

„Jo,“ utrousil, protože žádná odpověď ho nenapadala.

„Nejsi trochu arogantní?“

„Jo,“ odpověděl podruhé.

Gennie se nečekaně rozesmála. „Grante, proč ty nemáš rád lidi?“

Grant se cítil zaskočen. „Mám je rád. Jako jednotlivce i jako celek. Ale nechci být součástí stáda.“

„Nemáš rád plné ulice a společenské místnosti? Nemáš rád, když se lidi dotýkají lokty jeden druhého? Ani když jsi odklopený šveholením lidí?“

Lidí a jejich šveholení jsem měl kolem sebe dost, když mi bylo sedmnáct, pomyslel si Grant. Jenže... Vlastně jsem to Gennii nevysvětlil přesně. Někdy potřebuju kolem sebe hodně lidí, potřebuju a chci cítit celé to lidství a spoustu problémů, s kterými se potýká. A nejen kvůli práci, i kvůli sobě. Třeba to setkání s MacGregorovými – vyložene jsem je potřeboval, ale plně jsem si to uvědomil, až když jsem byl zase zpátky tady.

„Snad to někdy dobře snáším,“ odpověděl a začal odnášet nádobí ze stolu, protože zatímco vzpomínal na MacGregorovy, Gennie pustila do dřezu horkou vodu. „Dezert nebude?“ zeptal se.

Gennie se otočila, aby zjistila, jestli to Grant myslí vážně. Vypadal, že něco sladkého by si dal. Jenže na něco takového při nákupu nemysleli. Vzpomněla si, že v lednici je nějaký mražený krém a nabídla ho Grantovi.

Vrhl se k lednici. „Když jsem byl malý, hrozně jsem miloval zmrzlinu. Kdyby to nechali na mně, nejedl bych nic jiného.“

„A teď?“ zeptala se Gennie a zvedla hlavu od dřezu naplněného talíři.

„Snědl bych toho kila, ale ty máš jen dvě malé tyčinky eskyma v čokoládě.“

„Slušný muž by se poděлил.“

„Jo,“ řekl a ukousl další kousek.

Gennie mu se smíchem chrstla do obličeje trochu vody. „No tak, bude to?“

Grant jí přidržel tyčinku před ústy a Gennie, s rukama v dřezu, je otevřela.

„Ale nebud' chrt, neukousni to celé,“ varoval ji.

Gennie se prudce předklonila a kus eskyma jí zmizel v ústech.

„Jsi ošklivá,“ řekl jako dítě.

Gennie se rozesmála. „V lednici máš ještě jezděn kus. A pamatuj si – když mi dáš před ústa čokoládu, tak beru, kolik můžu. Pokud jde o čokoládu, neznám bratra.“

„Dobře. A jiné slabosti?“

„Je jich pár,“ řekla Gennie a odcházela ke dveřím, nadechnout se čerstvého vzduchu. Venku před chatou létaly vlaštovky a ohlašovaly tak přicházející soumrak.

Gennie se rozhlédla. Idylický podvečer. Vítr se utišil a kouř z dřevného uhlí se ve slábnoucí, klikaté linii zvedal přímo vzhůru. Obloha byla čistá. Jen na západní straně jakoby nehybně stál jeden velký bílý mrak, jehož okraje byly rozzářené klesajícím sluncem do zlatorůžova. A u zálivu v řidnoucím listovní keřů probleskovaly první červené listy.

Léto skutečně končí, pomyslela si Gennie. A když přišel za ní Grant a položil jí zezadu ruce na ramena, uvolněně se o něho opřela. Společně, beze slova pozorovali nadcházející večer.

Grant při tom vzpomínal, kdy naposled takto s někým stál a pozoroval soumrak a kdy naposled mu bylo tak příjemně. Ale nevzpomněl si. Trochu se lekl, když si to uvědomil. Proboha, snad to neznamená, se si na Gennii vzpomenu pokaždé, když budu pozorovat západ slunce?

„Řekni mi, Gennie, na které léto nejraději vzpomínáš?“ zeptal se, aby hovorem přehlušil vtíravé myšlenky.

Gennii se ihned před očima vybavila dvě léta. Jedno, které strávila ve Francii, a druhé na otcově jachtě, brázdící Egejské moře. Usmívala se. Ale začala mluvit o jiném létě.

„Jednou, když moji rodiče odjeli do Benátek na druhé líbánky, zůstala jsem s babičkou sama. Byly to nekonečné dny. Plynuly líně. Část z nich jsem jenom sledovala včely poletující kolem růží. A před domem, kousek od mého okna rostl obrovský buk. Pamatuju si, že by porostlý mechem. Někdy jsem v noci vylezla oknem rovnou do větví buku. Tam jsem se usadila a pozorovala hvězdy.“ Gennie se odmlčela.

„Myslím, že mi bylo asi dvanáct,“ pokračovala se smíchem. „A taky jsem tehdy nespouštěla z očí kluka, který v té době býval ve stájích. Dokonce si myslím,“ Gennie se rozesmála ještě víc a plnou váhou se otřela o Grantovu hrud', „dokonce si myslím,“ opakovala, „že byl stejně starý jako Will. Bože, to tedy je svízelný věk.“

„A ty ses do něho zbláznila.“

„Trávila jsem ve stájích hodiny, jen abych ho občas zahlédla. A v deníku jsem popsala plno stránek všelijakými básničkami, které ho opěvovaly.“

„A deníček jsi schovávala pod polštářem.“

„A schovávala jsem ho pod polštářem. Vidím, že si pamatuješ zážitky s dívkami kolem dvanácti.“

Grant chvíli mlčel. Bradou se opíral o vrchol Genniiny hlavy a jen vdechoval vůni jejích vlasů. Připomínala mu vůni nějakých květin. „Jak dlouho ti trvalo, než jsi ho přiměla, aby tě políbil?“ zeptal po jednom dlouhém nadechnutí, kdy se mu až zatočila hlava.

Gennie se zase rozesmála. „Deset dnů. Myslela jsem si pak, že jsem objevila tajemství vesmíru. Cítila jsem se dospělá.“

„Jako asi všechny dvanáctileté dívky.“

„Jednou jsem přistihla Angelu, jak si v deníku čte a směje se. Bylo...“

Gennie ztuhla. A než ji mohl Grant sevřít, poodešla několik kroků ven na trávník. „Bylo jí tehdy deset,“ dopověděla tiše. Vyhrožovala jsem, že jí oholím hlavu, jestli o deníku jen cekne.“

„Gennie?“

Gennie ucítila Grantovu ruku ve svých vlasech a pohodila hlavou. „Brzy bude tma. Už se ozývají cvrčci. Měl bys pomalu jet.“

Grant si byl jistý, že Gennie tají slzy. Zabolelo ho to. Bylo by jednodušší, skočit do člunu a zmizet, říkal si. Copak já vím, jak se utěšují ženy? Bezradně jí začal jemně masírovat ramena.

„Na člun zrovna svítí měsíc. Nechceš si tam jít sednout?“ zeptal se Grant a hned ji tím směrem tlačil, i když Gennie se trochu bránila.

„Babička taky měla jeden takový,“ řekl, aby udržoval konverzaci a odvedl Gennii od jejích smutných myšlenek. Koupila si malý pozemek na východním břehu Marylandu. Byla to naprostá rovina, jako kdyby ji někdo vyválcovál. Byla jsi někdy v Chesapeake?“

„Ne,“ odpověděla Gennie a oddávala se naslouchání klidného, tichého hlasu. Byla překvapena. Tak s ní Grant ještě nemluvil.

„Jsou tam krabi s měkkou skořápkou a tabáková pole. Dům se moc nelišil od té chaty tady, jedině snad, že ten babiččin byl dvoupatrový. Když jsme s otcem chtěli jít na ryby, stačilo jen přejít silnici. Jednou jsem tam chytil pstruha na kousek sýra.“

Grant vyprávěl dál. Vybavoval si věci, které už dávno zapomněl a o kterých se ještě nikomu ani nezmínil. Věci bez velkého významu, ale příjemné ke vzpomínání i naslouchání. Chtěl zaměstnat Genniinu

mysl a nevěděl o žádném jiném způsobu. A hodně se divil, že i při takovém nenáročném povídání může být člověku krásně.

Gennie však naslouchala víc Grantovu hlasu, než jeho slovům. A při tom vnímala sílící cvrlikání cvrčků.

Sny jsou někdy jen naše vzpomínky, napadlo ji –

Jely spolu centrem New Orleansu. Byl hustý provoz a lilo. Žádný liják však nikdy nemohl zkazit Angelinu náladu.

„Gennie, tam jsi měla být!“ vykřikla Angela a při tom se vzrušeně otáčela na sedadle a smála se a radovala při každém dobrém manévru, který Gennie udělala, aby si v přeplněných pruzích v ulicích města vydobyla místo.

„Radši bych byla v mrazivém New Yorku,“ odpověděla Gennie.

Angela se naklonila k Gennii. „Ty bys tam nemrzla. Ty by ses vyhrívala ve světle reflektorů.“

„Jsi si tím jistá?“

„Jo. Nepochopila bys žádnou party.“

Asi nepochopila, pomyslela si Gennie a zasmála se na Angelu. „Tak mi povídej.“

„Bylo tam plno legrace! A hudby! A všelijakého hluku! Lidí tam bylo tolik, že ses nemohla pohnout, abys do někoho nestrčila. Frank, myslím bratranec, byl výborný. Příště, až zase bude na hausbótu pořádat party, nesmíš tam chybět, Gennie.“

„Jak tě poslouchám, tak se mi zdá, že jsem tam ani nechyběla.“

Angela se zasmála. „Náhodou ti musím říct, že odpovídání na to šílené množství otázek týkajících se jen a jen tebe mě doslova unavilo.“

Přijížděly na křižovatku. Gennie přes sklo oblévané deštěm a přes rychle se pohybující stěrače sledovala semaforey. Naskočila jim červená. Zastavila tedy. Potom prohodila k Angele. „Otázky kvůli mně? To byl jen důvod, aby s tebou mohli mluvit.“

„No, abych řekla pravdu, byl tam jeden...“

„Jeden?“ Gennie pohlédla na Angelu koutkem oka. Angele to moc slušelo. Jako ostatně kdykoliv jindy, pomyslela si Gennie.

„Och, Gennie, byl fantastický. Když se mnou začal mluvit, nemohla jsem dát dohromady souvislou větu.“

„Ty jsi nemohla dát dohromady souvislou větu? Tomu ani nemůžu uvěřit.“

„Nemohla jsem,“ tvrdila Angela. „ Bylo to, jako kdyby mi vypustili mozek z hlavy. Vídávali jsme se potom celý týden.“

„A po tom týdnu?“ ptala se Gennie.

„Gennie, nebud’ tak konkrétní, neměj pořád ty svoje praktické otázky. Já jsem zamilovaná, nezapomeň. Musíš ho vidět. Cítla jsem se skvěle, Gennie. Skutečně skvěle.“

Angela se zasmála. A to byl poslední zvuk, který Gennie zaslechla. Potom už jen zakvičely brzdy a přes křižovatku, přímo k nim se valilo auto. Ve snech, které potom Gennie měla, se voda valila po asfaltu a auto k nim pomalu plulo. Kolem auta, zpod pneumatik, přitom stříkala voda na všechny strany. Potom už se ozval rachot kroutícího se plechu a výbuch. Viděla pronikavé světlo a ucítla bolest. A pak už nebylo nic. Jen tma.

„Ne,“ vykřikla Gennie a vyskočila. Na ramenech ucítla něčí ruce. A uslyšela cvrlikání... Cvrčci? Odkud ti se vzali? Vždyť tu teď bylo auto. Angela.

Gennie se nadechla a zírala do tmy. Záliv?... Aha. A Grant. Něco říkal.

Zvedla ruce a zabořila si je do vlasů. „Promiň,“ řekla třesoucím se hlasem. „Nejsem dnes dobrá společnice. Měl bys mě štípnout, abych se vzpamatovala a –“

Grant vstal a uchopil ji za ruce. „Gennie, nech toho.“

Gennie se po jeho slovech úplně rozložila. Opřela se hlavou o Grantovu hrud’.

„Neplač, Gennie.“

„Už se mi to nestalo celé týdny. Kdysi, po nehodě, jsem těch pár posledních minut měla před očima pokaždé, když jsem je zavřela.“

Grant políbil Gennii do vlasů. „Pojď, Gennie, posaď se.“

Gennie ho objala a na chvíli silněji sevřela, jako kdyby z něho chtěla načerpat sílu. „Myslím, že potřebuju chodit. Můžeme?“

„Jistě. Pojď.“

Beze slova šli podél zálivu. Ale Grant věděl, že Gennie by měla hovořit a on naslouchat. „Mluv se mnou, Gennie,“ řekl a stiskl jí paži.

„Vzpomněla jsem si na tu nehodu,“ řekla Gennie podstatně klidnějším hlasem. Několikrát jsem měla sen, v němž bylo všechno jinak, sestra v něm přežila. Jenže jsem se probudila a...“

„To je přirozené, Gennie. To jsou noční můry, které časem zmizí.“

„Já vím. Jenže když se to děje, je všechno strašně skutečné. Vidím dešťové kapky, jak narážejí na přední sklo, vidím stěrače a stopy, které zanechávají, slyším, jak zaskřípou o sklo. Vidím kaluže u chodníku a slyším Angelin hlas. Byla krásná, Grante. Nemyslím jen obličej nebo tělo. Byla krásná i v duši. Vyprávěla mi o party, na které byla, o tom, jak se zamilovala. Právě mi říkala, že se cítí skvěle, když jsem ji zabila.“

Grant ji uchopil za ramena a zatřásl s ní. „Říkáš hlouposti, slyšíš? Úplné hlouposti.“

„Je to moje chyba,“ řekla Gennie smrtelně vážně. „Kdybych to auto viděla o vteřinu dříve. Nebo kdybych udělala něco jiného. Třeba šlápla na plyn. Náraz byl totiž přímo na její stranu. Já jsem měla jenom nějaké modřiny.“

„Cítila by ses líp, kdybys byla vážně zraněná?“ zeptal se Grant hrubě. „Plač si pro ni, buď smutná, ale neobviňuj se.“

„Řídila jsem to auto, Grante. Nemůžu jen tak zapomenout.“

„Nemusíš zapomínat. Ale mysli taky na to, že udělat některé věci nebylo v tvých silách a možnostech.“

„Měla jsem ji moc ráda, Grante. Jako kdyby byla částí mě. A ta část mi teď moc chybí.“

Grant rozuměl. Bolest a potřeba obviňovat se. Gennie se obviňovala, že vystavila svou sestru smrtelnému nebezpečí. Grant obviňoval otce, že nebezpečí vystavoval sám sebe.

„Musíš žít bez té části. Nemáš jinou možnost.“

v „Říká se ti to snadno. Nevíš, jaké to je.“

„Mého otce zabili, když mi bylo sedmnáct,“ řekl a hned by to vzal raději zpět. Ale bylo pozdě. „Potřeboval jsem ho.“

Gennie položila hlavu na Grantovu hrud'. Nesnažila se dávat mu najevo svou účast. Věděla, že nic takového nechce.

„Co jsi tehdy dělal?“

„Nenáviděl. Hodně dlouho. Bylo to snadné. Protože přijmout jeho smrt bylo těžší. Každý prožíváme věci jinak.“

„Ale proč zrovna nenávist?“

„Uvědomoval jsem si, že nemůžu nic dělat. Vůbec nic.“ Grant pozvedl Genninu bradu. „Jako ani ty jsi nemohla.“

„Máš pravdu. Asi je jednodušší říkat si, že člověk mohl něco udělat, než si připustit, že je naprosto bezmocný.“

„Ano,“ přisvědčil Grant.

„Díky Grante. Pomohl jsi mi. Nechtěl jsi mě jen konejšit. Opravdu se můžeme s našimi smutky a vinami stát sobeckými.“

Grant jí odsunul vlasy ze spánků a políbil ji na ně. Pak ji políbil na čelo a taky na ještě neoschlé tváře. Skrz rty ucítil jejich vlhkou hebkost a zachvěl se pod náhlým přívalem něžnosti. V následujícím okamžiku se vzpamatoval. Dost, řekl si. Jestli ji teď znovu políbím, dostanu se do mizerné situace. Nebudu za sebe ručit, budu svým pánem. A s úsilím se od Gennie odtáhl.

„Už musím zpět,“ řekl a podle svého zvyku si vsunul ruce do kapes. „Myslíš, že už budeš v pořádku?“

„Budu. Ale byla bych ráda, kdybys zůstal.“

Slova z Gennie vypadla bez předchozího uvažování a Gennie by je ráda vzala zpět, kdyby mohla.

„Ne, dneska ne.“

Gennie nerozuměla tónu, kterým s ní Grant nyní mluvil. „Grante, řekla a vztáhla k němu ruku.“

„Dnes ne,“ řekl znovu.

Gennie stáhla ruku zpět, jako kdyby ji Grant přes ni plácl.

Hrdost velela zakrýt ponížení z odmítnutí pýchou. „Dobře. Dobře. A díky za společnost.“

Gennie se otočila a kráčela do chaty.

Grant ji sledoval pohledem. Zaklel na svou adresu a vykročil za ní. „Gennie,“ zavolal.

„Dobrou noc, Grante.“ A za chvíli už za sebou zavírala dveře chaty, aniž se za ním byt' jedinkrát otočila.

SEDMÁ KAPITOLA

Obloha se od severu zatahovala temnými mraky. Gennie je sledovala se zlostí. Zaklela.

Mraky mi zhatí plán, vztekala se. Co nevidět zakryjí slunce, takže barvy dostanou jiné tóny a ztratí jasnost. Jak budu malovat? A kromě toho takové zlověstné mraky dříve nebo později určitě přinesou bouřku.

Gennie skutečně měla zlost. Tolik energie jsem ráno měla! Cítila jsem tolik síly a vůle k malování jako málokdy. Nějak jsem věděla, že se mi dnes konečně podaří vystihnout to, co je v tomto místě tak fascinující, to podstatné a nehmotné, jakousi esenci místa. A teď mám bojovat s časem? Jak mám přenést tu esenci na plátno, když za půl hodiny mraky změni světlo a za hodinu bude lít?

Už se na pozadí hukotu rozbíjejících se vln ozývalo hřmění. Ale něco Gennii hnalo k malování a nutilo ji, aby nepřestávala, aby pokračovala dál a dál. Z nějakého nejasného, těžko vysvětlitelného důvodu věděla, že toto ráno je právě to, na které čekala, že teď a na tomto plátně zužitkuje všechno dřívější skicování. Vzrušení z malování i frustrace z blížící se bouřky procházely každým jejím nervem.

Zrovna dnes tu bouřku potřebuju ještě méně než kdy jindy, říkala si.

Zahřmělo silněji. Genniino vzrušení ještě zesílilo. Možná něco podobného bouře nosím i sama v sobě, napadlo Gennii. Po včerejším večeru by to přece nebylo nemožné. Protože Grantovo odmítnutí mě kupodivu nijak zvlášť nevyvedlo z míry. Byla jsem a stále ještě jsem klidná. Přesto vím, že nějak vnitřně se mnou cloumá zlost, vášně i pýcha. Ale taky teď vím, že všechno můžu přenést do obrazu a sama se tím očistím.

Potřebuju Granta vůbec? Už ne. Práce mě uspokojí, vyléčí všechny rány, které mi někdo uštedří. Pokud budu mít ruce a sílu udržet štětec a tužku, pokud budu mít na co kreslit a malovat, všechno bude dobré.

Štětec a tužka, moji nejlepší přátelé v dětství. Teď jsou skoro jako moji milenci. „Miluju je přímo vášnivě,“ řekla Gennie nahlas a ucítila, že jí projíždí jakoby elektrické chvění. Podívala se za mraky a opět zaklela. Blížily se rychle.

V tu chvíli vyšel z domu Grant. Jako vlk, chladný na povrchu a s ohněm v krvi, nasál vzduch. Něco v něm cítil. Jak to přesně pojmenovat?

Něco visí ve vzduchu, o tom není pochyb. Že by to byla právě přicházející bouřka, která ho přinutí nechat práce a vyjít ven z ateliéru obklopeného zdmi a přímo skrz kůži vnímat vítr od moře? Co by to mohlo být jiného?

Byla to přítomnost Gennie a Grant si to nechtěl přiznat. Věděl, že je venku a maluje. Nechtěl na ni myslet, ani se na ni dívat oknem.

A nakonec nevydržel. Proti své vůli vyšel ven. V tu chvíli se objevil na obloze blesk.

Grant už byl blízko Gennie a viděl, jak jí oči zářily energií. Vlasý jí divoce vlály kolem hlavy, ale ona si ničeho nevšímala a jen rychle malovala. Kdykoliv pozvedla hlavu, aby se zadívala na krajinu, vypadala jako královna přehlízející království. A dívala se na krajinu stále častěji, rukou se štětcem v ruce pracovala rychleji a rychleji. Jako kdyby každou chvíli měl přijít konec světa a ona musela obraz dokončit.

To že je ta žena, která mi včera plakala v náručí? Pomyslel si Grant. Kam se poděla křehkost a bezbrannost, které mě děsily? Pravda, podařilo se mi trochu ji uklidnit, ale musel jsem říkat věci, které jsem nahlas nevyslovil nejméně patnáct let. Jen proto, že jí to pomáhalo. Udělal jsem dobře, že jsem odešel. Takové scény nejsou pro mě, berou mi samostatnost a druzí ji ode mne nasávají.

Teď ovšem vypadá nezranitelně. A neodolatelně. Jako žena, která si pouhým pozvednutím prstu vybere nebo zavrhne milence. Před takovou nemám strach, říkal si Grant v duchu a cítil, jak ho touha po Gennii začíná pohlcovat.

Gennie se na okamžik zastavila v malování a zase zvedla oči k obloze. Mraky se hnaly po obloze a Gennie se nahlas smála. Vypadala, jako kdyby přišla z jiného světa, možná jako čarodějka. Granta posedla ještě větší touha.

Kdo vlastně je Gennie? A proč já odsud nezmizím?

Vzrušení, které Gennii hnalo k rychlejšímu a rychlejšímu, vášnivému malování, jí vydrželo.

Stačila obraz dokončit před lijákem. Byla svým vítězstvím radostí bez sebe.

A pak ho uviděla. Stál před ní, s mořem a bouřkovými mraky za sebou. Dívali se na sebe. Hřmělo a blesky se klikatily. Gennie se však náhle otočila ke svému plátnu. Plátno a malování, to je to, co potřebuju a chci, připomenula si.

Grant sledoval, jak si Gennie balí barvy a štětce a myslel na to, že v pohybu, kterým se od něho obracela, bylo něco královsky odmítavého i sebeobránného. V tom silně zahřmělo a země se mu zachvěla pod nohama. Sel za Gennii.

Najednou se setmělo. Černé mraky přikryly slunce. Ve vzduchu byla cítit elektřina.

Gennie dál balila své věci rychlými a jistými pohyby. Cítila se dobře. Dopoledne jsem vyhrála nad bouřkou. Vyhraju nad čímkoliv a kýmkoliv.

„Genevieve,“ řekl Grant. Ted’ nevypadala jako Gennie. Gennie byla dívka, která seděla za kostelem a smála se. Gennie byla dívka, která se mu vyplakala na hrudi. Ale tato silná svůdná žena, Genevieve, neuroní ani slzu. Tato žena Granta silně přitahovala.

„Ano Grante?“ Gennie zavřela víko kufríku s barvami a teprve pak se k němu otočila. „Jsi venku nějak brzy.“

„Ty jsi už asi skončila.“

„Ano. Skončila.“ Vlasy jí poletovaly kolem hlavy a v očích měla oheň. Gennie nevěděla jak to, že to ví, bylo jí ale jasné, že výraz její tváře a její pocity teď patří k sobě, že jsou jako dvě strany téže mince.

Grant samozřejmě viděl výraz vítězství v její tváři i záhadný jas v očích. „A teď odejdeš,“ řekl*

Gennie pohodila hlavou a podívala se na moře. Nebyl tam žádný člun. Vlny se zvedly a nikdo se neodvážil vyplout. „Ano. Je ještě hodně jiných míst, kde bych chtěla malovat. Tady i jinde.“

Grant mlčel. Byla to ta odpověď, kterou chtěl slyšet?

„Zase tu budeš sám,“ řekla Gennie s jasným posměškem v hlase. „To je pro tebe přece to nejdůležitější, ne? A já jsem odsud dostala, co jsem potřebovala.“

Grant měl smíšené pocity, kterým moc nerozuměl.

„Dostala?“

„Podívej se,“ řekla s gestem zvoucím k pohledu na plátno.

Grant nechtěl obraz vidět. Schválně se na něj dosud ani nepodíval. Ale odmítnout vyzvání by bylo příliš urážlivé. Založil palce do kapes a šel se podívat.

Viděla a dokázala dostat na plátno mnoho z toho, co i on v této krajině viděl. Sílu bouřlivého Atlantiku, kouzlo volného prostoru a nikdy nekončící výzvu divoké přírody. Ale taky sílu a pevnost majáku jako výrazu lidské solidarity a protipólu přírody.

Plátno na Granta silně zapůsobilo. Gennie to tušila. Byl to přece i jeho svět, jeho síla a tajemství, které jsou na plátně nejpůsobivější.

To je asi můj nejlepší obraz, řekla si Gennie. Malovala jsem ho a myslela jsem na Granta. Co mu teď řekne?

Grant poodstoupil od obrazu a hleděl na moře. Blesky se blížily a křížovaly se na pozadí hrozivě vyhlížejících, černých mračen. V hlavě měl jen Gennii a její obraz. Ale jako kdyby ztratil řeč. Vždycky měl po ruce plno přesných a vtipných poznámek či komentářů, ale teď ho nenapadalo vůbec nic.

„Pěkný,“ řekl po chvíli bezbarvě.

Nemohl říct nic, čím by jí ublížil více. Gennie zírala na jeho záda a bolest jí prostupovala od hlavy k patě. Další odmítnutí v řadě, pomyslela si trpce. Copak se nikdy nenaučím jeho odmítnutím čelit?

Bolest se znenadání proměnila ve zlobu. Copak já potřebuju, aby se mu líbilo, co jsem namalovala? Aby měl z obrazu radost nebo aby mu rozuměl? Nesmysl. Všechno, co potřebuju, nosím v sobě. A mlčky, se zuřivostí v duši sbalila plátno i štětce do kufríků. Ještě se otočila ke Grantovi.

„Chtěla bych ti něco říct, než odejdu.“ Hlas měla zcela klidný. „Málokdy se stane, že první dojem je stoprocentně správný. Víš, když jsem tě poprvé viděla, myslela jsem si, že jsi hrubý, neotesaný a arogantní muž, který ale určitě má jiné kvality. Dnes můžu

konstatovat, že jsem na samém počátku měla naprostou pravdu.“ Gennie se otočila a s bradou vzhůru kráčela ke svému autu.

Otevřela kufr a složila tam plátno a malířské potřeby. Byla ráda, že nemusí zlost ovládat, že se jí může poddat.

V tu chvíli na sobě ucítila Grantový paže. Spustila kapotu dolů a otočila se. Byla připravena k dalšímu boji. Oslepla svou zlostí však nepostřehla žár v Grantových očích, ani trhavost v jeho dechu.

^“Myslíš, že tě nechám odejít jen tak? Myslíš, že si můžeš vstoupit do mého života, vzít, co potřebuješ, a nic nenechat na oplátku?“

Gennie se s pohrdáním podívala na Grantový paže. „Dej ty ruce pryč,“ řekla odměřeně s perfektní a chladnou výslovností.

Znovu se zablýsklo. Chladně navztekaná Gennie a vybuchující, rozpálený Grant jako kdyby si ničeho nevšíмали, jen na sebe zírali. Zahřmělo. Grant zaklel.

„Měla jsi mě poslechnout,“ procedil skrz zuby, „a zůstat u svých hrabat a baronů.“

Grant ji uchopil pevněji a táhl proti větru.

„Co se mnou chceš sakra dělat?“

„To, co jsem měl udělat v okamžiku, kdy jsi mně vrazila do života.“

Gennie se podívala na útes. Co tím asi myslel? Že mě měl zavraždit? Proboha, vždyť on na to i vypadá. Byl by toho schopný? Mohl by mě shodit z útesu? Asi mohl. Ale táhne mě jinam. Kam?... K majáku!

„Ty ses zbláznil! Pust' mě!“

„Zbláznil jsem se,“ souhlasil Grant.

Na obloze se opět zaklikatil blesk. A téměř současně se spustil liják.

„Řekla jsem, ať mě pustíš!“

Grant se k ní otočil. „Na to už je pozdě,“ zakřičel na ni. „To víš tak dobře jako já. Bylo pozdě už v první minutě, kdy jsme se viděli.“

Lilo. Déšť jim stékal po hlavách na krk a ramena. Vlasy zplihle visely a voda jim po nich crčela do očí.

„Nenechám se zatahnout do tvé postele, slyšíš?“ Gennie chytila Granta za mokrý rukáv košile a křičela zuřivostí i neurčitým

očekáváním. „Nikam mě nezatáhneš. Z ničeho nic se rozhodneš, že chceš nějakou milenku a odtáhneš mě do postele?“

Grantovi stékal déšť po tvářích. V očích měl plno vášně. Dýchal prudce. „Žádnou *nějakou milenku*“ řekl a přitáhl ji k sobě. „Ty zatraceně dobře víš, že tebe.“

Tváře měli proti sobě. Upírali pohledy jeden na druhého. Bouřka pro ně přestala existovat. Srdce jim bušila. Gennie cítila strach i vítězství.

Odtáhla od Granta hlavu.

„Dokaž to.“

Grant ji přitiskl k sobě.

„Dobře. Ať to bůh vidí. Tady a teď.“

A vrhl se na její rty s nekontrolovanou vášní. Odpověděla stejně. Vášně je někam strhávala, zbavila rozumu. Stáhla z nich slupku civilizace a nakonec ponořila do tmavého tunelu touhy. Grant ji hltavě líbal po tváři. Snažil se snad Gennii zcela pohltit. Úplně šílený vášní ji kousal do krku. Gennie záúpěla a stáhla ho k zemi.

Silný vítr a déšť bičovaly moře. Proti bouři byli naprosto nepatrní. Ale zapomněli na ni. Grant se tiskl k Genniinu tělu a jejich srdce bušila proti sobě, jako kdyby se chtěla spojit.

Gennie byla rozpálená. Déšť ji ani Granta nezchladil. Grantovi blesklo hlavou, že netušil, jak silně může tělo žhnout, ale hned se zase oddal své touze a dychtivým rtům a Genniiným rukám.

Znal teď jen dychtivost, nekonečnou touhu a živočišnou vášně. Očarovala mě, napadlo

Granta, očarovala mě ve chvíli, kdy se objevila. A nakonec mě dostala. Vzdal jsem se jí. Byl jsem jí poražen.

A Grant zase ucítil Genniiny ruce ve svých vlasech, ucítil, jak přitahuje jeho hlavu ke své tváři a líbá ho znovu a znovu a nechává ho bez dechu, šíleného touhou.

Váleli se po mokré trávě. Gennie byla nad Grantem a jeho rty takřka trhala. Stáhla z něho košili a s dlouhým zasténáním mu přejela rukama po nahém těle.

Grant už nemyslel na nic. Převrátil Gennii na záda a aniž se staral o knoflíky, trhavými pohyby z ní serval blůzu, posedlý touhou dotknout se ženského těla. Klouzal rukama po mokré Genniině těle

a stále neukojený, hledal další místa, kterých se chtěl dotýkat, tisknout je, drásat svými nedočkavými prsty. A když se Gennie proti němu žádostivě vypjala, položil jí hlavu na řadra.

Grant stahoval z Gennie mokré džínsy a objevoval při tom měkké křivky jejího těla. Gennie se vypínala jako luk a sténala. Líbal ji a kousal její boky a stehna a všechna místa jejího těla, která se postupně pod stahovanými džínsy objevovala.

Děšť je obléval, ale nezchladil jejich touhu přiblížit se k sobě víc a víc. Gennie zaúpěla a blesk jí osvětlil tvář, přivřené oči a plné rty rozechvívané prudkým dechem. Čarodějnice, pomyslel si Grant, je to čarodějnice, která sem přišla z bouře. A já jsem se dobrovolně nechal očarovat. Jenže všechno je mi jedno.

A s ústy proti divokému pulzu na Genniině krku se do ní ponořil. Bral si ji násilnický a sám nevěděl proč. Pak Gennie vykřikla a Grant se chtěl vzpamatovat. Ale Gennie se kolem něco celá ovinula a on se ponořil do sametové tmy...

Potom ležel bez dechu a pocitem vyprázdněnosti vedle Gennie, s tváří v jejích vlasech. Ještě pršelo, ale už ne tak silně. I bouřka zmizela, sama sebe strávila, jako se stráví všechno, co souvisí s vášní.

Grant cítil pod sebou tlukot Genniiina srdce a chvění jejího těla. Zavřel oči a pokoušel se sebrat sílu a kontrolu nad sebou.

„Panebože.“ Hlas měl drsný. „Proč jsi mi nic neřekla?“ zeptal se, když se sunul na mokrou travu vedle Gennie. „Proč jsi mi ksakru nic neřekla?“

Gennie ležela se zavřenýma očima a kapky deště se jí rozprýskávaly na těle. Tak takové to má být? Tak má dotyk mužské ruky rozpalovat každíčké místo na těle, kterého se dotkne? Mám se cítit, jako kdyby někdo zlomil zámek k mému tělu? Moje intimita je porušena. Ale nevádí. Nestála jsem o ni. Ale proč ta hrubá Grantová otázka? To má být obvinění? Vždyť jeho obvinění bolí víc a ostřeji než ztráta panenství.

„Gennie, dovol abych se zeptal, ty jsi byla –“

„Co?“ Gennie otevřela oči. Všimla si, že mraky jsou ještě tmavé, ale bouřka je pryč.

Grant se proklínal. Prohrábl si rukou vlasy. „Gennie, měla jsi mi říct, že jsi před tím nikdy nebyla s mužem.“

„A proč?“ zeptala se bezvýrazně. „To je moje věc, přece.“ Kéž by odešel, přála si, nebo kdybych já měla sílu odejít.

v Grant se nad ni naklonil. Vypadal nazlobeně. Ale když se Gennie snažila od něho odtáhnout, zadržel ji. Sklonil hlavu a opřel své čelo o její. „Nejsem příliš jemný muž,“ řekl upřímně. „Ale dal bych ti všechnu něhu, kterou mám.“

Genniiny obavy a strach roztály.

„Nehledala jsem něhu,“ zašeptala a vzala jeho obličej do dlaní. „Ale teď...“ Gennie se usmívala a pozorovala, jak se vrásky na Grantově čele vyhlazují.

Grant ji krátce a zlehka políbil, vstal a vzal Gennii do náruče.

„Grante, co děláš?“

„Beru tě domů. Usuším tě, zahřeju tě a pak se zase budeme milovat. Možná trochu jinak.“

Gennie ovinula ruce kolem Grantova krku. „Tvůj nápad se mi začíná líbit. Ale co šaty?“

„To, co z nich zbylo, můžeme zachránit později. Teď je nebudeme potřebovat,“ řekl a rozrazil dveře domu pod majákem.

„Teď už se mi tvůj nápad líbí moc, řekla Gennie a políbila Granta na krk. „Ty mě skutečně poneseš až nahoru?“

„Jo.“

Gennie se podívala na točící se schody nad nimi. Chvěla se zimou. „Jestli mě ale pustíš, tak to nebude příliš romantické. A napadlo tě, co se stane, jestli někdo uvidí hromadu našich šatů tam venku?“

„Nic se nestane. Každému dojde, co se děje. A nikdo nepůjde dál. Vlastně mě něco takového mohlo napadnout dřív. Kdybych nechával venku takovou hromádku šatstva, nikdo by nešel dál a nerušil mě. Vsadím se, že takové oznámení funguje lépe než výstraha POZOR, PES-ZABIJÁK.“

„Každý by si myslel, že jsi Clark Kent.“

Grant zůstal stát ve dveřích koupelny a zíral na Gennii. „Prosím?“

Gennie si hrála se zkrouceným pramínkem vlasů za Grantovým uchem. „Že se prostě skrýváš pod nepravým jménem. Víš, jako Clark Kent, o kterém taky nikdo nevěděl, že je ve skutečnosti Supermanem. Že jsi vlastně velmi jemný muž, který si vybral maják jako pevnost pro svou samotu.“

Grant ještě stále zíral na Gennii. „Jak se jmenovala pozemská matka Clarka Kenta?“

„Dáváš mi hádanku?“

„Víš to?“

„Marta.“

„Klobouk dolů,“ zamumlal Grant. Znovu a znovu mě překvapuješ. Myslím, že jsem do tebe blázen.“

„Lehce řečená slova ji podráždila. „Protože vím, jak se jmenovala žena, která adoptovala Supermana?“

„To je jen jedna z věcí.“ Grant podruhé přitiskl své čelo k Genniinu čelu. Cítil, že se roztrásla. „Pojď se ohřát do vody. Klepeš se zimou.“

Vstoupil do vany s vodou, zatímco Gennie ještě chvíli otálela. Až když vana byla plná teplé vody, vstoupila do vany za ním. „Je horká, měl jsi mě varovat.“

„Nezapomínej, že život je plný překvapení.“

Jako když se člověk z ničeho nic zamiluje, doplnila ho Gennie v duchu.

„Víš,“ pokračoval přerušovaně Grant, když jazykem zkoumal tvar jejích rtů, „začínám si zvykat... na to, jak chutnáš. A taky na pocit z tvého mokrého těla. Nejrady bych tu s tebou zůstal celé hodiny.“

Gennie se ke Grantovi přitiskla. Snažila se představit jeho krásné silné ruce na svých zádech. Už žádné jiné se mě tak nebudou dotýkat, pomyslela si. A zároveň si uvědomila, že touha po Grantově těle v ní opět roste.

I Grant pocítil touhu po Gennii.

„Ne, teď ne,“ říkal jí mezi polibky. „Už vím, že jsi přede mnou nebyla s mužem. Chci ti dát, co jsem ti měl dát už tam, venku. Všechnu něhu, kterou mám. – A teď,“ řekl změněným hlasem, „teď budeme sušit.“

Grant vzal ručník a otřel jí obličej.

„Zvedni ruce.“

Gennie poslechla. Grant kolem ní otáčel ručník, líbal ji a přitom svazoval okraje ručníku do uzlu na Genniiných prsou. Gennie přivřela oči a oddávala se slasti, kterou jí přinášela Grantová péče. Ani neviděla, že Grant sahá po dalším, suchém ručníku, aby jí vytřel mokré vlasy. Znovu se zachvěla touhou.

„Co se děje? Chvěješ se.“

„Chci tě,“ řekla měkce. „A chtěla jsem tě od večera, když jsem tě viděla poprvé. Věděl jsi to.“

Grant se dotkl jazykem jejího ucha. „Ano,“ řekl a znělo to jako hlasitý vzdech. „A ty víš, že tě chci ještě mnohem víc, než jsem tě chtěl, když jsme byli venku. Pojďme do postele.“

Tentokrát ji nenesl. Šli vedle sebe, ruku v ruce, ve slabém světle dne plného tmavých bouřkových mraků. Nemluvili. Byli naplněni touhou po sobě. Touha jim vládla.

Genniino srdce bušilo, nervy měla napjaté.

„Grante –“

Grant se lehce dotkl její tváře. „Jsi krásná. Tvoje krása mi málem vyrazila dech, když jsem tě viděl poprvé. Dodnes se nic nezměnilo.“

Slova Gennii překvapila, dojímal ji i rozrušovala. „Jestli nechceš, nemusíš říkat nic. Stačí mi, když jsem s tebou.“

Grant ji jemně líbal na rty, hladil jí čelo, spánky oči i obočí. „Všechno, co ti říkám, Gennie, je pravda. Jinak bych ti neříkal nic.“

Genniino srdce se mohlo štěstím rozskočit. Váhu svého těla takřka necítila, tak jako ani necítila, že klesá na postel. Rozcitlivělá pokožka však vnímala všechno. Strukturu prostěradla i ne zcela hrubé, ale ani jemné Grantové dlaně, jeho kůži i chloupky na hrudi.

Dotýkej se mě, dotýkej se mě donekonečna, řekla Gennie, ale vůbec nevěděla, jestli ta slova skutečně vyslovila, nebo jestli nebyla obsažena ve velkém vzdechu, který ze sebe vydala. Ať tak nebo tak, Grant porozuměl. A Gennie byla tak pohlcena Grantem, že nemyslela na sebe, myslela jen na něj, na něj jako na část těla a ducha, jejichž druhou polovinou byla ona. Slast, která Gennii zaplavila, byla vlhká, klidná a mohutná.

Grantovi ještě během zlomku vteřiny blesklo hlavou, že nikdy nechtěl, aby mu někdo patřil, ani aby on někomu patřil, ale pak plný

něžné žádosti ji políbil na rty, na krk a na rameno. Gennie opět zasténala. Grant přitiskl své rty k jejím, aby ten zvuk nejen slyšel, ale jako chvění vzduchu z *jejích* plic i cítil. A Gennie se mu nabídla.

Grant se pohyboval jemně a zvolna. Gennie se poddávala slasti a při tom cítila ještě něco neznámého, něco mnohem většího, než je síla tělesné vášně. Bylo jí neuvěřitelně krásně.

„Grante,“ slabě vykřikla po chvílce. „Ted', Grante, ted'.“

A svět jako kdyby zmizel.

OSMÁ KAPITOLA

Gennie se probudila. Ještě se zavřenýma očima se jako každé ráno hned protáhla a přitom dlouze a zvolna nadechovala a vydechovala vzduch. Chystala se vstávat. Vždycky vstává z postele brzy po probuzení.

Otevřela oči. V prvním zlomku vteřiny se lekla. Kde to jsem? Neznámé okno, pokoj zalitý sluncem... A vzpomněla si na včerejšek.

Aha! Mám prvního milence a ležím s ním v posteli. Není to nádhera? Ležím s prvním milencem! To tedy je skutečně výjimečné ráno.

Pootočila hlavu a uviděla ho. Tak to je Grant Campbell, seznamte se, první milenec Gennie Grandeauová, řekla si šeptem, ale slavnostně a s pýchou. Láskyplně se na něho usmála.

Grant o jejím úsměvu nevěděl, protože byl ještě v zajetí hlubokého spánku. Ležel rozložený přes tři čtvrtiny postele a jednu ruku měl volně přehozenou přes její bok. Bezvládná ruka se Gennii moc nelíbila. Už to nebyla dychtivá a citlivá ruka milence. Proměnila se v ruku lhostejného spáče a spočívala na jejím boku prostě jen a jen proto, že zrovna na tom místě, kam si ji položil, ona ležela.

Taky jsi mi sebral skoro celý polštář, zabručela polohlasem. A vypadáš naprosto uvolněně. Viděla jsem tě někdy tak uvolněného? Možná ano, jednou když jsme spolu šli jenom tak po pláži.

Gennie hleděla na Granta a roztávala. Měla chuť si hrát s konečky jeho vlasů, chtěla, aby s ní sdílel svá tajemství a všechny důvody, které ho přivedly k samotě a sem na pusté pobřeží. Opatrně, zlehka, aby ho neprobudila, projela prsty po Grantově tváři. Myslela na to, že ze všech pocitů nejčastěji vyjadřuje jeho tvář sílu a tvrdost. Když se v ní ale zčista jasna někdy objeví i humor, tvrdost mizí a zůstává jen ta síla.

Co ty jsi za muže? pokračovala Gennie ve svých tichých úvahách. Jsi hrubý, odtažitý a arogantní. Přesto tě miluju. Ale je pravda, že ne vždycky jsi hrubý, odtažitý a arogantní. Už jsem naštěstí měla dost příležitostí poznat, že umíš být i nádherně jemný.

Gennii zaplnila vlna něhy. Chtěla by Grantovi říct, jak je s ním ráda a že je šťastná, protože mu mohla věnovat své panenství. Hlavně mu však chtěla dát najevo, že se s ním milovala s bezvýhradnou láskou ženy, s láskou, která se objevila a prostě je.

Znovu se dotkla prsty Grantová obličeje. Miluju tě, šeptala své vyznání a věděla, že až se Grant probudí, nezopakuje mu je nahlas. Už pochopila, že Grant potřebuje svobodu a naprostou volnost.

S tím se smíř, Gennie, nabádala se v duchu. Grant by se – na rozdíl od většiny mužů – neradoval z žádných láskyplných nebo lichotivých slov, která máš na srdci a která bys mu ráda řekla. Grant by se jimi cítil zatlačený do kouta.

Ležela tedy tiše, pozorovala ho a přemýšlela o tom, proč si zvolil život více méně v izolaci. Kvůli ženě? dohadovala se. Asi ano. Jen z velkého zklamání se lidé mohou stát tak zapřísáhlými, nevlídnými samotáři a zapomenout na laskavost, kterou v sobě kdysi měli. I Grant ji měl. A ještě má. Jenže ji skrývá. Pouze čas od času se zapomene hlídat. A tehdy jeho laskavost probleskuje na povrch. V těch chvílích je až neuvěřitelně něžný.

Gennie s povzdechem pohládila Granta po čele. Jaké myšlenky se asi pod tím čelem skrývají?

Grantovou odpovědí bylo zcela nesrozumitelné zamumlání, při němž se přetočil na břicho, zabořil hlavu do polštáře a zabral další velký kus postele. Byly to neopatrné a poměrně rychlé pohyby paží i nohou a nad veškerou pochybnost potvrzovaly, že Grant není zvyklý se s někým dělit o postel a že skutečně žije samotářským životem.

Gennie se pomalu, aby Granta neprobudila, vyvlékla zpod jeho těžkých končetin a šla do koupelny. Tam pustila sprchu a s rozkoší se nechala bičovat tím nejsilnějším proudem vody.

Šum vody Granta probudil, ale nepřiměl k okamžitému vstávání. Grant obvykle zůstával ležet v posteli bez hnutí a jen pozvolna se probíral do skutečnosti. Protahoval čas mezi spánkem a bděním tak dlouho, jak to šlo, a nikdy z postele nevstal napůl spící. Vstával až v okamžiku, kdy se cítil v dokonale bdělém stavu.

Toho rána, když ještě nebyl zcela vzhůru,

4ucítil ve své posteli Genniinu vůni. Natáhl ruku vedle sebe. Nebyla tam. Ale místo, kde ležela, bylo ještě teplé. Musela tedy vstát před chvilí.

Grantoví se živě vybavily včerejší události. Divoké milování v lijáku a bouřce, jemné milování tady v posteli... Jako kdyby mu pod dlaní dosud tepalo Genniino srdce. Najednou opět pocítil lehké vzrušení.

Jak to, že pořád po Gennii tak strašně toužím? Jak to, že v jednom okamžiku s ní se cítím tak uvolněně a skoro pokojně, ale v dalším po ní toužím přímo zvířecky? Jak blízko jsem se dostal k hranici, která je mezi chtěním Gennie a potřebou Gennie? Nebo jsem už ji snad překročil?

V mlhavém stavu mezi spánkem a bděním Grant nevěděl, jak by si měl na své otázky odpovědět, takže se rozhodl raději vstát. Ale nechťelo se mu do toho. Zůstal sedět na posteli a dlaněmi si mnul obličej.

Tak ho našla i Gennie, když se v jeho županu a s ručníkem omotaným kolem hlavy vrátila z koupelny.

„Dobré ráno,“ pozdravila a přisedla si ke Grantoví na postel. „Už ses probral?“ Ovinula ruku kolem jeho krku, naklonila se k němu a políbila ho.

„Skoro,“ odpověděl Grant a uvědomil si, že Gennie voní jeho mýdlem i šamponem. Stáhl jí z hlavy ručník a pustil ho na zem. „A co ty? Už jsi dlouho vzhůru?“

„Od té doby, kdy jsi mě vytlačil z postele,“ usmála se. „A věř mi, že přeháním jen malinko. Nechával jsi mi méně a méně místa. Kdyby ses pohnul ještě jednou, určitě bych se skulila na zem. Tak jsem raději vstala.“ Gennie se na Granta zase usmála. „A co tak trochu kale?“

„Jo.“

Grant sledoval, jak Gennie ladně vstává, a když vykročila, chytil ji za ruku. Otočila se k němu s tázavým výrazem ve tváři.

V tu chvíli Grant znejistěl. Proč jsem ji vlastně zastavil? Co jsem jí to chtěl říct? Nebo jsem to chtěl říct jen sobě? Copak vím? Teď ale nechci mluvit o tom, jak jsem nervózní, protože vztah mezi námi dospěl už daleko. I když bych asi měl o tom mluvit.

„Co se děje, Grante?“

Grant se najednou cítil směšně a chtěl svou poněkud ponižující situaci rychle zkrátit. „Za chvílku jsem dole,“ řekl. „A nedělej snídani. Tentokrát ji udělám já.“

Gennie chvílku váhala s odpovědí, čekala, jestli jí Grant nebude chtít říct ještě něco jiného. Grant už však mlčel.

„Dobře,“ řekla tedy a nechala ho o samotě.

Grant zůstal sedět na posteli. Slyšel Gennii sestupující po schodech a představoval si její nohy došlapující z jednoho schodu na druhý... Představa ho zneklidňovala. Ano, to jsou Genniiny kroky na schodišti mého domu. A v mé posteli je otisk jejího těla. I vůně tu po ní zůstala. Budu já někdy v budoucnu ulehat do postele a nemyslet na to, že v ní ležela Gennie?

Granta mátl jeho vlastní myšlenky. Ne, že by v minulosti neměl jiné ženy. Naopak. A neměl jich zrovna málo. Vždycky ho těšilo být v jejich blízkosti. Ale nikdy ho nenapadlo, že by na některou z nich měl myslet jako na ženu, s níž by trávil i budoucí dny – což ho napadá dnes, když o Gennii přemýšlí.

Grantovi se hlavou míhaly vzpomínky na vše, co v právě uplynulých hodinách spolu prožili. Vzpomněl si, že na Genniině boku našel malé znamínko ve tvaru půlměsíce. I to znamínko ho nadchlo. Dokonce i teď ráno mu připadalo roztomilé i vzrušující, stejně jako fakt, že ho může překrýt malíčkem.

Grant se přistihl, že je plný něhy a že se usmívá, když si vybavuje, jak ho včera zakrýval a jak mu dělalo dobře – a vlastně dosud dělá – pomyšlení, že znamínka se žádný jiný muž před ním nedotkl.

Zavrtěl sám nad sebou hlavou. Ty jsi ale idiot, řekl na svou adresu. Jsi celý vedle z představy, že jsi jejím prvním milencem. Vždyť je to blbost. Nechceš na ní záviset a nechceš, aby na tobě závisela ona. Tak měj proboha všech pět pohromadě.

Grant rozhodně vstal. Ano. Udělám snídani a pak ji pošlu zpět do její chaty. Nebo kamkoliv jinam. A sám se konečně zase dám do práce. Budu opět sám, a konečně se zase soustředím na kreslení.

Sestupoval rázně po schodišti. Na posledních schodech ucítil vůni kávy a uslyšel zpěv. Ztuhl. Jako kdyby se opakovalo to ráno po

noční bouřce, kdy Gennie spala na gauči. Tehdy na něho taky čekala v kuchyni. Byl to příjemný pocit a dnes není jiný. Nebylo by to prima, kdyby takto sestupoval každé ráno, rok po roce, a dole v kuchyni by na něho čekala Gennie? Došel ke kuchyni a zůstal stát ve dveřích. Bylo příjemné nahlížet dovnitř. Voněla tam pohoda. Káva už byla hotová, Gennie se natahovala pro hrnky a slunce, které svítilo dovnitř, jí ozařovalo vlasy a pokožku...

Najednou, jako kdyby Gennie vytušila Grantovu přítomnost, se otočila.

Usmála se na něj, pohodila hlavou a přehodila si vlasy na záda. „Neslyšela jsem tě přicházet,“ řekla a stále se usmívala. „Všiml sis, jak je venku nádherně? Po dešti a bouřce není ani stopy. Jen barvy se vyčistily. Už jsi viděl někdy tak úžasně modrý oceán?“

Gennie vzala hrnky s kávou a chtěla přistoupit ke Grantovi. Ale v poslední chvíli si to rozmyslela a otočila se k němu zády. Zdálo se jí totiž, že v jeho očích vidí něco, čemu nerozumí. Zpozorněla. Zlobí se na ni? Kvůli čemu by se mohl zlobit? Lituje toho, co se mezi nimi přihodilo? Možná ano. A ona byla zatím tak hloupá! Myslela si, že i pro něho to bylo něco naprosto krásného.

Sevřela rukama ouška obou hrnků. Přece se mu nebudu omlouvat a žádat o prominutí. Nebo mu dělat nějaké scény. Ale zklamal mě. Hodně. A zklamání bolí, och bože, skutečně bolí. I fyzicky. Co teď udělám?

Přešlo prvních pár vteřin a Gennie věděla, že nejlepším řešením bude bolest ignorovat. A to jak bolest tělesnou, tak i duševní. Udržím se, řekla si v duchu pevně. Nepozná na mně nic. Až budu doma, tak se možná vypláču. Ale teď ne. Ne. Za žádnou cenu ne.

„Něco nemilého?“ zeptala se chladným hlasem.

„Jo. Něco ano.“

Gennie sevřela ouška u hrnků ještě silněji. Alespoň se mi méně třesou ruce, pomyslela si. „Nesedneme si?“

„Nechci si sednout,“ odpověděl Grant ostře a přešel k dřezu. Naklonil se nad něj a něco si brumlal. Jindy by se tomu Gennie pobaveně zasmála, tentokrát stála bez hnutí a čekala, co bude

následovat. Jestli ji Grant chce nějakým způsobem zranit, tak ať to udělá rychle a najednou, dokud má sílu vydržet všechno.

Grant se otočil a zíral na ni. „Sakra, Gennie, já se cítím a chovám, jako kdybych ztratil hlavu.“

Gennii pulz se na chvíli zastavil. Zbledla. Mlčela a nesla oba hrnky s kávou k plotně.

Grant si pomalu a ztěžka prohrábl rukama vlasy. „Rozléváš kávu,“ řekl a vsunul ruce do kapes.

Gennie se sklonila. Na podlaze byly dvě kapky kávy. „Och, já nerada. Utřu to.“

Než se natáhla až k papírovým ubrouskům, Grant ji chytil za paži. „Poslyš, Gennie,“ řekl a chytil ji i za druhou paži. Zatřásl s ní. „Nikdy jsem nechtěl, ať vstoupíš do mého života a uděláš mi v hlavě zmatek. Nikdy jsem to nechtěl a dával jsem ti to jasně najevo. Ale ty jsi to přece udělala. A já jsem se do tebe zamiloval. Říkám ti na rovinu, že z toho nemám radost.“

„Takže,“ odpověděla Gennie po chvíli, „takže půjdu po svých.“

„Nevtipkuj. Nebo se klidně zasměj. Udělej, co chceš. Ale chápej, že nemůžeš nikam, dokud nevymyslím, co mám s tebou dělat.“

Gennie byla poslední Grantovou větou pobavená i znechucená. Opřela si ruce o boky tak energicky, že jí z jednoho ramene sklouzl župan o rozevřel se. „Opravdu? Ty budeš vymýšlet, co se mnou uděláš? Protože jsem nepříjemná věc, třeba jako rýma?“

„Zatraceně nepříjemná.“

„Asi sis ani nepovšiml, že už jsem nějakou chvíli dospělá žena s vlastním mozkem a rozhoduju sama o sobě. Ty se mnou nic neuděláš.“

Gennie se dostávala do varu. Strčila do něj prstem a župan se jí rozevřel ještě více.

„Jsi do mě zamilovaný? To je ovšem tvůj problém. Já mám svůj vlastní problém, protože jsem zamilovaná zase do tebe.“

„Což je hrozné,“ vykřikl Grant. „Hrozné! Nebylo by nám líp, kdybys v té bouřce spadla do nějaké díry a sem ke mně se vůbec nedostala?“

Gennie odsekla. „Neříkáš mi nic, co by mě už dávno nenapadlo.“ Otočila se odcházela z kuchyně.

„Moment,“ Grant ji opět uchopil za paži. „Nepůjdeš nikam, dokud se nedohodneme.“

„Dohodli jsme se!“ Gennie si odhrnula vlasy z tváře. „Jsme do sebe zamilovaní a já myslím, že bys měl skočit z útesu. Kdyby v tobě bylo trochu citu, tak by ses k člověku, do kterého jsi zamilovaný, choval jinak. Neříkal bys mu, že jsi do něho zamilovaný, a jedním dechem a stejným tónem ho neděsil jako malé dítě.“

„Já nejsem zamilovaný do nějakého člověka,“ křičel Grant, „já jsem zamilovaný do tebe! A to proti své vůli! Nechci to, nikdy jsem to nechtěl!“

„To jsi mi dal dostatečně důrazně najevo.“

„Nech si takové odpovědi!“

Gennie se rozzuřila. Oči se jí zúžily. Podívala se mu zpříma do tváře.

Grant nevydržel její pohled. „Gennie, nezvládnou to, jestli se na mě budeš takhle dívat.“

„Co je mi po tobě? Ty si jdi do háje!“

Grant ji sevřel pevněji. Gennie vykopla kolenem a jen rychlý ústup vzad zachránil Granta před bolestivým úderem do rozkroku.

„Počkej, Gennie,“ řekl a prudce ji přitáhl k sobě. Políbil ji na rty a nečekaně jemně ji dlaněmi pohlادil. Gennie byla zase ztracená.

„Gennie, Gennie,“ říkal mezi polibky a Gennie cítila, jak se chvěje. „Miluju tě. Nelíbí se mi to, nejsem na takový cit zvyklý. Ale miluju tě.“

Gennie zavřela oči. „Máme před sebou dost času na to, aby sis na lásku zvykl. Jen mi nikdy neříkej, že lituješ toho, co se stalo.“

„Nelituju. Jsem z toho poblázněný, ale nelituju ničeho.“ Grant ovíjel paže kolem Gennie a pocítil silnou touhu. Ne něžnou. Chladnější než dříve, ale o nic slabší. „Opravdu jsi do mě zamilovaná, nebo jsi to řekla jen proto, že jsem řekl co cítím k tobě?“

„Obojí. Dnes ráno jsem se rozhodla, že tě přiměju, abys potlačil své ego a řekl mi to jako první.“

„Ano? To sis předsevzala?“ Grant se zamračil. Ze mě přinutíš, abych já potlačil své ego?“

Gennie se mile usmála. „Ano, protože tvoje ego se mi zdálo příliš nafouklé.“

Grant ji políbil a začal rozvazovat pásek u županu. „A taky jsi způsobila, že jsem ztratil chuť na snídani, víš to? A vůbec – pokud mé ego zcela nezničilo mou paměť, nedovolil jsem ti vzít si můj župan, že ne?“

Gennie se žádostivě usmála. „Vzala jsem si ho bez svolení. Jak nezdvořilé ode mne! Chceš ho zpátky hned?“

„Nemusí to být hned. Počkám, až vyjdeme nahoru.“

Bylo slunečné odpoledne. Z okna ložnice Grant sledoval Gennii, jak odjíždí. Potřebuju se zklidnit, být chvíli bez ní, připomínal si. A Gennie nejspíše potřebuje být chvíli beze mě. Jen aby mi práce šla, jen abych na ni nemusel myslet a pořád nehořel vzpomínkou na milování, které bylo, a touhou po milování, které bude.

Grant se skutečně obával, zda mu práce půjde od ruky. Na tom, jestli má hlavu čistou, nebo ne, přímo záležela kvalita jeho práce. Několik let dělal všechno pro to, aby ho láska mījela. Teď ho však doběhla a on se cítil zranitelný a závislý na ženě, do které se zamiloval. To se mu podle plánu nikdy nemělo stát. A kdyby mohl svou situaci změnit a zamilovanost nějak zrušit, úplněji vymazat, asi by to udělal. Protože by mohl žít znovu podle vlastních pravidel a potřeb a nemusel by dělat žádné kompromisy. Ani nevěděl, jestli po letech života v osamění ještě vůbec je schopen nějaké kompromisy dělat.

Mohl bych vše skončit. Ale zranil bych Gennii. A zranění by se mi vrátilo jako bumerang. Zasáhlo by i mě. Tak to mezi zamilovanými je vždycky. Co vlastně od sebe chceme?

Grant potřásl hlavou a odvrátil se od okna. Stále se mu vracela jedna myšlenka. Co když se naše touha proměnila v závislost? A jak se vypořádám s tím, že Gennie žila zcela jiným způsobem života než já?

Gennii by se nikdy nelíbil život na samotě. Já bych zase nikdy nevyměnil procházku po mořském břehu za směšné švitoření na nějaké party. Já bych nemohl žádat Gennii, ať se mi přizpůsobí. Kdybych byl jako Shelby.

Grant si vzpomněl na svou sestru a její potřebu pohybovat se v hlučné společnosti. Chápal ovšem, že to byl její způsob, jak se vyhnout traumatům, která jí způsobila otcova smrt. On se traumatům vyhýbal opačným způsobem. Vyhledával samotu.

Než se Shelby vdala za Alana MacGregora, přijela za Grantem. Necítila se tehdy dobře. Byla nejistá. Nevěděla, jestli si má skutečně Alana vzít, ani jestli vůbec se má vdávat. A při setkání se jim oběma znovu otevřely vzpomínky na otce a na jeho smrt. I po patnácti letech, která uplynula od doby, kdy ho zabili, byly jejich životy touto tragédií ovlivněny.

Chceš se odříznout od života kvůli tomu, co se stalo před patnácti lety?

A tys to neudělal? Odpověděla mu Shelby.

Jenže Grant se do jisté míry stále cítil spojený se světem. Skrz kresby byl ve volném kontaktu se spoustou lidí. Nemusel být jimi skutečně obklopen. Kontakt na dálku mu stačil. A tak se mu vše k jeho spokojenosti dařilo do té doby, než se z té spousty lidí vyčlenila Gennie. Najednou je tady a je mu blízko duševně i fyzicky. Situace se mu komplikuje. Zajímat se o spoustu lidí zpovzdálí bylo jednodušší.

Spadl jsem do léčky, řekl si. Nastražila ji na mě. Ale stejně bych ji už zase rád viděl a slyšel. Možná se chystá k práci na akvarelu, o němž se **včera** zmiňovala. Možná ještě má na sobě triko, které jsem jí půjčil. Pěkně se jí plandalo kolem boků...

Grant snil jako teenager, dokud ho nevyrušilo zazvonění telefonu. Nejdříve ho nechtěl vzít. Byl nahoře v ateliéru a telefon zvonil dole. Nikdy nebral telefon, když byl v ateliéru. Nechtěl se nechat rušit. Ale telefon vyzváněl a vyzváněl. Grant sešel dolů a zvedl ho.

„Ano?“

„To je Grant Campbell?“ Byl to hlas člověka, s kterým se Grant sešel jen jednou. Přesto ten hlas okamžitě poznal. „Dobrý den, Danieli.“

„Není snadné tě zastihnout na telefonu. Byl jsi někde pryč?“

„Ne,“ zasmál se Grant. „Znáš mě ale... Zvedám telefony jen někdy.“

Daniel odfrkl a Granta rozesmál. Nebylo těžké si Daniela MacGregora představit. Určitě seděl u psacího stolu v nejvyšším patře domu a kouřil doutníky, které mu rodina zakázala. S doutníkem ho Grant několikrát karikoval.

„Jak se daří?“ zeptal se.

„Prima, lépe než dobře.“ Danielův hlas měl v sobě stopy pýchy.
„Už dva týdny jsem dědeček.“

„Gratuluj u.“

„Je to kluk,“ sděloval Daniel. „Tři a půl kila, silný jako býk. Robert MacGregor Blade. Budou mu říkat Mac. Je to dobrý přírůstek do rodiny. A má po mně uši.“

Grant naslouchal novinkám se směsí pobavení a dojetí. Jeho sestra se vdala do rodiny, kterou obdivoval.

„Jak se daří Reně?“

„Dobře. Její matka měla strach. To víš – ženy.“ Grant se potichu smál. Daniel se teď sice tváří drsně, ale Grant by se vsadil, že ať byl před narozením dítěte Daniel kdekoliv, určitě se hnal do nemocnice, sotva se o přicházejícím porodu dověděl.

„Justin s ní byl celou dobu.“ Grant vycítil z hlasu jistou nespokojenost a pochopil, že se asi stalo, co Daniel neočekával – že jeho, nastávajícího prarodiče, Daniela MacGregora, do porodního sálu nepustili. Grant nepochyboval o přívalu nepříjemných a jedovatých, možná i výhrůžných komentářů a kleteb, kterými Daniel celý nemocniční personál toho dne zasypal.

„Shelby už synovce viděla?“

Daniel povzdechl, zase s nespokojeností v hlase. „Během porodu byli ještě na svatební cestě.“ A Grant věděl, že Daniel nechápe, jak mohli zůstat na svatební cestě, když doma se dělo něco tak fantastického, jako bylo narození jeho vnuka.

„Ale budou tady tento víkend. To je vlastně důvod, proč volám. Rádi bychom tě tady viděli. Bude tu celá rodina. I novorozeně. Anna se celá třese, už aby měla všechny děti kolem sebe. Znáš ženy.“

A znám tebe, pomyslel si Grant, ale potvrdil Danielova slova.

„Jo, matky potřebují běhat kolem dětí.“

„A mladší generace jsou horší než ty starší. Tak přijed'. V pátek večer?“

Grant by rád viděl sestru i MacGregorovy. V duchu si rychle probral svůj plán a usoudil, že by mohl jet. Ale zase se mu nechtělo odjet od Gennie.

„Mohl bych přijet na pár dnů,“ odpověděl. Ale rád bych přijel ještě s někým.“

„S někým? Kdo ten *někdo* může být?“

„Jedna malířka, která teď maluje v Nové Anglii, ve Windy Point. Myslím, že se bude všem líbit.“

„Malířka? To zní zajímavě. Pro ni se tady, chlapče, vždycky najde volný pokoj. Buď bez starosti. Určitě je mladá a pěkná. Nebo ne?“

„Brzy jí bude sedmnáct,“ řekl Grant. „Trochu hloupá a vypadá jako žába. Ale výborně maluje. A má cit i smysl pro tělesno. Víš určitě, jak to myslím. Jsem do ní blázen.“ Grant se odmlčel a představoval si Danielovu reakci. Asi se zakucká šokem, pomyslel si.

Daniel se do telefonu skutečně zakuckal. „Přijed’, chlapče, co nejdříve. Abychom měli čas promluvit si.“ Na vteřinu se odmlčel. „Sedmnáct jsi říkal?“ zeptal se znenadání nevěřicně.

„Skoro. A ta její smyslovost! V noci –“

„Ne, nic mi neříkej,“ přerušil ho Daniel rychle. „Promluvíme si, až přijedeš. Uděláme si na to čas. Tak v pátek. Všechno se uvidí v pátek.“

„Přijedeme.“ Grant odložil telefon a smál se, až ho rozbolelo břicho. Daniel bude napjatý až do pátku, to bylo jasné. A stále se smíchem se po schodech vracel do pracovny. Tentokrát se chystal pracovat dlouho do noci. A měl pocit, že práce mu půjde od ruky.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Gennie si nepamatovala, že by ji někdo k něčemu tak rychle přemluvil jako Grant k cestě za MacGregorovými. Ještě dříve, než

Grant svůj návrh dopověděl, byla odhodlaná sbalit se a vyrazit na víkend za lidmi, které neznala, a do míst,

O jejichž existenci měla jen chabé povědomí. Když o tom později přemýšlela, usoudila, že

ji zřejmě strhlo Grantovo nadšení. Grant není člověk, který se snadno pro někoho nadchne, to už o něm věděla. Takže jestli on se těší na rodinu MacGregorových, může se na ně těšit

1 ona. Kromě toho chtěla být s Grantem, ať to bylo kdekoliv. Je jim přece spolu dobře. A koneckonců, nebude špatné vidět Granta taky někde jinde, mezi lidmi, nejen pořád na mořském břehu a mezi racky.

Gennie se těšila i na setkání s Grantovou sestrou. Bůhvíproč ji dříve ani nenapadlo, že by nějakou mohl mít. A myšlenky na Grantovu sestru ji přivedly k myšlenkám na Grantovo dětství. Grant nikdy o něm nemluvil. Ovlivnilo ho? A jak? Byla jeho rodina chudá nebo bohatá? Byli v ní introverti? Nebo společenší lidé? Byl Grant šťastné, milované dítě, nebo dítě, které rodiče odsouvali stranou?

Gennie se ho dosud na dětství neptala. Považovala tyto věci za velmi důležité a chtěla, aby o nich začal mluvit sám.

Mrzelo ji, že Grant k ní není dostatečně otevřený. Ale rozhodla se přijmout všechny rysy a důsledky jeho uzavřenosti, takže jí nezbývá nic jiného než počkat, až pro takový hovor uzraje čas.

„Haló, Gennie, už jsme blízko. Na co myslíš?“ ozval se Grant. Právě odbočil z dálnice na úzkou cestu vedoucí k MacGregorům a všiml si, že Gennie vypadá zasněně, ale ne úplně šťastně.

Gennie se k němu otočila a náznak smutku z její tváře zmizel. Usmála se. „Myslím, na to, že tě miluju.“

Znělo to prostě a jasně a Grantovi se zachvěla kolena. Potřeboval se Gennie dotknout. Sjel na okraj cesty a zastavil. Vzal její tvář do dlaní a s jemností, o jejíž existenci u sebe neměl dosud ani ponětí, svými rty hladil Genniiinu tvář. Gennie jako kdykoliv jindy při Grantově jemnosti roztála. V ten okamžik nebylo nic na světě, co by mu na požádání nedala. Na tváři ji zašimraly Grantovy řasy a jejich dotek byl pro Gennii silnějším poutem ke Grantovi než ten nejtlustější řetěz.

Grant zašeptal její jméno. Jaké je to kouzlo, kterým mi vládne? Stal se ze mne její otrok? Je to její jemnost, nebo síla, co mě mate lak, že bych pro ni zabil nebo umřel? A je to vůbec důležité?

Je to důležité. Grant dobře věděl, že když je muž přitahovaný příliš silně – ať už k ženě k nějakému cíli nebo k ideálu – stává se zranitelným. Jeho instinkt sebezáchovy slábně. To Grant znal. Byl to případ jeho otce.

Ale jak mohl myslet na sebezáchovu, když Gennie byla tak něžná. A zcela jeho.

Zlehka se dotkl jejích rtů svými. Gennie zaklonila hlavu a pootevřela ústa. Grant ji sevřel silněji. Dýchal rychleji a líbal ji prudčeji. Náhle ucítil až zoufale bolestivou touhu.

Gennie držela Grantovu hlavu a přitahovala ji k sobě. Její touha rostla s každým dalším Grantovým dotekem a stávala se neovladatelnou. Blesklo jí hlavou, že jednou tou touhou omdlí, jen co Granta spatří.

„Chci tě,“ řekl. A všechna jemnost byla ta tam. Líbali se divoce a mlčky. Grant zabořil hlavu do Genniniých vlasů. „Panebože, za chvíli zapomenu, že je den a že jsme na veřejné cestě.“

Gennie mu svírala ramena a týl. „Já už jsem zapomněla.“

Grant se nadechl. „Opatrně, Gennie,“ řekl. „Už mám co dělat, abych nezapomněl, že žiju v civilizaci. Teď bych tě nejradši zatáhl na zadní sedadlo, strhal z tebe šaty a miloval tě až do úplného zničení.“

Gennie se zachvěla zrušením, které ji nutilo odvážit se jít ještě dál. Naklonila se ke Grantovi. „Člověk nemá jít proti přírodě.“

„Gennie...“ Grant na ni zíral a držel se s vypětím všech sil. Cítil, jak se v ní vaří krev, cítil její vůni a viděl, jak její pohled zmatněl. Přesto se mu zdálo, že Gennie má více síly než on. Připadal si jako vězeň, kterého s pouty na rukou odsuzují k trestu smrti.

V poslední chvíli, když se váhy začínaly přiklánět na stranu vášně, ozval se zvuk motoru. Gennie se podívala přes Grantovo rameno a uviděla mercedes, který zastavoval vedle nich. Postranní okno se otevřelo a v něm se objevila pěkná ženská tvář rámovaná rzavými vlasy.

„Ztratili jste se?“ zeptala se.

Grant se na ni zle podíval. Pak udělal něco neuvěřitelného: vystrčil ruku z okna, chytil ženu za nos a zkroutil jí ho. „Ztrat’ se,“ zasyčel našťvaně.

Žena se zašklebila a na to, co jí Grant udělal, reagovala kupodivu klidně. „Někteří lidé prostě nestojí za to, aby jim člověk pomohl,“ řekla a stáhla hlavu zpět do auta. Za okamžik mercedes zmizel za první zatáčkou.

„Grante!“ Gennie zírala napůl pobaveně a napůl nevěřicně. „To bylo i na tebe neuvěřitelně hrubé.“

Grant zase nastartoval motor. „Nesnáším lidi, kteří strkají do všeho nos.“

Gennie vzdechla a opřela se o opěradlo.

„To jsi jí dal dostatečně najevo. Začínám se divit, že jsi mi tu první noc nezabouchl dveře před nosem.“

„Měl jsem slabou chvíli.“

Gennie se podívala na Granta koutkem oka a vzdala se. „Už jsme blízko? Možná bys mohl říct něco o lidech, které potkám. Ať mám nějakou představu kdo...“ Zarazila se údivem. „Panebože,“ vydechla.

To, co Gennie uviděla, se jí zdálo neuvěřitelné. Nemožné. Nádherné. V posledních slinu i nich paprscích se před nimi objevil zámek. Po

hádkový zámek. Takový, o kterém sní holčičky, když jim před spaním přečtou pohádku o zakleté princezně a chrabrém rytíři, který ji vysvobodil. Takový zámek v době budování vesmírných stanic připadal Gennii jako zázrak.

Zámek byl jako srostlý s útesem, na kterém stál. Jeho zdi byly dlouhé, členěné výklenky, ale nepnul se po nich břečťan, jak to Gennie znala z filmů a pohlednic. Jen při jeho úpatí rostly keře divokých růží a jejich pozdní květy zářily v zapadajícím slunci.

Gennii přepadl pocit nutnosti co nejdříve namalovat, jak na ni zámek působí. Vypadala nepřítomně.

„Hned jsem si to myslel,“ komentoval Grant její výraz.

„Cože?“ ptala se Gennie, aniž spustila zraky ze zámku. Stále se zdálo, že vnímá Grantovu poznámku jen napůl. „Co jsi to říkal?“

„Hned jsem si myslel, že až sem přijedeš a uvidíš to tady, budeš litovat, že nemáš v ruce štětec. Myslím, že jsem se nemýlil. Nebo ano?“

„Kéž bych ten štětec měla v ruce.“

„Když to namaluješ jen s poloviční vnitřní silou, jakou jsi vložila do obrazu útesu a moře u majáku, tak to bude fantastický obraz.“

Gennie se ke Grantovi obrátila se zmateným výrazem ve tváři. „Ale nezdálo se, že by tě nějak ten obraz zaujal.“

Projížděli právě poslední zatáčkou. Grant odfrkl.

„Nedělej ze sebe hlupáka.“

Granta nikdy nenapadlo, že Gennie potřebuje, aby ji o něčem ujišťoval. Pokud šlo o něho, věděl, že ve svém oboru je jedním z nejlepších. Houby mu záleželo na tom, jestli ho lak přijímají i ostatní. A myslel si, že Gennie je stejná. Kdyby měl tušení, jakými traumaty Gennie prochází před každou vernisáží svých výstav, nechápal by a nejspíše by ho to vyvedlo z míry.

Gennie se zamračila.

„Takže tobě se to líbilo?“

„Co máš na mysli?“

„Ten obraz přece,“ odpověděla Gennie netrpělivě. „Obraz, který jsem malovala u majáku.“

Grant nevycítil, že Gennie si není jistá, zda se mu obraz líbil. „Přece jenom proto, že sám malovat neumím, nebudu celý vedle z toho, že nějaký génius to umí.“

Gennie mlčela. Grant neodpověděl tak, aby mě uklidnil, přemýšlela. Ale proč? Proč mi neřekne rovnou, že se mu něco líbí nebo ne? Proč se chová tak, že mě mate, že ve mně vzbuzuje nějaké naděje a pak dělá všechno proto, aby je zase stlačil k nule?

I Grant mlčel. Přemýšlel. Nepokládá Gennie za umění jen malbu? Vznešenou malbu, olejem a na plátně? Co by tak řekla tomu, že se živím malováním kreslených seriálů? A jak by asi reagovala, kdyby viděla svou karikaturu jako Veroniku v *New York Daily*?

Dojeli ke vchodu a zastavili. Grant navázal na hovor, který vedli dříve. „Počkej a uvidíš. Za sebe upozorňuju, že vždycky věřím nanejvýš polovině toho, co vidím na vlastní oči.“

Gennie vystoupila z auta a nespouštěla ze zámku oči. „Vypadá to, že všechno, co jsem **si** včera četla o MacGregorových, je pravda. **Jsou** silní a excentričtí, že? To je vidět už na **lom**

v čem bydlí. V takovém zámku nemůže bydlet někdo, kdo neumí dělat velké obchody jen a jen podle svého. Tady je jasné, že pán domu a jeho obydlí spolu ladí. Ale nevím skoro nic o jejich soukromém životě. Jestli se nepletu, jeho paní je doktorka, je to tak?“

„Jo. Operuje. Mají tři děti a jak uslyšíme během víkendu nespočetněkrát, taky jednoho vnuka. Moje sestra si vzala jeho nejstaršího syna Alana.“

„Alan MacGregor... To je –“

„Senátor MacGregor. A za pár let...“ Grant pokrčil rameny. „To se všechno ještě uvidí. Ale jestli se vyplní jeho plán, budeš mít třeba přímou linku do Bílého domu. Jak by se ti to líbilo?“

Grant se na Gennii usmál, chytil ji za ruku a zamířili ke schodům.

„Potom je tu syn číslo dvě, právník Caine. Nedávno se oženil, taky s právnickou, která je shodou okolností sestrou manžela Danielovy dcery.“

Gennie se zvědavostí hleděla na klepadlo vstupních dveří, na měděného lva s korunou na hlavě. „Nejsem si jistá, jestli se mi všichni ti lidé a jejich vztahy nezačnou plést.“

„Nesmí se ti to plést,“ řekl Grant, uchopil klepadlo, pozvedl ho a nechal ho spadnout. Ozvala se silná rána. „Musíš být pozorná a bystrá. Ještě tu je Rena. Ta si vzala hazardního hráče, bratra Cainovy manželky, a žije s ním v Atlantic City. Mají několik kasin.“

Gennie se podívala na Granta a tvářila se přemýšlivě. „Na to, že žiješ jako samotář, jsi dobře informovaný.“

„Jo.“ Grant se na ni usmál.

V tom okamžiku se otevřely dveře. Stála v nich rudovláška z mercedesu, který před chvílí zastavil vedle jejich auta. Prohlížela si Granta od hlavy až k patě.

„Ještě pořád ztraceni?“ zeptala se.

Grant ji objal a políbil.

„Vidím, že jsi první měsíc manželství přežila nad očekávání dobře. Ale pořád jsi stejný hubeňour jako dříve.“

„Lichotky ti jako vždycky jdou ze všeho nejlíp,“ odpověděla rudovláška a odtáhla se od Granta. Po vteřině se ale rozesmála a pevně ho objala. „Do háje, nerada to říkám nahlas, protože kdo ví, jestli si to vůbec zasloužíš, ale jsem ráda, že tě zase vidím.“

Potom se zadívala na Gennii. Netvářila se nepřátelsky. Naopak.

„Zdravím. Já jsem Shelby.“

Aha, řekla si Gennie, Grantová sestra. Vypadá, že má v sobě plno energie. Jako sopka. A na rozdíl od Granta, který vypadá drsně a neupraveně, Shelby je jako porcelánová panna s rudými plameny vlasů.

„Já jsem Gennie,“ řekla. „Jsem ráda, že vás poznávám.“

„Téměř sedmnáct, ano?“ řekla Shelby posměšně směrem ke Grantovi, dříve než stiskla Gennii ruku a než se k ní obrátila. „Musíme si promluvit. Ráda bych věděla, jak můžete tolerovat tohoto člověka více než pět minut.“ A než mohl Grant nebo Gennie odpovědět, pokračovala. „Alan je teď v královském pokoji s MacGregorem. – Podal vám, Gennie, Grant přehled obyvatel tohoto domu?“

„Jen ve zkratce,“ odpověděla Gennie, zcela okouzlená Grantovou sestrou.

„To je pro něj typické,“ poznamenala Shelby a zavěsila se do Gennie. Ale nevádí, někdy je lepší do toho rovnou skočit. Hlavně si pamatujte, že se nemáte nechat vystrašit tím, co říká Daniel. Jaký máte původ?“

„Nejvíce francouzský. Proč?“

„To se ukáže.“

„Jakou jste měli svatební cestu?“ skočil jim Grant do řeči, aby odvedl směr hovoru jinam.

Shelby se na Granta krátce a pronikavě zahleděla. „Řeknu ti, až bude po ní. A jak se daří tvému útesu?“

„Ještě stojí,“ odpověděl a otočil se ke schodům, z nichž scházel Justin. Justinův mírně zvědavý výraz se náhle změnil v radostný.

„Gennie,“ zvolal a hnal se po schodech dolů. Doběhl až k ní a objal ji.

„Justine, kde se tu bereš?“ Gennie se smála a objala ho kolem krku.

„Vypadáš krásně, Gennie. Jako ostatně vždycky,“ řekl Justin.

Grant pozoroval vzrušením zrůžovělou Genniiinu tvář a žálil. Prvně v životě skutečně žálil. „Zdá se, že vy dva jste se už někde setkali,“ vytlačil ze sebe nebezpečně příjemným hlasem a přiměl tak Shelby starostlivě pozvednout obočí.

„Samozřejmě, že jsme se už setkali,“ reagovala Gennie živě. „Hazardní hráč!“ prohlásila s úsměvem a stále s výrazem radostného překvapení hleděla Justinovi do tváře.

„Že jsem si to nedala dohromady. Rena – Šeřena. Byl to pro mě šok, když jsem slyšela, že se budeš ženit. Štvalo mě, že nemůžu na svatbu. A otce taky.“

Gennie Justina znovu objala. „To je prima. Mám tu bratrance,“ řekla směrem ke Grantovi.

„Bratrance?“ opakoval Grant.

„Z francouzské strany,“ přidal se Justin k hovoru. „Jsem vzdálená přízeň ignorovaná všemi kromě Gennie a několika dalších členů rodiny.“

„Ano. Tím samozřejmě narážíš především na neodolatelnou tetu Adelaide,“ doplnila ho Gennie.

Shelby se nechápavě rozhlížela. „Rozumíš tomu, Grante?“

„Ani ne,“ odpověděl nejisté Grant.

Gennie se zasmála a položila ruku na Justinovo rameno. „Je to jednoduché. Justin je můj bratranec, já jsem jeho sestřenice. Myslím, že jsme spříznění tak přes dvě kolena. Setkali jsme se jednou při mé výstavě v New Yorku.“

„S touto větví rodiny jsem se skoro nestýkal,“ vysvětloval dále Justin. Ale když jsme se s Gennii potkali, zjistili jsme, že máme něco společného.“

Justin se podíval na Gennii a Grant si uvědomil, že mají něco stejného i ve vizáži. Co to je? Oči? Ano, oči. Jejich výraz i barvu. Oba mají zvláště zelené oči. Nepochybně jsou příbuzní. Ulevilo se mu, když na to přišel. A Justin je určitě ta černá ovce rodiny, o níž mu Gennie už vyprávěla.

„Není to fantastické? Všechna ta kliše **o tom**, jak je svět malý, jsou nakonec pravdivá A Gennie sem přijela s Grantem,“ řekla Slul by vzrušeně.

„Ano?“ Justin se podíval na Granta a setkal se s jeho tmavýma očima. Podle svého profesionálního zvyku, zvyku hazardních hráčů, Granta odhadoval. Už před měsícem, kdy se setkali na Shelbyině svatbě, ho Justin pokládal za muže tajemství a vtipu a hlavně za individualistu. Vycházeli spolu dobře. Možná proto, že je oba spojovala potřeba soukromí a jasna ve věcech. „Daniel říkal, Grante, že přijedeš s umělkyní. – A přijel jsi.“

„Ještě jsem ti negratuloval k potomkovi, který udrží rodovou linii,“ změnil Grant směr hovoru.

„A který potěšil všechny ostatní členy rodiny. Oddechli si úlevou. Už na ně nikdo nebude vyvíjet tlak, aby si pospíšili a zplodili pokračovatele rodu. Tuto povinnost jsme z nich se Šerenou sňali.“

„Ahoj, Grante!“ ozvala se Serena sestupující ze schodů s dítětem zavinutým v modré příkrývce. „Jsem ráda, že tě zase vidím.“ Serena přišla až ke Grantovi a políbila ho. „A že jsi přijal pozvání na zdejší královskou sešlost a dostavil se i s přítelkyní.“

„Udělal jsem to s radostí,“ odpověděl Grant a nakoukl mezi záhyby deky, kde se skrývala tvářička novorozence. Mrňavá tvářička s očima matky, s rysy bojovníka a s černými vlasy Komančů, říkal si Grant. Jen uši, které má mít podle Daniela po něm, dědovi Danielu MacGregorovi, nebyly vidět.

Rena se podívala na Gennii. „Jsem Rena,“ představila se s lehkým úsměvem.

„A to je Grantová přítelkyně Gennie,“ oznámil Justin. „A nádhernou shodou okolností je i mou sestřenicí. Genevieve Grandeauová.“

Shelby překvapeně vykřikla. „To vy **jste** ta malířka?! Zním vaše obrazy! Matka měla dva. Chtěla jsem, aby mi jeden dala jako svatební dar. Obraz se jmenoval *Večer*. Nejspíše bych kolem něho postavila celou galerii s vašimi obrazy.“

Gennie se potěšené usmívala. „Tak to mi možná pomůžete přesvědčit pana MacGregora, abych mohla namalovat jeho dům.“

„To jsem zvědavá, jak rychle se vám podaří omotat si ho kolem prstu,“ řekla Serena suše.

A ve stejnou vteřinu sestupoval do haly další člen rodiny. Alan. „Máte tady nějakou schůzi? To je dobře. Aspoň jste pohromadě. Otec pořád naříká, že rodina se rozprchla do všech stran.“

Alanovy oči se na Gennii zastavily. Usmál se na ni. „Už jsme se viděli...“ Bylo vidět, že rychle přemýšlí, kde to asi bylo. „Genevieve Grandeauová,“ dodal.

Gennie, trochu překvapená, mu úsměv vrátila. „Ano, senátore, na jednom obědě organizovaném pro charitu.“

„Raději mi říkejte Alane,“ opravil ji. „Tak vy jste ta Grantová malířka? Musím říct, že ve skutečnosti jste krásnější, než vás Grant popsal. A teď bychom měli jít za Danielem, co myslíte?“

Zatímco se ostatní dali dohovoru o Danielovi a jeho vnukovi, Gennie se obrátila ke Grantovi. „Ty jsi jim mě nějak popsal?“

Grantovi cuklo v koutku úst. Položil paži kolem Genniiných ramen.

„Řeknu ti o tom později.“

Vyšli nahoru, do pokoje, který se skutečně mohl nazývat královským. Podlaha byla pokrytá červeným kobercem a na něm stál starožitný, bohatě vyřezávaný nábytek. Na několika stojanech hořely svíčky a ve vzduchu byl cítit vosk. U krbu byla připravena polena.

Skoro šokující bylo však ohromné gotické křeslo, v němž seděl Daniel MacGregor. Jednu ruku měl položenou na stole, ve druhé svíral sklenici. Gennie se na něho dívala jako na skutečného krále nebo generála, který kdysi vedl své lidi do války. Litovala, že ho nemůže nakreslit.

Shelby jako první vykročila k MacGregorovi. „Ahoj, dědo,“ řekla a políbila ho.

„Odhodlali jste se věnovat mi trochu času? Já bych nejdříve vzdal hold nejmladšímu MacGregorovi.“ Sklenici, kterou držel v ruce, předal Shelby.

„Tak tady ho máme. Už je tady. Pěkný mladík.“

Daniel MacGregor chytil dítě za bradu a dítě se rozkřičelo. Křik Daniela potěšil. Tvářil se spokojeně. „Má silný hlas. Je silný jako býček.“

Potom teprve se MacGregor pozorněji rozhlédl po zbytku své rodiny. „Á, Campbell,“ řekl, když se jeho zrak zastavil na Grantově

tváři. V hlase mu zazněl jakýsi hraný opovržlivý tón. Všichni se zasmáli, protože věděli, že pro Daniela již bývalé rodové nepřátelství mezi MacGregory a Campbely dávno nic neznamená. Minimálně od té doby, kdy přijal s otevřenou náručí Grantovu sestru do rodiny. „Tak jsi přišel. Vidiš mého vnuka? Je silný.“ A zase se vrátil pohledem k dítěti. „MacGregorovi nebudou nikdy prohrávat. Je to silný rod.“

„Dobrá krev,“ souhlasila Serena a přebírala dítě od pyšného děda.

„Přineste Campbellovi něco k pití,“ poručil MacGregor a vrátil se pohledem ke Grantovi. „Kde je ta tvá malířka?“ zeptal se a s hlavou mírně zakloněnou se rozhlížel. Jeho pohled padl na Gennii.

V tom okamžiku se Grant zatvářil velmi formálně. „Daniel MacGregor,“ řekl na jednu stranu. „Genevieve Grandeauová,“ řekl se stejným výrazem směrem k druhé straně.

Přes Danielovu tvář si mihl záblesk poznání. Potom se vztyčil a natáhl k Gennii ruku.

„Vítám vás,“ řekl.

Stisk Danielovy ruky byl pro Gennii příjemný. Zdálo se jí, že cítí současně Danielovu sílu, vlídnost a paličatost.

„Máte nádherný dům, pane MacGregore. Hodí se k vám.“

Daniel se zasmál tak hlučně, že se téměř zatřásla okenní skla. „Tři nebo čtyři vaše obrazy visí na zdech západního křídla domu.“ Pak se významně na vteřinu či dvě zadíval na Granta a hned se zase pohledem vrátil zpět k Gennii. „Na svůj věk si vedete dobře.“

„Děkuju,“ odpověděla Gennie a vypadala trochu nechápavě, zatímco Grant se nad sklenkou, z níž se právě chystal napít, zakuckal potlačovaným smíchem.

„Přineste umělkyni něco k pití,“ žádal MacGregor a pokynul Gennii, aby usedla vedle něho.

„Gennie je moje sestřenice,“ poznamenal Justin, když si sedal na vedlejší pohovku.

„Tak sestřenice,“ opakoval Daniel se spokojeností i překvapením v hlase. Spokojenost i překvapení se mu současně objevily i ve tváři. „Bylo by dobře, kdybyste patřila k naší rodině. Grandeau – to je

pěkné, pevné jméno. A vy připomínáte královnu, která má v sobě trochu z čarodějky.“

„To je ovšem myšleno jako poklona,“ řekla Serena, která pro Gennii právě nalávala do křišťálové sklenice portské.

Gennie se podívala na Granta, ale pak odpovídala Danielovi. „Možná to má svou příčinu. Jeden z mých předků se prý stýkal s cikánkou a nakonec se jim narodila dvojčata. Kdoví, jak to se mnou je.“

„Mezi Genniiinými předky je i pirát,“ doplnil ji Justin.

Daniel souhlasně přikyvoval. „Silná krev. Nic tak krev neosvěží, jako když se smísí s jinou krví, s krví skutečných bojovníků. Campbellovi něco takového potřebují již desítky a desítky let.“

„Pozor na slova, MacGregore,“ varovala ho Shelby, když viděla, jak po něm Grant šlehl očima.

Gennie se bavila. V podtextu všech vyslovených slov a vět bylo cítit existenci mnoha vztahů a různých spodních proudů, na nichž se jednotliví členové rodiny nesou nebo které sami vytvářejí a udržují v pohybu. Gennie se však jimi necítila nijak zvlášť zmatená. Bavilo ji tyto vztahy a proudy odhalovat stejně jako se snažit postihnout povahu MacGregorových.

Bavilo ji taky sledovat, jak se Daniel MacGregor během hovoru nenápadně snaží dojít k otázce jejího zasnoubení s Grantem a jak Grant dostává při každém náznaku Danielovy otázky rozčilený výraz a hledá nové **téma** hovoru. Zbytečně. Daniel se svého tématu **ne** vzdával. Skvělá hra, pomyslela si a v duchu se smála.

„Grandeauovi mohou stopovat své předky až k oblíbené kurtizáně Filipa IV.,“ poznamenala poněkud nečekaně a trochu provokativně Gennie a pohlédla přitom na Shelby. Shelby měla oči plné respektu i pobavení. Usmály se na sebe. A v tomto okamžiku jim oběma bylo jasné, že si jsou něčím podobné a že mezi nimi vzniká dobrý vztah.

Do hovoru vstoupil i Alan, který chtěl pomoci Grantovi a odvést Danielovu pozornost k někomu jinému.

„Kdo ví, kde se Caine zdržel,“ řekl a napil se. „Je příliš zaměstnaný a nemá čas myslet ani na matku.“

Gennie tázavě pozvedla obočí. Serena, která seděla vedle, jí vysvětlila situaci. „Matka je ještě v nemocnici. Jestli se vrátí dříve než Caine, bude to vnímat přímo tragicky. Je prostě taková.“

„Má o své děti obavy,“ přidal se Daniel. „Pokouším se jí vysvětlit, že děti mají svůj život a svou hlavu, aby si ten svůj život řídily, ale znáte to – matky jsou matky. Vždycky takové byly a vždycky budou.“

Serena zakoulela očima a tiše, tak, aby to Daniel neslyšel, zabrumlala něco do sklenice. Daniel však něco z jejích slov přece jen zachytil, protože jeho obličej zrudl. Ale než stačil něco říct, ozval se silný zvuk klepadla.

První vyskočil Alan. „Otevřu.“

Gennie pochopila, že Alan chce Caina při pravít na to, že ho čeká rozlícený otec. (**h*anl** pochopil Alanův spěšný odchod stejně a snažil zlepšit Danielovu náladu tím, co ho právě napadlo.

„Gennie je domem fascinovaná,“ začal úplně odjinud. Doufá, že tě přesvědčí, abys jí dovolil namalovat ho.“

Daniel reagoval okamžitě. „Něco vymyslíme. Něco, co bude vyhovovat oběma stranám. Pohovoříme si o tom.“

Jeden z Grandeauových bude stát před pevností MacGregorových, řekla si duchu Gennie. Budu malovat jeho dům! Jestli by mě to někdy napadlo?! Cena obrazu bude vysoká a Daniel to ví. Bude se pyšnit svým domem i autorem malby. I tím, že obraz zanechá vnoučatům.

Do místnosti vstoupil Caine. Další vysoký, štíhlý a nepochybně duševně velmi silný muž. Gennie byla MacGregorovými fascinovaná. Copak jsou všichni MacGregorovi špičkami lidské rasy? Vždyť to samé cítím i z Alana a Šerény Jaká je asi jejich matka?

Vtom si všimla ženy, která vstoupila dovnitř s Cainem. Justinova sestra a moje sestřenice, pomyslela si. Podívala se na bratrance Justina. Byl trochu zachmuřený. Gennie mu rozuměla. Jeho sestra Diana a Caine přinesli do pokoje nemalé napětí. Caine se ho snažil rozptýlit.

„Museli jsme pomoci Bostonu,“ řekl a hned se šel podívat na novorozeného synovce. „Ten se ti povedl, Reno.“

Ale Danielovu pozornost od jejich pozdního příchodu neodvedl. „Můžete zatelefonovat, když víte, že se zpozdíte, ne? Víte, že matka si dělá starosti.“

Caine projel očima celý dum, ale matku neviděl. Řekl tedy se silným ironickým přízvukem. „Samozřejmě.“

„Je to moje chyba,“ řekla tiše Diana. „Měla jsem schůzku, která se protáhla.“

I Serena se snažila odpoutat pozornost od opozdílů. „Pamatuješ na Granta?“

„To víš, že ano,“ odpověděla Diana a usmála se na Granta.

„A tady je Grantův host. Genevieve Grandeauová. Ukázalo se, že je to tvoje sestřenice.“

Diana okamžitě ztuhla a její výraz ochladí. Otočila se k Gennii.

„Ano,“ řekla Gennie hlasitě a doufala, že tak zpříjemní chlad, kterému příliš nerozuměla. „Jednou jsme se setkaly,“ pokračovala se vstřícným úsměvem. „Na oslavě narozenin. Ale to jsme byly ještě děti. Byla jsem s rodinou na návštěvě v Bostonu.“

„Vzpomínám si,“ zamumlala Diana.

Gennie se dívala na chladnou tvář Diany a přemýšlela, co strašného jí tehdy provedla, že si ještě dnes vysluhuje takový odstup.

Caine se snažil odtažitost Diany napravit. Přívětivě se usmál. „Pěkně vítám, sestřenice.“

Potom se otočil ke Grantovi. A s tebou bych si rád promluvil – o žábách.“

Grant odpověděl s legrační grimasou. „Kdykoliv.“

V tu chvíli vstoupila do pokoje malá, snědá žena. A Gennie ihned pochopila, že ona je tím druhým zdrojem síly MacGregorových. Čišela z ní síla a důstojnost, které byly součástí její osobnosti a které neměly nic společného s tím co měla na sobě. Protože při bližším pohledu i Gennie všimla, že matka MacGregorových nemá ani perfektně učesané vlasy, ani dokonale padnoucí šaty.

„Jsem ráda, že jste přijela,“ řekla při představování, když podávala Gennii malou, chladnou ruku. „Je mi líto, že jsem vás tu nemohla přivítat. V té době jsem ještě byla v nemocnici.“

Gennie cítila potřebu srdečnosti. Levou rukou překryla pravici paní MacGregorové, aniž přemýšlela, jakou odezvu může její gesto

vyvolat. „Máte krásnou rodinu, paní MacGregorová. A překrásného vnuka.“

Anna tiše, sotva slyšitelně povzdechla a odešla políbit svého muže. „Půjdeme k večeři, ne? Určitě máme všichni hlad.“

Takže všechny hlavní postavy jsou na scéně, řekla si v duchu Gennie, když vstávala ze židle. Ceká nás nepochybně zajímavý víkend.

Podala Grantovi ruku a odcházela s ním do jídelny.

DESÁTÁ KAPITOLA

Až pozdě v noci, v obrovské vaně naplněné horkou vodou si Gennie odpočinula. Večeře se protáhla, protože všichni MacGregorovi, od nejstaršího Daniela k novorozenému Mácovi, byli noční ptáci. A všichni MacGregorovi se Gennii líbili. Sledovala jednoho po druhém a všimla se, že mají výrazně odlišné povahy. A přesto drží spolu. Obdivovala je. I za to, jak srdečně, přívětivě a přirozeně ji přijali mezi sebe. Všichni kromě Diany.

Gennie se ve vaně protáhla a začala se umývat. Myšlenka na Dianu se jí ale neustále vracela. Možná se Diana nepohodla s manželem, pomyslela si Gennie, a stáhla se proto do sebe. A možná že i proto se ke mně chovala tak odtažitě. Ale nejspíše tam bude ještě něco jiného. Musím to zjistit.

Nechej mě na pokoji. To jsem z jejího chování vycítila naprosto jasně. Tak jsem ji nechala na pokoji. Chápu, že každý nemusí být hned celý pryč z toho, že mě vidí. To respektuj u. Jenže *proč* se tak chovala? Nebylo to zrovna nepřátelství, co z ní sálalo. Byl to prostě odstup. A přitom jsme vyrůstaly kousek od sebe.

Ale proč? Proč?

Po několikrát v duchu opakované otázce *proč*, kterou si položila a na kterou si neuměla odpovědět, se Gennie konečně rozhodla dále svá pozorování Diany neanalyzovat. Vytáhla z vany zátku připevněnou starodávným způsobem k řetízku a raději obrátila myšlenky k zítřku.

Koneckonců, možná si s Dianou zítra popovídám. Možná taky udělám nějaké skici domu nebo možná se s Grantem projdeme kolem útesů, nebo se budeme koupat v bazénu. Prostě budeme užívat víkendů.

Gennie vystupovala z vany a cítila se uvolněně. Ať se bude dít cokoliv, určitě tu nebude žádná nuda. Ani dnes tu nebyla nuda. A aniž si to uvědomila, automaticky navázala na rozebírání dalších čerstvých dojmů.

Nikdy jsem neviděla Granta celé hodiny v jednom kuse relaxovat, říkala si. Je sice pořád tím arogantním mužem, do kterého jsem se

proti své vůli zamilovala, ale tady mezi MacGregorovými se projevují i jiné jeho rysy. A nemohl by popřít, že se mu mezi hlučnými členy rodiny líbí a že s nimi rád hovoří. Dokonce mu dnes večer ani nevadilo, že se při vášnivých rozmluvách každou chvíli dotýkal svých spolubesedníků a oni zase jeho. To jsem nečekala. Byla jsem přesvědčená, že dotyky cizích lidí bude špatně snášet za každých okolností.

A zvláštní je, že o mnoha věcech mluvil velmi zasvěceně. Třeba o věcech týkajících se politiky. Zejména ten závěr hovoru, který měl s Alanem, mě překvapuje ještě teď. A to nebyl na diskusi nijak soustředěný! Choval při ní na kolenou malého Maca! A co ta ohnivá diskuse se Shelby o jedné mýdlové opeře? Proč vlastně člověk jako on, který má zjevně plno zájmů o politiku a společenské a kulturní dění ve Státech i jinde ve světě, žije už léta v ústraní? Není to záhada?

Gennie se osušila. Natahovala na sebe krátkou, hedvábnou noční košili a neustále myslela na Granta. Pravda, dovídám se o něm trochu víc, ale informace ke mně přicházejí jaksi neochotně a jen po kapkách. Můžu sice do jeho nitra občas a nakrátko nahlédnout, jenže čím častěji se mi to stává, tím víc mě Grant zajímá jako člověk, tím víc o něm chci vědět. Proč žije tak, jak žije? Co dělá celé dny? Pracuje pro zábavu? Nebo aby vydělával peníze?

Zahalila se do velkého županu a povzdechla si. Trpělivost, Gennie, trpělivost, nabádala se, když přecházela z koupelny do svého pokoje.

Pokoj byl obrovský. Stěny měl pokryté starobylými tapetami, které přiváděly Gennii k nadšení, stejně jako všechny kusy nábytku. Zejména pohovka potažená růžovým saténem a lemovaná vyřezávanými amorky ji okouzila.

Gennie usedla před třídliné zrcadlo toaletního stolku a dala se do kartáčování vlasů. Grant –

Nestačila domyslet, když v zrcadle uviděla odraz otevírajících se dveří a ve škvíře Grantovu hlavu.

„Netrefil ses do správných dveří?“

Grant za sebou zavřel. „Právě, že jsem se trefil do správných dveří.“

„Jsi si tím opravdu jistý? Nemáš náhodou pokoj dole?“

„Mám. Ale MacGregorovi, i když jsou lak pozorní, mi do něho přece jen zapomněli ně –“ co dát.“

„Ano? A co?“

„Přece tebe.“

Grant zezadu přistoupil k Gennii, vzal jí kartáč z rukou a s pohledem upřeným na obraz její tváře v zrcadle jí začal kartáčovat vlasy.

„Jemně,“ nabádala ho Gennie a vzpomněla si na pár situací, kdy Grant byl k ní jemný. V těchto chvílích ji vždycky zaplavila láska, ale taky naprostá bezmocnost a bezbrannost, neschopnost jakéhokoliv odporu nebo protestu vůči čemukoliv, co by řekl nebo chtěl. Dala by mu vše. „Nikdy neodolám, když jsi jemný,“ řekla a raději jen pro sebe přiznala, že už pouhý pohled na něho ji přivádí do nezvládnutelného varu.

Grant se usmíval a dál jemně kartáčoval Genniiny vlasy. „Chtěl bych se tě dotýkat, cítit chuť tebe... Jsem po tobě posedlý. Měl jsem i jiné ženy. Ale ty jsi jediná žena, kterou miluju.“

Gennie věděla, že všechna slova jsou pravdivá. Cítila z nich jakoby bolestnou sílu. Hrozně chtěla Grantovi něco dát. Něco ze sebe. Vstala a otočila se k němu.

„Chtěla bych tě milovat. Chtěla bych to zkusit. Necháš mě?“

Tyto tři věty přivedly Granta skoro k šílenství. Ale když chtěl Gennii obejmout, odtlačila ho.

„Ne.“ Rukama s roztaženými prsty lehce stiskla Grantův krk. „Nechej to na mně.“ A knoflík po knoflíku začala rozepínat jeho košili. Byla klidná. Důvěřovala si. Věřila instinktu, který ji povede.

Vsunula ruce pod Grantovu rozepnutou košili a hladila jeho hrud'. Pak teprve mu stáhla košili z ramen a potáhla ji za rukávy, aby sklouzla na zem. Pak znovu, se stupňující se vášní, hladila jeho hrud', lehce se k němu tiskla a líbala a jazykem hladila místo, pod nímž rychle a nepravidelně tlouklo Grantovo srdce. Oba dva současně vydali nedočkávký milostný sten.

Grant chtěl Gennii obejmout. „Gennie...“

„Ne, chci se tě ještě na chvíli dotýkat,“ řekla přerývavě a hned zase hladila a líbala jeho hrud'.

Grant zavřel oči a jen mlčky vnímal vlhké polibky na své kůži. Bojoval s chutí popadnout Gennii a odnést ji na postel, nebo ji položit na zem, zrovna tam, kde právě stáli. Zdálo se mu, že se neovládne už ani vteřinu, že jednu z těch dvou možností udělá. Och, ty její ruce! Zblázním se! Nevydržím to!

A když Genniiny ruce pomalu klesaly až k zipu džínů, břišní svaly se mu zachvěly. Zaúpěl.

Gennie měla v krku sucho. Dychtivými prsty rozepnula zip a dotkla se Grantová prádla. Bylo jemné a její vzrušení ještě zvyšovalo. Hladila ho přes prádlo a cítila Grantovu sílu, jeho vzrušení. Poklekla.

„Pojď si lehnout,“ zašeptala a zaklonila hlavu, aby viděla Grantovi do očí. Grant se k ní bleskurychle sklonil a hladově ji políbil. A Gennie teď strašně chtěla, aby si od ní, teď hned, vzal vše, co ona mu chce dát a po čem on touží. Teď. Rychle.

Vstala. „Pojďme si lehnout,“ opakovala a vedla ho k posteli. Dovedla Granta k posteli, svlékla si noční košili a ulehla. Grant si lehl vedle ní.

A Gennie pokračovala ve svádění. Hladila ho po celém těle, líbala ho po celém těle. Grant jako kdyby slastnou bolestí z jejího laskání přicházel o rozum. Uvědomil si, že je bezbranný. Ale zase na svou bezbrannost rád zapomněl, když na těle ucítil krouživý pohyb Genniina jazyka.

Pak se Gennie pozvedla a vrhla se na jeho ústa. Sála jeho rty a jazyk a kousala je. Grant přestal vnímat všechno, všechno kromě jakéhosi burácení v hlavě.

Gennie spojila jejich vlhká těla. A začala líbat a kousat Grantův krk. Grant chtěl vyslovit její jméno, ale nemohl. Vydal ze sebe jen napůl sten, napůl vzdech.

Gennie byla okouzlená svou mocí, vědomím, že Grant patří jí. Znovu, se zamlženou myslí, ho začala divoce líbat. A Grant ji uchopil pevně za boky, tak pevně, jako kdyby někam padala. Gennie dospěla k vrcholu milování a zdálo se jí, že i k bezvědomí.

Ale Grant ji nechal vydechnout jen krátce. Hned ji převalil na záda. Díval se na ni a byl přesvědčený o tom, že Gennie ukradla všechnu jeho schopnost myslet a ovládat se a vytáhla na povrch do té

doby hluboce v něm zasuté zvířecí touhy. Cítil se jako divoch a jako divoch do ní vstoupil. Prudce, tvrdě a neurvale. Gennie, které ta chvilka ke znovunabytí sil stačila, vykřikla a náhle se zvedala proti němu, výš a výš, rychleji a rychleji. Dokud se vzájemně sebe nenasytili...

Slunce je zastihlo v objetí, spící na měkké starožitné posteli.

Ráno bylo nádherně. Začínal jeden z těch dnů, které oslní jásavým světlem slunce a potěší teplým vzduchem a mírným vánkem.

Grant se hned ráno přihnal na neformální snídani, z plných stolů si nabíral od všeho, co se nabízelo, a jedl za dva. I Gennie byla hladová, ale najedla se jen trochu a rychle. Nechtěla se zdržovat jídlem, chtěla si nejdříve udělat pár náčrtků domu. Grant, aby ji nerušil, odešel za MacGregorovými rozebírajícími partii pokeru.

Gennie si nejdříve chtěla nakreslit hlavní průčelí domu, to, které uviděla nejdříve a které ji tak uchvátilo, když včera přijížděli. Bylo nádherné. Okouzlující. Pohádkové. Doufejme, pomyslela si, že Daniel by chtěl mít na obraze právě toto průčelí.

Gennie prošla kolem růžových keřů a usedla do trávy poblíž vzrostlého kaštanu. Idylická atmosféra, v níž bylo slyšet jen vlny narážející na skálu, křik racků a občas i zpěv ptáků. Gennie si udělala zběžný náčrt, ale pak jí to nedalo a začala ho zdokonalovat.

„Ahoj,“ uslyšela Gennie za sebou. Otočila se. Stála tam Shelby.

„Neruším?“

Gennie položila skicář do klína a usmála se. „Kdepak.“

„Je tu nádherně, že?“ Shelby se chystala usednout vedle Gennie a udělala při tom pohyb, který se podobal Grantovu pohybu. Gennie se té podobnosti usmála a ihned si vybavila okamžiky minulé noci. Milovali se spolu až do rána a Grant byl tak jemný!

Ale Shelby ji nenechala vzpomínat na konkrétní situace. Nahlédla do skicáře a přerušila ji poznámkou. „Máte se Grantem hodně společného,“ řekla.

Tav věta Gennii velmi potěšila. „On je taky docela slušný talent, že? Já jsem bohužel viděla jen pár karikatur, které rychle nakreslil, ale stejně bylo vidět, že má talent. Zajímalo by mě, proč ho nikdy dál nerozvíjel.“

Shelby pochopila. Grant si ještě není docela jistý, jak se jejich vztah s Gennii bude vyvíjet. Proto jí neřekl, co vlastně dělá. Přitom je do ní zamilovaný, to je na něm vidět. Proč tedy tak paličatě mlčí? Shelby měla chuť říct Gennii pravdu, ale nemohla bratra zradit. Usmála se a pak teprve odpověděla. „Grant vždycky dělá jen to, co ho baví. Znáte se dlouho?“

„Ani ne. Jen pár týdnů.“ Gennie bezmyšlenkovitě utrhla stéblo trávy a žmoulala ho mezi prsty. „Kousek od majáku se mi porouchalo auto. Zrovna když byla bouřka a lilo.“ Gennie se rozesmála při vzpomínce na to, co následovalo poté, když zabušila na Grantovy dveře. „Grant byl mou návštěvou nesmírně potěšen.“

„Myslíte tím, že byl hrubý, že?“

„Dokonale hrubý.“

„Nemění se. Díkybohu, že některé věci zůstávají beze změn. Ale teď je do vás blázen.“

„Nejsem si jistá, kdo koho tehdy více šokoval. Jestli on mě, nebo já jeho...“

Gennii napadlo, že teď má slušnou příležitost zjistit něco o Grantovi. Cítila potřebu se něco dovědět o jeho minulosti. Možná by mu více porozuměla.

„Řekněte mi něco o něm, Shelby. Jaký byl, když byl malý?“ zeptala se.

Shelby se na chvíli zadívala na mraky, které jim plynuly nad hlavou. Pak stočila pohled k Gennii. „Nemůžeme si tykat?“

„Ano. Budu ráda.“

„Tak dobře. Nevím, co bys chtěla slyšet, Gennie, ale Grant byl vždycky individualista a vyhledával samotu. Ne, že by neměl rád lidi, i když to tak každou chvíli vypadá. Prostě je takový.“

Shelby pokrčila rameny. Vybavilo se jí dětství, jak s Grantem žili, když probíhala volební kampaň a když všude kolem nich byla ochranka a tisk... A teď se situace opakuje. Vzala si Alana a tím znovu vstoupila do volební kampaně. Slabě povzddechla a opřela se o loket.

„Grant je silná nátura a má jasné názory na to, co je dobré a co je zlé – nejen pro něho osobně, ale i obecně, pro společnost. Což, jak

jistě chápeš, se nemusí každému líbit. Ale celkově vzato, my dva spolu vycházíme dobře. Jako bratr je ke mně laskavý.“

Shelby znovu zaklonila hlavu a přivřenýma očima sledovala mraky. Gennie ji pozorovala.

„Grant může dát hodně lásky,“ pokračovala Shelby, „ale vydává ji svým způsobem a po troškách. Nechce být na nikom závislý.“ Shelby se odmlčela. Vypadala zamyšleně. Po chvíli otočila hlavu k Gennii.

„Ztratili jsme otce. Oba jsme byli při tom, když ho zabili. Grantovi tehdy bylo sedmnáct. Už nebyl dítětem a ještě nebyl mužem. Mě to úplně zničilo. Až později jsem pochopila, že stejně to zničilo i Granta.“

Gennie zavřela oči. To, co slyšela, jí připomnělo Angelu. Dovedla pochopit, co asi cítil Grant – vinu, zármutek a šok. Nic z toho pak už člověka neopouští. „Jak zabili otce?“ zeptala se. v

„To by ti měl říct Grant,“ řekla Shelby tiše.

Gennie otevřela oči. „Ano. To by mi měl říct sám.“

Shelby, ve snaze uvolnit těžkou náladu, která se jich obou při vzpomínkách zmocnila, se dotkla Gennii ruky.

„Myslím, že se k němu hodíš, hned jsem si toho všimla. Jsi trpělivá, Gennie?“

„Tím si nejsem moc jistá.“

„Správně. Nebud' příliš trpělivá,“ radila Shelby s úsměvem. „Grant potřebuje čas od času pořádný šťouchanec. Víš, když jsem kdysi potkala Alana, byla jsem odhodlaná vůbec nic si s ním nezačínat.“

„Jako bych to odněkud znala,“ zasmála se Gennie.

Shelby se rozkuckala smíchem. „A on byl zase odhodlaný si se mnou něco začít. Byl trpělivý, ale –“ Shelby se při vzpomínce usmála – „ne příliš trpělivý. Ale upozorňuju tě, Gennie, já nejsem ani z poloviny tak protivná, jako Grant. Toho už sis možná všimla.“

Gennie se upřímně smála. Pak se zadívala na Shelby, otočila ve skicáři list a začala ji kreslit. „Jak ses našla s Alanem?“

„Na jedné party ve Washingtonu.“

„Odtamtud pocházíte?“

„Žijeme v Georgetownu. Tam mám i obchod.“

„Ano? Jaký máš obchod?“

„Dělám keramiku.“

„No to je výborné!“ Shelbyina odpověď byla pro Gennii příjemným překvapením.

„Takže ty sama pracuješ s keramikou? Grant mi o tom nic neřekl.“

„Nikomu se o tom nikdy nezmíní,“ reagovala Shelby poněkud suše.

„Viděla jsem u něho v ložnici mísu v barvě heny. Jsou na ní namalované divoké kytky. Ty jsi tu mísu udělala?“

„Dala jsem mu ji k Vánocům. Už před několika lety.“

Gennie pochválila mísu. „Všimla jsem si, jak pěkně odráží světlo.“

Shelby byla pochvalou překvapená i potěšená. „Grant se myslím ani neobtěžuje setřít z ní prach. Ale to nic. Takových věcí tam má více.“ Shelby se na Gennii usmála. „Je nepořádný, mírně řečeno. Nechceš ho napravit?“ zeptala se s laskavostí v hlase.

„Ani ne.“

„To je dobře. Mám ho ráda takového, jaký je. A myslím, že by zuřil, kdyby slyšel, jak o něm mluvím.“

Shelby natáhla ruce vzhůru. „Půjdu teď prohrát s Justinem pár dolarů. Hrála jsi s ním někdy karty?“

Gennie se zašklebila. „Jen jednou jsem podlehla. A úplně mi to stačilo.“

„Rozumím,“ říkala Shelby s chápavým výrazem ve tváři a vstávala přitom ze země. „Ale já pak zase obehraju Daniela, a tak se moje ztráta vyrovná.“

Shelby se na Gennii ještě krátce a zářivě usmála a rychle odkráčela. Gennie sklonila hlavu a snažila se srovnat si v hlavě **informace**, které od Shelby právě dostala.

^Neříkal jsi, že vypadá jako žába?“ zeptal se Granta Caine, když se setkali v hale.

Grant se nenechal vyvést z míry. „Jo. A nevypadá? Každý člověk vidí krásu jinak a jinde,“ odpověděl samozřejmě a s lehkostí.

Caine chápavě a s výrazem, který oceňoval Grantův pohled na ženskou krásu, přikývl. „Dokonce jsi přiměl otce, aby se rozhoupal k

akci. Zavolal každému z nás, že jsi na nedobré cestě a že je naší povinností – čímž myslel povinností celé rodiny – ti pomoci. Ale vidím, že si vedeš dobře.“

Grant přikývl. „Když jsem tu byl posledně, Daniel se pokoušel mě dát dohromady s jednou z Judsonových dívek. Ale neměl jsem zájem.“

Caine se ušklíbl. „Znáš otce. Věří na manželství a plození dětí... Není to legrace, že Gennie je sestřenicí Diany?“

„Shoda okolností,“ odpověděl Grant neurčitě, trochu svázaný vzpomínkou na včerejší večer, kdy si povšiml zvláštního chování Diany. „Ještě jsem dneska Dianu neviděl.“

„Ani já ne,“ řekl Caine a ve tváři se mu ne chvíli objevil náznak nelibosti. „Trochu jsme se nepohodli. Manželství mezi lidmi stejné profese je někdy složité. Zvláště, když mají na tu profesi rozdílné pohledy.“

Grant si okamžitě vzpomněl na Gennii a pár vteřin v mysli zkoumal její a svůj pohled na umění. Usoudil, že nemůžou být rozdílnější. „Myslím, že si to umím představit.“

„Diana měla jako dítě poněkud drsný život. Něco v ní z těch dob zůstalo a občas se to projevuje. Ne vždycky tak, aby se všichni vesele zasmáli. Omlouvám se.“

„Co se týká mě, není důvod k omlouvání se. A pokud vím, u Gennie je to podobně. Je s to porozumět. Kromě toho – narazí-li na problém, dokáže si s ním poradit.“

„Myslím, že půjdu hledat Dianu.“ Caine vykročil, ale po několika krocích se zastavil. Otočil se ke Grantovi a pohybem hlavy významně ukázal ke schodům vedoucím do patra. „Nechceš trochu vzrušení a risku? Justin je právě ve vynikající formě.“ Pak mávl rukou na pozdrav a odešel.

Diana se procházela zahradou před hlavním průčelím a znenadání uviděla Gennii. V prvním okamžiku se chtěla otočit a zmizet, ale bylo pozdě. Jejich pohledy se už střetly. Diana k ní tedy zamířila. Šla trochu prkenně a když k ní došla, nepřisedla do trávy jako před chvílí Shelby. Zůstala stát a tvářila se chladně.

Gennie jí chladný pohled vrátila při pozdravu. „Dobré ráno. Jsou tady krásné růže, že?“

„Ano, ale už nevydrží dlouho,“ odpověděla Diana a s lhostejným výrazem zasunula ruce do kapes temně zeleného saka. „Budeš malovat dům?“

„Mám to v plánu. A bezděčně pozvedla skicu a ukázala Dianě, co už nakreslila.

Diana se na ni dívala velmi pozorně. Viděla na ní všechno, co i na ni samotnou silně působí – mohutnost i pohádkový vzhled domu a jeho těžko popsatelné kouzlo. Gennie viděla dům stejnýma očima jako ona. Způsob vidění a cítění by je tedy mohl spojovat. Avšak jakákoliv spojnice s Gennii Dianu jen nepříjemně zneklidňovala.

„Opravdu máš talent,“ řekla tiše. „Teta Adelaide tě vždycky opěvovala.“

Gennie se usmála, aniž chtěla.

„Teta Adelaide nikdy nerozpoznala Rubense od Rembrandta, jen si namlouvala, že rozumí malířství.“

Sotva to Gennie dořekla, hned toho litovala. Úplně zapoměla, že teta Adelaide Dianu vychovala a že je nefér mluvit o ní ne zrovna uctivě. Je pravděpodobné, že Diana má tetu Adelaide ráda.

Gennie nevěděla, jak by svou chybu napravila. Zkusila to otázkou. „Viděla jsi ji v poslední době?“ zeptala se výrazně měkčím hlasem.

„Ne,“ řekla Diana nemastně neslaně a vrátila skicu Gennii.

Gennie se naštvála. Vzala skicář, obrátila list a začala Dianu narychlo portrétovat, tak jako před chvílí portrétovala Shelby. „Nemáš mě ráda,“ řekla a podívala se Dianě do očí.“

„Neznám tě,“ odpověděla Diana chladně.

„To je pravda, ale tím víc mě udivuješ. Myslela jsem, že budeš přívětivá jako Justin.“

Jasně řečená a prostá slova Dianu bolestivě bodla. Ale nevyvedla ji z míry. Tím nejmrazivějším pohledem, jakého byla schopná, shlédla dolů na Gennii. „Justin a já jsme odlišní lidé, protože jsme vedli odlišný život.“

Bez jakéhokoliv dodatku se Diana náhle, ale pomalu otočila a odcházela směrem k domu. Po třech čtyřech krocích se zastavila. Proč jsem k ní tak zlá, proboha? zeptala se sama sebe. Jemně si

přitlačila ruku na břicho, narovнала ramena a otočila se zpět k Gennii. „Omlouvám se, že jsem k tobě hrubá.“

„Ó, prosím,“ odpověděla Gennie krátce a suše, ale uvědomila si, že začíná Dianu z nějakého důvodu trochu litovat. „Proč si myslíš, že ke mně musíš být hrubá?“

„Prostě nemám nejmladší Grandeauovy moc ráda.“

„Možná je to dobrá odpověď pro právníčku. Ale pro ženu, která mě viděla jen jednou v životě, když mi bylo osm či deset let?...“

„Byla jsi vždy dokonalá. Adelaide mi mnohokrát říkala, že tě mám pozorovat a chovat se jako ty.“

„Adelaide byla přece vždycky příliš sebevědomá žena.“

Diana se podívala na Gennii. „Ty taky. Vždycky jsi věděla co a jak. Vždycky jsi každého znala a vždycky jsi měla ve vlasech stuhu, která šla dobře k barvě šatů,“ vyhrkla ze sebe, ale hned toho litovala.

„Slyšela jsem, že jsi jako Komančové,“ odpověděla Gennie. „Včera po celou dobu té legrační party jsem čekala, kdy se konečně dáš do válečného tance, ale ty jsi mě zklamala. Nezačala jsi.“

Diana se alespoň půl minuty nezmohla na odpověď. Připadala si hloupě a chtělo se jí, jako ostatně v poslední době dost často, uvolnit se a rozplakat se. Ale rozesmála se. „Bylo by fajn, kdybych to uměla a našla k tomu odvalu. A kdyby mě u toho viděla teta Adelaide, tak by snad i omdlela,“ říkala se smíchem. Pak zmlkla a váhavě podala Gennii ruku. „Jsem ráda, zetě zase vidím, Gennie.“

Gennie podání ruky přijala. **Udělal**a krok dopředu a políbila Dianu na tvář. „**Možná** zjistíš, že někteří z rodiny Grandeauových jsou ,přinejmenším stejně tak lidští, jako MacGregorovi.“

Diana se zasmála. „Ano. Možná.“ Ale pak se otočila k růžím a její úsměv zhasl. Mezi růžemi stál Caine.

Gennie pochopila, že by se měla vzdálit. „Musím si najít pro skicu nějaký jiný úhel,“ řekla a odešla.

Caine počkal, až bude Gennie z doslechu a pak se přiblížil k Dianě. „Vstala jsi brzy,“ řekl a kroužil očima po jejím obličejí. „Vypadáš unaveně, Diano. Zkomplikovala sis tím případem život.“

Diana odpověděla ostře. „Je mi výborně. Přestaň se o mě obávat.“ A otočila se k Cainovi zády.

„Frustrovaný Caine ji chytil za ruku.

„To je možné. Ale ty jsi ještě nikdy neměla případ vraždy. A pro žalobce je to snadný, typický případ. Jako z učebnice pro začátečníky.“

„Škoda, že nemáš víc důvěry v moje schopnosti.“

„To není otázka důvěry ve tvé schopnosti,“ řekl už nasupený Caine a stiskl jí paži. „To dobře víš. Jde o to, že mi o případu zamlčuješ některé věci. Chci vědět, co se s tebou a kolem tebe děje, Diano.“

„Jsem těhotná,“ vykřikla Diana.

Caine pustil její paži, stál jako opařený.

„Těhotná?“ vyhrkl a ve tváři se mu objevil šťastný úsměv.

„Diano!“ vykřikl jásavě a chtěl ji obejmout. Diana se však od něho odtáhla. Caine se cítil dotčený, ale nechtěl to nechat na sobě znát. Nedbale vsunul ruce do kapes. „Jak dlouho to víš?“ zeptal se co nejlhostejněji.

Diana se taky snažila o lhostejnou, klidnou odpověď. „Dva týdny.“

Caine se otočil a zíral na divoké růže. Dva týdny,“ opakoval po Dianě. „A to jsi neuznala za vhodné mi o tom říct?“

„Nevěděla jsem, co mám dělat!“ odpověděla vzrušeně. „Neplánovali jsme to ještě. Myslela jsem, že musí jít o nějaký omyl, ale...“ Odmlčela se s bezmocným výrazem ve tváři.

„Už jsi byla u doktora?“

„Samozřejmě, byla.“

„Jak dlouho jsi těhotná?“

„Skoro dva měsíce.“

Dva měsíce, opakoval si Caine v duchu. Už dva měsíce naše dítě roste a já jsem to nevěděl. „Máš nějaký plán? Víš, co budeš dělat?“

„Nevím. Jaký můžu mít plán?“ zeptala se nervózně, až agresivně. Ve vteřině mlčení, která nastala, si položila dlaně na tvář. To přece nejsem já, pomyslela si. Já se umím ovládat. Kam se poděla moje logika?

Sundala ruce z tváří. „Jakou já můžu být matkou? Nevím nic o dětech. Vždyť ani já sama jsem neměla možnost být dítětem.“

Caine byl těmito slovy zaskočen. Zabořila ho. „Diano,“ otočil se k ní a podíval se jí do tváře. „Chceš tím říct, že to dítě nechceš?“

„Jaképak *nechceš*? Vždyť už je! Někdy jako kdybych ho cítila v náručí! Je naše! Jak bych mohla nechtít naše dítě? Je to tvoje dítě. Teprve ho nosím v sobě a už ho mám ráda tak moc, že mě to až děsí!“

Caine se lehce dotkl její tváře. „Mohla jsi mi to říct. Byli bychom vyděšeni dva.“

Diana se na něho nevěřičně podívala. „Ty se toho taky obáváš?“

„Jo,“ odpověděl Caine a políbil ji na slzu, která jí právě vyklouzla z oka. Možná je to normální. Několik měsíců před tím, než se narodil Mac, říkal Justin Alanovi, jak se bojí být otcem. Tak se nebudeme obávat našich obav. Co říkáš?“ Caine se usmál, pozvedl Dianiny ruce a políbil je do dlaní.

Diana sevřela jeho prsty.

„Bylo mi tak těžko. Chtěla jsem ti to říct, ale nevěděla jsem, jak takovou zprávu přijmeš. Všechno šlo tak rychle... Ještě jsme nedokončili všechno kolem domu.“

Caine položil ruku na břicho Diany. „Mám vás rád oba,“ řekl.

Diana se rozesmála. „Víš kolik se toho budu muset naučit? A za pouhých sedm měsíců!“

„Oba se budeme učit. Já taky. Tak se toho neboj. A proč vůbec nejdeme nahoru do pokoje? Budoucí matky mají často ležet, ne?“

„To ano,“ odpověděla Diana. „Ale ne samy, jen s budoucími otci.“

A oba dva ruku v ruce kráčeli k domu.

Gennie je sledovala pohledem, dokud nezmizeli ve dveřích. Zdá se, že si něco vyřešili, pomyslela si.

„Jaká úleva,“ uslyšela za sebou.

Otočila se. Za ní stáli Serena s Mačem v náručí a Justin.

„Serena nenašla příležitost, aby od Diany vyzvěděla, co se děje,“ začal Justin.

„Nehledala jsem příležitost,“ bránila se Serena. A nevyzvídám. Radši bych se podívala na tvé skici. Smím?“

Gennie podala Sereně skicář. „Jasně.“ Gennie jí podala skicář a obrátila se k Justinovi. „Jak se vede?“

„Se mnou je to dobré, ale jak se vede tobě?“

Gennie věděla, co svou otázkou Justin myslí. Naposled se krátce viděli na pohřbu Angely.

„Je to lepší,“ odpověděla. „Opravdu. Ale musela jsem na čas pryč od rodiny. Pomáhá to.“

Justin se významně a chápavě usmál. „To vidím. Jsi zamilovaná, že?“

„Vidím, že vyzvídáš,“ usvědčovala Justina Serena pichlavými slovy, ale s vlídným výrazem ve tváři.

„Nevyzvídám. Doplnuju svá pozorování. A to je něco úplně jiného, rozumíš tomu?“ odpověděl Justin a jemně zatáhl svou ženu za vlasy.

„Bylo to vyzvídání,“ nedala se Serena.

„No,“ řekla Gennie, dobře naladěná manželským škádlením, „je to trochu komplikované. Grant mě dělá šťastnou i nešťastnou.“

„Aha, tam je. Právě přichází,“ usmála se Serena a ukázala pozvednutou bradou na Granta, který vycházel ze dveří domu a rozhlížel se.

„Jestli si bude příliš dávat na čas, Gennie, tak přijď za mnou. Dám ti radu.“ Potom se zavěsila do Justina a oba vykročili cestičkou k bazénu, aby zjistili, zda je někdo ve vodě. Hlasitě se něčemu zasmáli.

Pěkná rodinka, pomyslela si Gennie, když se za nimi dívala. Těšilo ji, že se v ní spojuje Grantová a její rodina. A s ještě silnějším pocitem radosti a štěstí se rozběhla Grantovi naproti.

Doběhla k němu bez dechu a klesla mu do náruče.

„Co se to tu děje?“ zeptal se. „Miluju tě,“ smála se udýchaně. „Potřebuješ ještě něco jiného?“

Grant sevřel Gennii v náručí. „Ne,“ řekl jasně a rozhodně.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Gennie se celý svůj život pohybovala ve společnostech nejrozumnějších lidí, ale ještě nikdy nenarazila na žádný rodinný klan, který by se tak podobal MacGregorovým. Ještě než víkend skončil, cítila se mezi nimi jako ryba ve vodě, jako kdyby je znala od nepaměti. Daniel byl chytrý, silný a hlučný muž, který změkl, jakmile se přiblížil ke své rodině. A rodina ho natolik zbožňovala, že nepropásla žádnou příležitost, kdy ho mohla utvrdit v domněnku, že je to on, který je její hlavou a řídí její chod.

Jeho žena Anna byla vlídná i chladná, jako letní dešť. Ale, jak Gennie porozuměla, byla dost silná na to, aby v případě nějaké krize dokázala udržet rodinu pohromadě. Intuitivně cítila, jak a kudy vést svého muže ke správné cestě. Á on to dobře věděl.

V mladší generaci si jsou nejbližší Caine a Serena. Oba jsou emocionální a oba mají co na srdci, to na jazyku. Alan je jiný. Po matce zdědil určitý chlad ve vizáži a zřejmě i úžasnou vnitřní sílu. Myšlením i cítěním se hodí k Shelby Campellové.

MacGregorovi si z nějakého důvodu vybírali za partnery a partnerky své protipóly. Justin přinesl do rodiny ticho a tajemství hazardního hráče, Diana rezervovanost a zároveň citovost, Shelby volnomyšlenkářství a chytrost. Všichni dohromady, MacGregorovi, pak byli úžasnou skupinou zajímavě a nevšedně různorodých lidí.

Když za nimi Gennie přišla s prosbou, aby jí seděli pro rodinný portrét, netrvalo jim dlouho, než se dohodli a souhlasili. Problém však nastal, když se měli usadit. Každý měl svou představu o tom, kde, jak a vedle koho bude sedět nebo stát.

„Já budu držet dítě,“ prohlašoval Daniel a přimhouřenýma očima pozoroval ostatní, připravený ihned odrazit jakýkoliv nesouhlas se svým požadavkem. „Věřím, že za několik dalších let budu držet dva,“ řekl, když mu nikdo neoponoval. „Nebo raději hned tři,“ dodal s významným pohledem na Dianu a Shelby.

„Otcе bys asi měla nechat sedět ve vládcovské pozici v jeho milovaném křesle,“ poznamenal Alan. „Tím bude jeho význam v rodině snad všem zcela jasný.“

„Přesně tak,“ souhlasila Gennie. „A vy, Anno, vy byste měla sedět vedle Daniela. Bude to přirozené.“ Ženy s návrhem souhlasily.

„Přirozené bude, když se podsadí k manželovým nohám,“ navrhoval Caine a ostatní muži se připojili.

„Myslím, že z estetických důvodů by se všichni měli trochu promíchat,“ řekla rázně Gennie a rozsazovala je tak, aby to vyhovovalo jí.

„Alan tady...“ Popadla ho za loket a postavila mezi křesla obou rodičů. „A teď Shelby.“

Shelby bude tady.“ Vzala ji za ruku a postavila ji za něho. „Caine si sedne na zem.“

Caine se mračil, ale poslechl. „A Diana...“ zauvažovala Gennie.

Caine nečekal na Genniiino rozhodnutí a posadil si svou ženu na klín.

„To by šlo,“ souhlasila Gennie. A Justine, ty a Rena pojďte sem. A Grant –“

„Já nejsem –“ začal.

Do řeči mu skočil Daniel. „Buď hodný chlapec, zlobení nechej na tom maličkém,“ řekl s láskyplným pohledem upřeným na vnuka ve své náruči.

Grant nesouhlasně mručel a šel si stoupnout za Danielovu židli. „To je tedy výborné. Rodinná podobizna MacGregorových a jednoho Campbella. To je snad poprvé, kdy se na jednom obraze setká někdo s MacGregorů s nějakým podlým Campbellem...“

„Se dvěma Campbely,“ opravila ho Shelby. „A jak to Gennie vlastně udělá, když nás má malovat a zároveň tady sedět s námi, aby se na obraz také dostala?“

Gennie překvapeně vzhlédla. V týž okamžik ale zahřměl Danielův hlas. „Přimaluje se dodatečně. Je přece vynikající malířka. Bude to umět.“

„Dobře,“ souhlasila Gennie. Ale teď se uvolněte, usad'te se pohodlně a nehýbejte se.“ A sama se posadila na gauč.

Začala kreslit.

„Jste docela barvitá skupina lidí. Dnes to bude rodinný portrét kreslený uhlem, ale někdy bychom ho měli namalovat olejovými barvami.“

Daniel divadelně zadeklamoval. „A jeden obraz musí přijít do rodinné galerie, že Anno?“ Potom se usmál. „A taky Alan bude potřebovat jeden, až se usadí v Bílém domě.“

Alan se slabě usmál. „Na to je ještě čas,“ poznamenal a jednou rukou objal Shelby.

„Vždycky jste chtěla být malířkou, Gennie?“ zeptala se Anna, která bezmyšlenkovitě píchala jehlou do látky a předstírala, že vyšívá.

„Ano, myslím že ano. Přesněji – nepamatuju se, že bych někdy chtěla dělat něco jiného.“

„Caine chtěl vždycky být doktorem,“ řekla Serena s nevinným úsměvem. „Tak to říkal všem mladým dívkám.“

„Jasně. To byla ale naprosto přirozená touha,“ bránil se Caine. „To říká dívkám kdekdo. Neznám snad kluka, který by v určitém věku nenavrhoval dívkám, že si s nimi bude hrát na doktora...“

„Grant měl podobnou přirozenou touhu, jenom na to šel z jiné strany,“ přisadila si Shelby. Myslím, že mu bylo čtrnáct, když se pokoušel přemluvit Dee-Dee O'Brianovou, aby mu stála modelem pro akt.“

„Měl jsem pro to umělecké důvody,“ opáčil, když viděl, jak se na něho Gennie podívala a pozvedla obočí. „Kromě toho mi už bylo patnáct.“

„Kreslení podle modelu patří ke každému malířskému kurzu. I já si pamatuju na jeden mužský model. Dlouho se mně potom o něm zdálo...“

Grant se viditelně zachmuřil. Gennie si toho povšimla. „Mračíš se zcela přirozeně, Grante, jen v tom vydrž. Navíc ti to sluší,“ poznamenala s úsměvem.

„Takže ty jsi taky kreslil?“ zeptal se Daniel s pátravým pohledem, který však kuriózně nebyl upřený na Granta, ale někam tam, kde seděla Gennie. Chtěl vyhovět Gennii a nehýbat se.

Grant neodpovídal a Daniel svou otázku zopakoval. Byl zvědavý. Bylo na čase, aby na něm nebo na Shelby vyzvěděl, čím se Grant živí.

„Ano. Taky jsem kreslil.“

„Taky jsi umělec?“

Grant se naklonil k Danielově křeslu. „Nemaluju.“

„Je dobře, když muž a žena mají společné zájmy,“ začal Daniel nekompromisním hlasem. „Pomáhá to v manželství.“

„Ani vám nemusím říkat, jak často mi Daniel asistoval při operacích,“ řekla suše Anna.

Daniel odpověděl útočně.

„A ne? Mnohokrát jsem omýval krvácející kolena tady těch tří.“

„A byl jsi i u toho, když Rena zlomila nos Alanovi,“ ozval se Caine.

„Ale podle plánu to měl být tvůj nos,“ připomněla mu klidně Rena.

Alan se podíval na sestru. „Jenže kvůli tomu mě to nebolelo méně.“

„A proč Rena zlomila nos tobě místo Alanovi?“ chtěla vědět Diana.

„Nebránil jsem jí v tom.“

Gennie je kreslila a při tom jim trochu naslouchala. Slyšela, že Grant řekl něco Shelby a hned na to se oba smáli. Pak se zasmáli ostatní. Všichni se dobře bavili. Hovořili o rodině, o politice. A taky vzpomínali.

Jako bych k nim patřila, pomyslela si Gennie.

Vtipní, družní, přístupní. I Grant byl přístupný. Byl to zcela jiný Grant než ten, kterého znala z útesu od majáku.

Naposled přehlédla očima, co nakreslila, a do pravého rohu kresby se podepsala.

„Je to,“ řekla.

Donesla kresbu až k portrétovaným. „MacGregorovi – a další.“

Obstoupili ji a se smíchem diskutovali o svých portrétech. V jedné chvíli Gennie ucítila na rameni ruku. Vzhlédla. Byla to Grantova ruka. „Pěkné portréty,“ řekl jí polohlasem. „Přímo skvělé.“ Ohnul se a políbil ji na ucho. „Tak jako je i jejich autorka.“

Gennie se potěšeně usmála. Pocit, že k MacGregorovým nějak patří, ji vydržel dalších pár dnů.

Září a indiánské léto – ta úžasná doba, kdy květiny ještě kvetou, listy zlátnou a borůvčí oslňuje červenými lístky!

Gennie malovala hodiny a hodiny a objevovala při tom kde jaký kout a skulinu ve Windy Point.

Grantův pracovní režim se pozměnil, ale on si toho ani nepovšiml. Nekreslil tak dlouhou dobu, jako dříve, ale o to intenzivněji. A poprvé po dlouhých letech chtěl mít kolem sebe společnost. Genniiinu společnost.

Ve dne tedy Gennie malovala a on zatím potají kreslil, tak aby Gennie o jeho práci vůbec nic nevěděla. Večer se setkávali. Někdy své noci strávili stuleni k sobě, v peřinách, přesně uprostřed postele v chatě u Gennie, jindy zase prožívali svou vášeň v domě pod majákem, obklopeni křikem racků, šuměním větru a hlukem moře. Občas Grant Gennii překvapil a nečekaně za ní zaskočil s láhví vína nebo bramborovými lupínky.

Jednou Grant přinesl Gennii kytici polních květin. Gennie byla dojata a plakala nad nimi tak dlouho, dokud se nezačali milovat.

Pro oba dva to byl čas pohody, k níž přispívalo indiánské léto se svými teplými dny, studenými nocemi a bezmračnou oblohou a taky atmosféra jakéhosi očekávání.

Dělali i vyjížďky na moře. Gennie byla nadšena, když prořezávali hladinu a vždycky křičela – aby přehlušila motor – že by takto chtěla plout dny a týdny nebo i měsíce a dorazit až do Evropy.

Grant se v takových chvílích smál a odpovídal, že to měla říct dříve, že by natankoval více paliva.

Načež ho Gennie nabádala, aby popustil uzdu fantazii, aby si cestu do Evropy jen představil. Aby si představil, že jsou na moři celé dny.

Ale praktický Grant jí připomínal i noci mezi žraloky. A pak se vyvíjela diskuse na téma, kdo by koho bránil, či maso by žralokům chutnalo víc, zde tuhé maso Skota, které má Grant, nebo Genniiino maso, které představuje francouzskou delikatesu.

Byly to nádherné vyjížďky, které končily zklidňující zpáteční cestou. Slunce při ní zpravidla zapadalo, ale stále ještě bylo teplo, raci jim létali nad hlavami a v dálce se objevovaly lodě vracějící se s nákladem krevet do přístavu ve Windy Point.

Gennie byla šťastná. Možná to léto nikdy neskončí, říkávala si, ale dobře věděla, že dny se rychle krátí. Dokonce si jednoho rána

všimla i slabounkého mrazíku. A taky se jí vracely myšlenky na výstavu, kterou má uspořádat v listopadu v New Yorku. Ale New York s jeho zimní šedou oblohou a holými stromy bez listů se od moře a od útesů zdál neskutečně vzdálený. Tady se děje tolik věcí, opakovala si. A co všechno se tady stalo za dva měsíce!

Původně plánovala, že v tuto dobu bude zpátky v New Orleansu. Co by mě tam asi čekalo? Horko a vlhko? Určitě. Zástupy lidí a zácpy na ulicích? Určitě. A taky slunce a jeho paprsky dopadající přes balkon na podlahu pokoje.

Gennie si nebyla jistá, jestli takové myšlenky nepřicházejí ze stesku po domově, po jeho vůních a starosvětském kouzlu. A kdykoliv si během posledních dnů na město vzpomněla, uvědomila si, že je jejím domovem a že ho má ráda. „Jenže tady je Grant a s ním je všechno jiné. Říkávala si. Kvůli Grantovi bych se města i vzdala, přiznávala, když si dávala otázku, koho by volila, kdyby byla postavena do situace buď, anebo – Grant, nebo New Orleans?

S Grantem bych ráda budovala život. I tady, na pobřeží. A ráda bych s ním měla děti.

V této souvislosti Gennie myslívala na starou farmu poblíž majáku. Tam by bylo dobře dětem. Pro nás všechny by tam bylo dost místa. Já bych mohla mít nahoře ateliér a kdyby Grantovi chyběla samota, mohl by si zalézt do místnosti, které jsou v majáku. Pěstovala bych kytky, v zimě naslouchala moři a Grantovu dechu. Možná, že i nervozita by skončila.

„Spíš?“ ptával se jí Grant, když ležela v člunu se zavřenýma očima?

„Kdepak. Sním. Nechci, aby léto někdy skončilo.“

Často myslel na to, co bude v zimě. Ještě s ní budu? Zdrží se tady? Neodjede? Já s ní určitě neodjedu. Jsem závislý na své samotě. Už tak jsem jí hodně ztratil od té doby, kdy jsem jí otevřel dveře. O co všechno bych přišel, kdybych je před ní zavřel?

Grant sváděl vnitřní boj. Neměl ani tušení, co udělá a každou chvíli se díval na možné rozloučení jinak. Neměl jsem nechat situaci dojít tak daleko, vyčítal si v jednom okamžiku. Teď už si život bez ní ani neumím představit. Ale nechám to na ní. Když chce, ať si jde. Rád se zase vrátím ke své samotě.

Ale o minutu později, když si představoval Gennii odjezd, byl jiného názoru. Řeknu jí, ať nikam nejedí. Ať zůstane. Budu ji třeba i prosit. Nechci zpátky do samoty.

„Jsi mlčenlivý,“ řekla Gennie, když po jedné z projížděk Grant vypnul motor a nechal člun dokolébat se k molu.

Chvilku mlčel. Odpověděl teprve až vyskočil na molo, přivázal člun a pomohl Gennii dostat se k němu na plošinu. „Neumím si to tady představit bez tebe.“

„Cítím se tady skoro jako doma.“

Grant však náhle chtěl změnit téma hovoru. „Řekni mi něco o svém domově v New Orleansu,“ pobídl Gennii.

„Můj domov? Je ve Francouzské čtvrti. Z **ok** na vidím Jacksonovo náměstí a na něm **plno** stánků se vším možným. Mezi stánky od rána do večera bloumají a nakupují hospodyně, turisté a studenti, kteří mají právě nějakou pauzu. Je to příjemný pohled.“

Gennie se zasmála. „Ateliér je zvukotěsný, takže někdy vyjdu ven jen proto, abych poslouchala hudbu, která se line odevšad. Nebo chci vědět, o čem si lidé povídají. Totéž někdy dělám i v noci. Mám ráda noční procházky.“

„Je ti smutno po New Orleansu, Gennie.“

„Asi. Už jsem dlouho pryč. Odjela jsem – nebo jinak, utekla jsem odtamtud – před sedmi měsíci. Angela byla mrtvá. Bylo tam po ní velké prázdno a zároveň jsem ji tam viděla všude. Nemohla jsem tam vydržet.“

Gennie se odmlčela.

„Je to divné,“ pokračovala, když se několikrát zhluboka nadechla. „Skoro celý rok jsem pohlcená malováním a zdá se, že mi je lehčeji, že ta tragédie se z centra mého života posunula stranou. Nemyslím tím, že se přenesla na vedlejší kolej, jen prostě už na ni ve dne v noci nemyslím. A pak se jednou probudím a mám pocit, že nemůžu dál žít s vědomím, co se stalo.“

Gennie si znovu povzdechla. „Možná to trvá mnohem déle, než se šok úplně smaže. A ještě něco zvláštního tu je – někdy bych dala nevím co za to, kdybych mohla hned, v tom okamžiku, nasednout do auta a jezdit po městě. Jen tak. Z ulice do ulice, od náměstí k náměstí... Nevím proč. Můžeš to pochopit?“

„Jo. Budeš tam muset jet, Gennie,“ řekl Grant mdle. „Vyrovnat se s tím.“

„Angela mi pořád hodně chybí. New Orleans bude pro mě vždycky tak důležité místo i proto, že právě s tímto městem ji mám spojenou. Tam jsme žily. Myslím, že jsou místa na zemi, která můžou lidi s někým spojit. Alespoň já to tak cítím.“

Gennie vstoupila do dveří. Byly to ty dveře, na které bušila onoho večera, kdy hrozně lilo a hřmělo, nejelo jí auto a nemohla najít odbočku k chatě paní Lawrenceové. Za dveřmi čekala vysloužilého námořníka, který z dřívěk skládá v láhvi model lodi, na níž brázdil moře, a hlavně jeho vlídné a starostlivé přijetí. Za těmi dveřmi však našla zachmuřeného a protivného Granta.

Rozcitlivěle se usmála. „Tak jako toto místo budu mít spojeno s tebou, Grante.“

Grant ji objal a políbil. Gennie se k němu ihned těsně přivinula. Ucítila sílu jeho lásky i jeho beznaděj a vnitřně se zachvěla. „Pojď nahoru, Gennie.“ Grantův hlas zněl něžně, ale Gennie si uvědomovala, že uvnitř, v jeho duši, to hrozí nekontrolovatelným výbuchem. Přitahovalo ji to a rozrušovalo každou vteřinu, každým krokem víc a víc. Jako kdyby to mělo být poprvé, kdy se s ním chystala k milování.

Grant přivedl Gennii k posteli. Svlékal ji pomalu, ale Gennie cítila, že se ovládá, že by z ní nejraději šaty s milostnou zuřivostí strhal. Líbal ji jemně, ale cítila jeho prudký a rychlý pulz. Rozhodně nebyl v mírné náladě. Ale snažil se být jemný.

Opět, jak tehdy poprvé, když se miloval v lijáku a za burácení hromu, Gennie cítila v Grantových vlasech neodolatelnou vůni moře.

Jejich těla se propletla. Gennie vykřikla a zaúpěla láskou i bolestí. Pak přitáhla Granta *k sobě a vášnivě ho políbila na rty.

To, co následovalo, se blížilo bouři. Prudkost, s jakou Grant drtil Genniino tělo pod sebou a s jakou z ní strhával zbytky oděvu, které ještě na sobě měla, přivedla Gennii do neznámého transu.

Chvilé žádosti a drcených prsů, zraněných rtů, netrpělivosti a potřeby vlastnit, horkosti a vlhkosti kůže... Zničující energie a neodkladná nutnost brát a poskytovat se. Rozechvělá kůže a touha po hrubém a okamžitém dotyku. Chvilé, kdy na něhu není čas.

A pak najednou chutnat vlhkost a sůl z moře i z rozvášněného těla toho druhého... Milenci. Násilníci i oběti najednou. To vše pod vládou pudu.

Očima se sešli jen jednou. A oba to věděli. Věděli, že ve svých myslích se vzájemně zajali. Od toho okamžiku už jejich těla nevedla spolu válku, ale pohybovala se v souhlasu, až do jakéhosi bezvědomí na hranici smrti.

Právě začínalo svítat, když se Gennie probudila. Obloha i vzduch byly lehce narůžovělé a na okně byla vidět slabá vrstva jinovatky.

Gennie se dotkla prostěradla vedle sebe. Bylo chladné. Posadila se.

„Grante!“ zavolala.

Žádná odpověď.

Gennie zneklidněla. Už fakt, že Grant se probudil dříve než ona, byl znepokojující. Posadila se na posteli.

„Grante!“

Opět žádná odpověď.

Gennie přemýšlela o Grantově noční náladě. Pokud si vzpomínala, tak si nebyl jistý, jestli se má smát nebo mračit, být jemný nebo násilný milenec. A jeho chuť k milování se zdála nevyčerpatelná.

Gennie přimhouřila oči a na chvilku se ponořila do vzpomínek na to, co se dělo v noci. Milovali jsme se několikrát. Pokaždé nějak divoce a trochu zoufale a s jakousi beznadějí. V jednom okamžiku mě líbal po celém těle, všude. Tehdy se mi zdálo, že myslí na to, aby si mě uchoval v paměti. Jako kdyby se někam chystal a chtěl si pamatovat co nejvíce detailů mého těla, aby si je po čase mohl vybavit.

Gennie nechápavě zavrtěla hlavou a vstala. Ale pak se uklidňovala. Nebuď hloupá, Gennie. Kam by šel? Prostě nemohl spát, tak vstal, aby tě svým neustálým vrtěním nebudil. To je normální. Bude dole, kde jinde? Určitě tam sedí u kávy a čeká na tebe.

Gennie došla ke schodišti a chystala se sejít do kuchyně. Sotva našlápla na první schod, uslyšela tichou hudbu. Hudba však

nepřicházela zdola, z kuchyně, jak Gennie automaticky očekávala, ale shora.

To je tedy divné, řekla si. Co tam nahoře může dělat? Nikdy se o dalším patře nezmiňoval. Přemohla ji zvědavost. Místo dolů do kuchyně šlapala po točitých schodech vzhůru.

Stoupala nahoru a s každým našlápnutím na další schod zvuk rádia sílil. Právě se z něho začaly ozývat zprávy a Gennie si uvědomila, že s výjimkou víkendu, který s Grantem strávili u MacGregorových, žije poslední týdny jakoby na jiné planetě, jako kdyby svět mimo ni a Granta tady na pobřeží ani neexistoval.

Schody ústily do prosluněného pokoje. Ateliér, napadlo Gennii. Rychle ho očima prolétla. Gauč, televizor... a všude hromady novina časopisů. Avšak žádné štětce ani plátna. Přesto to byl ateliér.

Grant, obrácený k ní zády, seděl za stolem a kreslil. Gennie zavětrila. Zdálo se jí, že cítí ve vzduchu inkoust. Ještě jednou dlouze natáhla vzduch nosem. A nabyla jistoty. Ano, Grant něco kreslí inkoustem.

Že by byl architekt? Ne, nemůže být architektem. Žádný architekt by nemohl žít poblíž staré rozpadající se farmy, jaká je vedle majáku, a nepokusit se udělat z ní něco fantastického, výjimečného.

Grant se pohnul a Gennie v jeho ruce zahlédla štětec. I na tu dálku rozeznala, že je to hodně drahý štětec. A Grant ho držel zcela samozřejmě. Znamenalo to, že není sváteční začátečník-amatér, ale že drží štětec denně.

Gennii se honily hlavou vzpomínky na všechno, co kdy řekl o tom, čím se celé dny zabývá. Nevzpomínala si, že se někdy zmínil o malování. Kromě toho malíř zpravidla neužívá takové štětce, které má Grant na odkládacím stolku vedle stolu, u něhož kreslí.

Co tedy dělá?

Grant, jako kdyby ucítil její přítomnost, zvedl hlavu. Na zdi proti němu viselo zrcadlo, takže jejich pohledy se setkaly v něm.

Oba mlčeli.

Grant v noci nemohl spát. Nemohl ležet vedle Gennie a nedotýkat se jí. Převaloval se v posteli a přemýšlel, pak zase pozoroval Gennii a tak pořád dokola, až nakonec vstal.

Grant už v tu chvíli věděl, že se s Gennii budou muset rozejít. Gennie žije v úplně jiném světě, na opačném konci Států, přesvědčoval se. Její život je v oslňující společnosti a mezi spoustou lidí, můj život plyne v jednoduchosti a samotě. Takové světy se nedají propojit.

Grant vstal ještě za tmy. Od té doby se nutil k práci. Nešlo mu to. A teď se u něho objevila Gennie.

Gennie byla příliš zaujata zvědavostí. Chtěla vědět, co Grant u stolu dělá, a ani si nevšimla jeho zdrženlivého až odmítavého pohledu.

„Co děláš?“

Grant neodpověděl.

Gennie došla až k němu. Stoupla si vedle něho a hleděla na papír připevněný k desce stolu.

Arch papíru byl modrými čarami rozdělený na několik částí. V první z nich už byla nějaká kresba, ale Gennie pořád nechápala, o co jde.

Nějaký druh reklamy?

Zvědavě se předklonila. A v tu chvíli pochopila.

„Aha, kreslený seriál!“

Byla radostí bez sebe. „Vždyť ten seriál sleduju! Hrozně se mi líbí!“ Pohodila hlavou a hlasitě se smála. „Tak tohle kreslíš ty!?“

„Ano.“

Grant nepotřeboval Gennii potěšit ani jinak na ni zapůsobit. Prostě dělá to, co dělá, a tím to končí. Ani nechtěl o své práci mluvit. Zvláště ne dnes. Byl přesvědčen, že právě dnes, teď, se musí s Gennii rozejít. Nikdy později už by rozchod nezvládl. Vzal do ruky štětec.

„Takže takhle seriál vzniká,“ pokračovala nadšeně Gennie, aniž zvedla oči. „A k čemu jsou ty modré čáry? Kvůli perspektivě? To kreslíš sedm dnů v týdnu? Jak to děláš, že máš tolik nápadů?“

Grant nechtěl odpovídat. Kdyby se teď rozpovídal, neodloučil by se o ní. „Je to moje práce,“ odpověděl bezbarvě. „Mám teď hodně práce, Gennie. Blíží se termín odevzdání.“

„Promiň,“ řekla automaticky, a teprve zpětně zachytila chlad v Grantových očích i v jeho hlasu. Co se děje? tázala se v duchu. Proč přede mnou tají tak důležitou součást svého života?

„Proč jsi mi neřekl, čím se zabýváš?“

Grant předpokládal tuto otázku. Ale nebyl si jistý, jak má na ni odpovědět. „Nenapadlo mě to,“ řekl s pokrčením ramen.

„Nenapadlo tě to,“ opakovala po něm Gennie tiše a zírala na něho. „Jak to, že tě to nenapadlo?“

Grant pár vteřin mlčel. Mám jí vysvětlovat, že být sám se sebou je moje vlastnost? A když jí to mám vysvětlit, tak jak? Vždycky a automaticky jsem si držel všechno pro sebe. Takový prostě jsem. A říkat jí o věcech znamená dávat jí kus sebe. Jen pomýšlení na to mě děsí. Ne, na jakékoliv vysvětlování je pozdě. Nechám toho.

„Proč bych ti to měl říkat?“ ozval se. „Je to moje práce a ta s tebou nesouvisí.“

Gennie zbledla. Otočila se tak, aby to Grant nepoznal.

„Říkáš, že to se mnou nesouvisí?“ Gennie zase po něm opakovala větu a dávala si myšlenky dohromady. „Je pro tebe práce **důležitá**?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Grant úsečně. „Je v ní kus mne.“

„Ano. A sdílíme spolu postel. Proč se mnou nechceš sdílet i práci?“

Grant viděl v Genniniých očích bolest a jeho vlastní bolest se tím zvýšila. Nicméně nechtěl od svých úmyslů ustoupit.

„A co proboha mají ty dvě věci společného? Copak je důležité, čím se živím?“

„Bylo by mi to jedno. Bylo by mi jedno, i kdybych nevěděla vůbec nic. Ale ty jsi mi lhal.“

„Já jsem ti nikdy nelhal,“ vykřikl Grant.

„Možná nerozumím dost dobře, kde je ta tenká čára, která odděluje zradu od neupřímnosti.“

„Poslyš, to, co dělám, je moje soukromá věc,“ vyhrklo z něj skoro zlobně. „Dělám to, protože mě to těší, ne proto, že potřebuju, aby mě obdivovali a uznale mi klepali na rameno. To potřebuju ze všeho nejméně,“ dodal vzrušeně. „Nikomu nedávám lekce ani interview, ani se nenechávám fotit na stránky novin. Nechci, aby každou chvíli bylo kolem mě hodně lidí a všichni mi dýchali za krk a říkali, že jsem báječný. Chci zůstat takový, jaký jsem, v anonymitě. To je můj způsob života. A budu tak žít i nadále. Ty naopak máš potřebu ukazovat se ve společnosti.“

„Aha,“ ozvala se Gennie. Byla ztuhlá bolestí i zimou. „A myslíš si, že já nemohu sdílet život s tebou, přiznej se. Protože já se na rozdíl od tebe budu chtít ukazovat ve společnosti, že?“

To si myslíš? Ve skutečnosti jde o to, že mi nevěříš. Nevěříš mi. Proto jsi mi vše tajil.“

„To nemá nic společného s tím, jestli ti věřím, nebo ne. Uznej, že naše životy jsou naprosto odlišné.“ Grant se podíval na Gennii a zamrazilo ho. *Odháním ji od sebe a přitom nic nechci více, než aby se mnou zůstala... Navždy...* „Nemůžeme přece míchat tvoje a moje potřeby. Ani v lásce nejdou dohromady.“

„V lásce vždycky záleží na důvěře,“ odporovala Gennie a dívala se mu rovnou do očí. Zdálo se jí, že v nich vidí zase toho vzdáleného, divného člověka, který nechce nic jiného, než aby ho všichni nechali na pokoji. Jsem prostě opět vetřelec, který za bouřky a lijáku vstoupil do jeho života, pomyslela si.

„Měl bys rozumět slovu láska, než ho užiješ, Grante. Nebo bychom se měli navzájem poučit, jak vlastně těm slovům rozumíme.“

Genniin hlas už byl zase jistý a pevný.

„Pro mě slovo láska znamená důvěru, kompromis a potřebu. Ale to jsou věci, které ti nic neříkají.“

„Už mi, prosím tě, neříkej, co já si myslím nebo nemyslím. Říkáš kompromis?“

Grant vstal a chodil po ateliéru tam a zpět. „Jaký kompromis bys ty mohla udělat? Přivdala by ses sem a pohřbívala se tady? Víš dobře, že novináři by tě tu vyčenichali, dokonce i kdybys o ně vůbec nestála. Nebo ode mě čekáš, že bych se odstěhoval do New Orleansu, ve své profesi jen příštipkařil a nakonec se tam zbláznil?“

Grant se otočil k Gennii zády. „Jak dlouho by trvalo, než by se nějaký čmuchal začal hrabat i v mém životě? A já mám důvod k tomu, abych byl uzavřený. A nebudu žádný z těch důvodů obhajovat.“

„Ne, nebudeš.“ Gennie teď myslela hlavně na „to, aby nezačala plakat. „Ale ani nebudeš znát odpovědi na otázky, které jsi tady vykřikoval. Protože ses ani neobtěžoval, abys mi je skutečně položil. A vůbec. Myslím, že už není co řešit.“

Gennie se otočila a rychle sešla po dlouhém točitém schodišti až do haly v přízemí. Pevným krokem došla k domovním dveřím. Rázně je rozrazila a vyběhla ven, do chladného rána.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Gennie se podívala na své karty a zapřemýšlela. Devítka a osmička. Se sedmnáctkou to by to mohla ještě zahrát slušně. Další

karta by byla hloupým riskem. Ale těch je život plný. Rozhodla se. Mávla rukou a vytáhla si čtyřku. Ironicky se usmála. Jak se to říká? Šťěstí ve hře...

Co tady vlastně dělám? Je čtvrt na osm, neděle ráno a já sedím u stolu a hraju blackjack. No a co. Docela příjemně zabírám čas. Je to pořád lepší a výnosnější než chodit po pokoji tam a zpět nebo mlátit zlostí do polštáře. Koneckonců, obojí jsem už zkusila. Nepomohlo mi to. Ale ani to štěstí v kartách, které už chvilku mám, mi nijak zvlášť nezvedá náladu. Možná by mi naopak pomohlo, kdybych měla smůlu. Při ní bych se zlobila nebo byla nešťastná a snáz zapomněla, že mám smůlu v lásce.

Gennie shrábla svou výhru. Možná o ni zase později přijdu, napadlo ji.

V kasinu bylo v tu dobu jen pár lidí. Jednou z nich byla malá, starší paní, která seděla u herního automatu a znova a znova ho krmila čtvrtáky. Čas od času vyhrála. Gennie slyšela, jak se jí mince sypou do misky.

Až později se herna naplní. Pak se tady kompletně ztratím, pomyslela si.

Gennie se dívala oknem na moře. Proč jsem vůbec tady zastavila? Kvůli moři? Kvůli moři jsem ještě tady, místo abych jela domů? Vždyť od té doby, kdy jsem nacpala všechny své věci do kufrů a sbalila plátna, jsem se chtěla dostat co nejdříve do New Orleansu. Nevím, proč jsem odbočila k moři, nevím, proč tu tvrdnu už víc než dva týdny. Sedím na pláži, chodím po pláži a nemůžu se přimět k odjezdu.

Gennie se skutečně cítila mizerně. Proč se tak mučím, ptávala se sebe znova a znova. Proč zůstávám tam, kde mi všechno připomíná Granta? Protože si neumím přiznat, že mezi námi je definitivní konec? Že se nedokážu smířit s realitou, která se mi nelíbí?

„Miluju tě,“ řekl jednou, „ale...“

Ne, tomu já nerozumím. Láska přece znamená všechno. Udělat úplně všechno, co je jen trochu možné. Kdyby to, co ke mně cítil, byla skutečná láska, rozuměl by tomu.

Gennie si povzdechla. Asi jsem udělala chybu, že jsem se dala do čtení Macintoshových příhod, vedla dále svůj vnitřní monolog.

Alespoň bych neviděla jeho kresby a nepředstavovala si Granta, jak sedí v prosluněném ateliéru a kreslí. A neviděla bych sebe jako Veroniku, jež vstupuje do Macintoshova života.

Když Gennie poprvé uviděla svoji karikaturu, rozesmála se. Ale vzápětí ji s plnou silou došlo, co se stalo, a rozplakala se. Jakým právem mě Grant zahrnuje do svého seriálu, když se mnou nechce nic mít? Čtenáři a pozorovatelé Macintoshových příhod v celé zemi se baví: Macintoshovy dny jsou plné romantiky, Macintoshi přerůstá romantika přes hlavu‘ Macintosh zcela v zajetí sexu s přitažlivou Veronikou...

Není divu, že Grantovy karikatury s příděchem satiry a cynismu jsou legrační a hlavně populární. Jsou totiž lidské. Připomínají bláhovosti a osidla zamilovanosti, kterým rozumí každý, kdo se někdy zamiloval.

I Gennii se Macintoshovy příhody líbily. Nalézala v nich i Grantovy vzpomínky na to, co spolu dělali a o čem mluvili, ale Grant to čtenářům vždycky prezentoval z nějakého jiného úhlu. A časem si Gennie uvědomila, že Grant, přes svou neobvykle silnou potřebu soukromí, oznamuje takto světu podrobnosti vlastního života.

Každý den si prohlížela noviny, každý den viděla Macintoshovy příběhy. A každý den jí přinášely jen bolest. Přesto si je každý den prohlížela.

„Tak brzy vzhůru?“ uslyšela za sebou a ucítila něčí ruku na svém rameni.

Otočila se. Stál za ní Justin.

„Vždycky jsem byla ranní ptáče,“ odpověděla s úsměvem. „Měla jsem štěstí. Tvé hrací stoly jsem úplně vyčistila.“

Justin se na ni taky usmíval, ale přitom si ji pozorně prohlížel. Byla bledá a bledost pokožky jen podtrhovala tmavé kruhy pod očima. Celkově vypadala velmi zmučeně.

Položil jí ruku na rameno. „A co kdyby sis dala nějakou snídani?“ A dříve, než mohla cokoliv odpovědět, spustil svou ruku z jejího ramene, chytil ji za loket a vedl ke své kanceláři.

„Ale já opravdu nemám hlad, Justine.“

„Já vím. Opravdu nemáš hlad už víc než dva týdny.“

Prošli přes kancelář do Justinovy osobní pracovny a Justin zmáčkl spínač výtahu.

„Jsi moje jediná sestřenice, Genevieve. Tak se o tebe chci starat. Už mě nebaví dívat se, jak se mi den po dni ztrácíš před očima.“

„Neztrácím se!“ vykřikla rozčileně, ale pak sklonila hlavu a opřela se čelem o Justinovu paži. „Není nic horšího, než sledovat, jak někdo kolem tebe chodí a lituje se, že?“

„Jo, je to pořádná otrava,“ souhlasil Justin.

Z Justinovy osobní kanceláře sjeli výtahem do přízemí a zamířili k Justinovu autu.

„Kolik jsi u mě vyhrála?“

Gennie chvilku přemýšlela, než pochopila, o čem Justin mluví.

„Ani nevím. Pět set? Šest?“

Odjeli k hotelu, kde Justin se Šerenou bydleli. „Připravím ti snídani,“ řekl Justin nesmlouvavě, a zazvonil u jedněch z mnoha dveří.

Otevřela jim Serena.

„Ó, pravý muž. Ten to umí. Baví se s krásnou ženou, zatímco ta vlastní je doma a vyměňuje jeho dítěti pleny.“ Serena se pootočila a podívala se na Maca, který měl hlavu položenou na jejím rameni.

„Není nic horšího než žárlivá žena,“ zašklebil se Justin.

Serena jen pozvedla své krásné oblouky obočí a podala mu syna. „Teď je řada na tobě,“ řekla s úsměvem a sesula se do křesla s nepředstíraným vyčerpáním. „Rostou mu zuby. Věř mi, Gennie, že se u toho příliš nepobavíš.“

Ale jen co dopověděla větu, už zase stála na nohou. „Jedli jste dnes ráno vůbec něco?“

„Ne. Pozval jsem Gennii na snídani.“

Serena zachytila Justinův pohled a pochopila. „Výborně,“ řekla. „Jedna z nejpěknějších věcí na životě v hotelu je, že ti přinesou jídlo až do pokoje.“ A zvedla telefon.

Gennie se zatím rozhlížela. Líbilo se jí zařízení pokoje. Nebylo neosobní. Naopak. Pokoj možná kdysi měl hotelovou atmosféru, ale už ji ztratil. Nejen díky několika doplňkům, ale taky díky rodinnému životu, kterého byl pokoj plný – dítě se směje a hraje si s otcem, ozývá se klidný a melodický hlas matky...

Gennie vstala a přistoupila k oknu. Napadlo ji, že když člověk chce, může mít domov kdekoliv. Kdekoliv se Justin a Serena hnou, tam vytvoří domov. Jsou rodina. A to je to podstatné. Jsou spolu. Spolu pracují, spolu vedou kasino i hotel. Určitě mají za sebou perné chvílky. Ale ty jsou v každém vztahu. Dokonce čím silnější osobnosti, tím výraznější neshody. A oni dva jimi prošli bez osobních katastrof. Protože tak to chtěli.

Ale já bych taky chtěla. Do New Orleansu bych jezdila na návštěvu. Za rodinou a zavzpomínat si. Domov bych měla v Maine, na drsném pobřeží, které má Grant rád. Dala bych mu všechno, ale i on by musel něco dávat. Jenže toho on možná není schopen. Ne, že by nechtěl, prostě to neumí.

„Oceán je vždycky nádherný, že?“

Gennie se obrátila k Sereně a přikývla. „Nádherný. Sledovala jsem ho v poslední době skoro každé ráno. Ale sama jsem vyrostla u řeky.“

„Vracíš se?“

„Nakonec k tomu zřejmě dojde.“

„Asi neděláš dobře, Gennie.“

„Serenó,“ ozval se Justin varovně.

„Copak Justine? Nevidíš, jak mizerně jí je? A to jen kvůli jednomu paličatému chlapovi. Že mám pravdu, Gennie?“

Gennie se trochu usmála. Prohrábla si rukou vlasy a něco neurčitě zabrumlala.

„Serenó,“ pokračoval s varovným tónem Justin, „víš, že takové hovory fungují různě.“

„Když je muž paličák, musí ho žena trochu potlačit,“ nenechala se odradit Serena.

„Nechce mě,“ vyhrklo z Gennie. Pak se zarazila. Ta slova zabolela, ale mohla tu bolest vydržet. Mohla mluvit nahlas.

„Ne, že by mě nechtěl vůbec. Ale není s to uvěřit, že spolu můžeme žít a pracovat a vyřešit problémy, když se objeví. Grant není schopen sdílet věci. Přesto se mi zdálo, že se nám to dařilo. Nechce být se mnou, protože nechce být na nikom závislý.“

„Gennie,“ zeptal se Justin s dítětem v náručí, „slyšela jsi o Grantově otci?“

Gennie přešla ke křeslu a s hlubokým povzdechem do něho zapadla. „Vím, že umřel, když bylo Grantovi sedmnáct.“

„Byl na něho spáchán atentát,“ opravil ji Justin a viděl, jak se v Genniniých očích objevuje úděs. „Senátor Robert Campbell. Byla jsi ještě dítě. Ale možná si něco pamatuješ.“

Gennie si mlhavě pamatovala, co viděla v televizi. Zděšení lidé pobíhali na místě atentátu, potom soud... A Grant to všechno viděl. Neříkala něco Shelby o tom, že oba byli u toho, když zabili jejich otce? Ach bože. Zavraždili ho před očima dětí.

„To muselo být něco strašného, Justine.“

„Rány se někdy nezacelí úplně. Jizvy mohou být viditelné. Podle toho, co mi říkal Alan o Shelby, soudím, že i ona v sobě nosí nějaké stopy, které souvisejí s tragédií jejich rodiny. Nejspíše se vše podepsalo i na Grantovi.“

Justin se odmlčel a podíval se na Serenu. „Někdy se člověk bojí být k někomu příliš blízko jen proto, že se obává těžké ztráty.“

Serena uchopila Gennii za ruku.

„Vidíš,“ řekla Gennie, „ani to mi neřekl. Nezahrnul mě do svého života, nedal mi možnost, abych mu porozuměla. A když je mezi lidmi tajemství, je mezi nimi i odstup.“

„Ty nevěříš, že Grant tě miluje?“

„Asi ne dost,“ odpověděla Gennie s povzdechem. „Potřebuju víc lásky a důvěry.“

„Dnes v noci volala Shelby,“ řekla Serena právě v okamžiku, kdy personál donesl snídani.

Všichni tři vstali a přešli k nevelkému jídelnímu koutu. Serena se nenechala rušit a pokračovala v předávání informací.

„Shelby říkala, že je Grant překvapil. Přijel k nim totiž před několika dny na návštěvu.“

„Takže je –“

„Ne, přerušila ji Serena. Už je zpátky na pobřeží. Shelby říkala, že jeho náladám a otázkám nerozuměla. Porozuměla jim, až když jsem jí řekla, že jsi tady.“

Gennie mlčela.

„Shelby chtěla vědět, jestli sleduješ Macintoshovy příhody. Chvilku mi trvalo, než jsem pochopila, proč se mě na to ptá.“

Gennie se pátravě podívala na Serenu. „Asi nerozumím,“ řekla a automaticky tak přešla Grantovo tajnůstkářství.

Serena se nadzvedla na židli a pomáhala číšníkovi pokládat konvice, šálky a talíře na stůl. „Dáš si kafe, Veroniko?“

Gennie se zatvářila obdivně. „Ty jsi ale bystrá, Reno.“

„Mám ráda hádanky. A tahle byla jednoduchá, jen bylo třeba dát si všechno dohromady.“

Gennie si nalévala kávu. „Všechno je pravda,“ souhlasila Gennie. „A představte si, že mi nikdy neřekl, čím se živí. A když jsem ho při práci přistihla, cítil to jako narušení soukromí. Přitom já jsem byla tak ráda, že kreslí. Dřív mi bylo líto, že zanedbává svůj talent...“ Gennii se zatřásl hlas. „Prostě mě nenechal přiblížit se k sobě,“ dodala.

„Možná jsi měla víc naléhat,“ domnívala se Serena.

„Kdyby mě odmítl znovu, věř mi, Reno, že bych se rozsypala. Nejde o hrdost. Spíše o sílu.“

„Justin vždycky říkal, že jsi silná. Že jsi byla na zhroucení před výstavami, ale nakonec jsi všechno zvládla.“

„To jsou bohužel dvě různé věci. Odhalit svou práci veřejnosti, nebo riskovat, že se skutečně jako osobnost rozpadneš – pro mě je ta druhá věc příliš složitá. Však už brzy, v listopadu, mám mít výstavu. Měla bych se na ni začít soustřeďovat. Je skoro nejvyšší čas.“

„Nechceš se podívat na comics?“ zeptal se Justin. „Číšník přinesl dnešní noviny.“

Gennie zaváhala. Chtěla se podívat i nechtěla. Nakonec si noviny vzala.

V první části sedí osamocený Macintosh s lokty na kolenou, s bradou vloženou do dlaní. Žádných slov, která by popisovala, jak mizerně se cítí, není třeba. Jeho způsob sezení vyjadřuje vše.

Čtenář s Macintoshem ihned soucítí. Copak se mu, chudákovi, asi stalo?

Na dalším obrázku někdo klepe na jeho dveře. A na dalším vchází do pokoje Ivan, ruský emigrant v kovbojském oblečení.

„Hej, Macintoshi, mám dva lístky na basketbal. Pojďme se podívat na ty hochy, co nám rozdávají zábavu.“

Odpověď žádná.

„*Můžeš si koupit pivo. To máte vy, Američané rádi. Já vezmu tvoje auto a budu řídit.*“ Odpověď žádná.

„*Budu řídit,*“ opakuje Ivan a povzbudivě kope Macintoshe špičkou kovbojské boty.

„*O, ahoj Ivane,*“ odpovídá Macintosh a zase upadá do své chmurné nálady.“

Ivan se upřímně diví. „*Co je s tebou, člověče? Něco se děje?*“ ptá se.

„*Opustila mě Veronika.*“

Ivan se opírá o opěradlo židle a přehazuje si nohu přes nohu. „*Jo? Našla si někoho jiného, co?*“

„*Ne.*“

„*Tak proč?*“

Macintosh nikdy neměnil pozici, vždy zůstával nehybný, ať se kolem dělo cokoliv a ať říkal cokoliv. V tom byl právě ten největší vtip. Nepohnul se ani teď. „*Protože jsem byl sobec a hrubý, arogantní a neupřímný. A hlupák a pitomec.*“ •

„*To všechno jsi byl?*“ ptá se Ivan a pozorně při tom sleduje špičky svých bot.

„*Víš,*“ Ivan krčí rameny, „*to ženy nikdy pořádně nedocení.*“

Gennie to četla dvakrát. Potom se mlčky a bezmocně podívala na Serenu. Serena vzala z jejích rukou noviny a taky si Macintoshovův dialog s Ivanem prohlédla a přečetla. Rozesmála se. Podívala se na Gennii. „*Dobrý, ne?*“

Gennie mlčela.

Serena jí tedy položila druhou otázku. „*Tak co, mám ti pomoci s balením?*“

Kde ksakru je?

Tu otázku si Grant dával pořád dokola. Až si říkal, že z ní zešílí. *Kde ksakru je?*

Stával na střeše majáku, viděl na míle daleko, ale nikdy po ní nezahlédl ani stopu.

Co budu dělat? Zapomenu na ni? Kdepak. Snadno zapomenu jíst nebo jít spát, ale na ni nezapomenu. Jak jsem mohl být takový hlupák?

A jeho druhé já mu odpovídalo, že byl hlupákem už vlastně dávno. Je tedy jednoduché být hlupákem, když má v tom takovou dlouhou praxi.

Kdybys netrávil dva dny poté, co odešla, jen nadáváním jí i sobě, kdybys nechodil tam a zpátky po pláži nebo se nezavíral do ateliéru a šel místo toho za ní, možná bys ji ještě stihnul, pokračovalo jeho druhé já. Jenže ty sis příliš pozdě uvědomil, co jsi ztratil. A nediv se, že byla pryč, když ses rozhodl za ní zajít. Na co měla čekat? A komu měla říct, kam odjíždí? Vdově Lawrenceové? Co té ženě bylo po tom?

A proč jsi ji jako blázen hledal v New Orleansu? Jsi špatný psycholog. Proč by tam měla jet rovnou? Proč by se tam měla hned vracet? Přece už dlouho cestuje. Však ti to řekli všichni sousedé a všichni Grandeauové, kterým jsi zavolal.

Samozřejmě, že Gennie cestuje. Protože chce být co nejdále od tebe. Zasloužíš si to.

A co ty telefonáty MacGregorovým? Měla jít za MacGregorovými? Mohla, to je pravda. Ale nešla. Neměli ani zdání, kde je Gennii konec.

Vyčítavé, výsměšné, sebekritické druhé já Granta pronásledovalo často. Odporoval mu někdy tak vehementně, že přecházel až do zuřivosti.

Všechno je její chyba. Chovala se jako šílená. Kvůli ní jsem se posledních čtrnáct dnů ani slušně nevyspal. Už jsem z toho jako pomatený.

Když se uklidnil a přestal Gennii obviňovat, chodil na pláž a doufal, že tam jeho duše najde alespoň trochu klidu.

Gennie dojela na konec úzké cesty plné výmolů.

Nic se nezměnilo, pomyslela si. Kromě toho, že léto už úplně podleгло podzim, je všechno stejné. Vlny narážejí na skálu jako dřív a jako dřív ji neznatelně okousávají. A maják stojí na svém místě a je stále stejně krásný a pevný. Já bláhová jsem se obávala, že tady najdu bůhvíjaké změny.

Snad se ani Grant nezměnil. Kéž zůstal takový, do jakého jsem se zamilovala. Kéž si zachoval vše, co z něho dělalo výjimečnou osobnost. A kéž by mi víc věřil.

Gennie se zhluboka nadechla a rozhodně vystoupila z auta.

Ale jestli jsem špatně rozuměla postavě Macintoshe, jestli... Ne. Na to nebudu myslet. Prostě půjdu za ním. Je čas sebrat se a nebýt zbabělá.

Došla ke dveřím. Už už chtěla chytit klepadlo a zabušit na dveře, ale nějak cítila, že Grant není uvnitř. Rozhlédla se. Jeho pick-up parkoval nedaleko. Měl by být někde poblíž.

Že by si vyjel ve člunu? Člun byl ale přivázaný k molu.

Pláž, blesklo Gennii hlavou. Bože, proč mě to nenapadlo dříve?!

Napjatě a s očekáváním se rozhlížela z útesu po pláži.

Grant kráčet po pláži, s rukama v kapsách, v bundě nadouvané větrem. Vnímal svou osamocenost a uvědomoval si velký rozdíl mezi osamoceností v době před Genniiným příchodem a osamoceností po jejím odjezdu. Dřív ho ani nenapadlo, že by mohl mít společnost, ani že by někdy po ní mohl zatoužit. Jak to, ptával se, že jedna jediná žena může od základu změnit můj život?

Grant se docela promyšleně a cílevědomě dostával do varu. Když se totiž pořádně rozzlobil, tak ho Genniina nepřítomnost méně bolela.

Nepotřeboval jsem ji, přesvědčoval se. I<> ona mě pokoušela tak dlouho, až mě dostala. A když myslela, že jsem jí ublížil, zmizela.

Jo, ublížil jsem jí, přiznával hned na to pokorně.

Jak se s tím vyrovnám?

Co kdybych znovu zajel do New Orleansu? Možná se tam už vrátila. Dřív nebo později tam dorazí. Jasně, dříve nebo později tam dorazí. Co tu sakra ještě dělám? Už jsme měl sedět v letadle a mířit na jih.

Otočil se. A uviděl Gennii.

Chladně ho pozorovala a snažila se, aby nepoznal, jak silně jí buší srdce. Připadal jí osamělý. Ne jako dřív, kdy z něho číselá chtěná osamělost. Tentokrát byl prostě osamělým člověkem.

Gennie sebrala odvahu a šla k němu.

„Ráda bych věděla, jak mám rozumět tomuhle.“ A vytáhla z kapsy nedělní noviny se smutným Macintoshem.

Hleděl na ni. Pak pomalu k ní natáhl ruce. Dotkl se její tváře.

„Gennie?“

Gennie se rozechvěla kolena. Ale přiměla je, aby ztuhla. Já jsem se mu přece nepřišla vrhnout do náruče, připomínala si v duchu. Bylo by to sice snadné, ale nic by to neřešilo.

„Ráda bych věděla, jak tomu mám rozumět,“ opakovala.

Grant se podíval na kus novin. Jeho kresba. Jestli právě tento Macintoshův příběh ji sem na pláž přivedl, tak díkybohu za to.

„Nemá to žádný skrytý smysl. Znamená to jen to, co postavy říkají.“

Gennie složila noviny a strčila je do kapsy.

Byly to noviny, které si chtěla schovat na věky věků.

„V poslední době mě kreslíš dost často.“

Grant zíral na Gennii a myslel na to, že víc než kdy jindy vypadá aristokraticky. Jako kdyby stačilo její pouhé obrácení palce k zemi na to, aby ho hned hodili do římské arény napospas lvům.

„Nenapadlo tě, že bys mě nejdříve měl požádat o svolení?“

„Dovoluje to přece autorské právo.“ Lehká sprška mořské vody dopadla na Grantová záda a pokropila mu i vlasy. „A kam jsi odjela? Kde jsi vůbec byla?“

„To je moje věc, nebo ne?“

„Ne, není.“ Grant chytil Gennii za rameno a zatřásl s ní. „Není. Už ode mne neodejdeš.“

Gennie stiskla zuby a čekala, až s ní přestane třást. „Jestliže mi slouží paměť, mluvil jsi o odchodu ty. Tak dlouho, dokud jsem neodešla já.“

„Dobře. Byl jsem idiot. Mám se ti omluvit?“ křičel. „Omluvím se ti kdykoliv a jakkoliv. Já —“ zmlkl. Dýchal zhluboka. „Nejdříve ale...“

Grant Gennii prudce políbil. Prsty zaryl do jejích ramen. „Bože,“ vydechl.

Točila se mu hlava. Tak hodně ji chtěl. Vnímal to štěstí, že ji zase má u sebe. Už jí nedovolím odejít, pomyslel si.

Ale hned na to se mu vyjasnily myšlenky. To, co dělám, je přece něco jiného, než jsem chtěl. Tohle přece nesrovná, co jsem udělal – nebo neudělal. Chci se snažit, aby byla šťastná. A takhle jí to nevysvětlím.

Grant sebral všechny své síly a spustil ruce dolů. „Promiň, nechtěl jsem ti ublížit. Ani teď, ani nikdy dřív. Jestli chceš dovnitř, můžeme jít.“

Co to asi znamená? divila se Gennie. *Kdo je to?*

Gennie rozuměla, když s třásl a když na ni křičel, když ji přitáhl k sobě a plný nějaké zuřivosti pevně sevřel. Ale nerozuměla teď. Kdo to přede mnou stojí a nabízí mi omluvu? Jela jsem takovou dálku, abych pak viděla někoho úplně jiného? Někoho cizího?

„Co se to s tebou děje? Sama ti řeknu, kdy mi ubližuješ,“ a píchala si prstem do hrudi, aby potvrdila svá slova. „A taky ti řeknu, kdy chci omluvu. Ale promluvíme si, dobře,“ dodala a pohodila hlavou. „A hned tady, na místě.“

„Co bys nechtěla!?“ Grant vzrušeně rozpráhl ruce.

„Řekla jsem ti, co chci. Chci vědět, jestli chceš věci srovnat, nebo raději zacouváš do své ulity. Ve schovávání jsi mistr. A jestli v něm chceš pokračovat, tak mi řekni.“

„Nechci se schovávat, cedil Grant mezi zuby. „Žiju tady, protože se mi tu líbí. Můžu tady v klidu pracovat, aniž mě každých pět minut ruší zvonění telefonu nebo bušení na dveře.“

Gennie se na Granta zlostně podívala.

„O tom nemluvím, a ty to dobře víš.“

Jistě, Grant věděl, že zrovna tohle Gennie neměla na mysli.

„Dobře,“ přiznával, neříkal jsem ti o sobě skoro nic. Ale pochop, je to můj zvyk. To, co se mě týká, jsem si vždy nechával jen pro sebe. A potom... Zamilovával jsem se do tebe víc a víc. Začínal jsem se toho citu bát, protože jsem nechtěl být na nikom závislý, ani na tobě, a protože –“

Grant se odmlčel a neklidně s přetřel dlaní obličej.

Gennie však byla netrpělivá. „Protože co?“

„Protože už jsi bývala vedle mě, když jsem tě potřeboval,“ vypustil Grant rychle se sebe. A hned se divil sám sobě. Kde se to ve

mně vzalo, ptal se. Taková slova! To jsem skutečně řekl já? – A hned na to se slyšel říkat další větu. „Měl bych ti říct něco o mém otci.“

Gennie se lehce dotkla Grantová lokte. „Řekl mi to Justin.“

Grant sebou trhl. Otočil se. „Chtěl jsem ti to říct sám. Vysvětlit ti všechno, abys mi porozuměla.“

„Já jsem porozuměla. Myslím si, že ano. Oba jsme ztratili ty, které jsme měli rádi a na kterých jsme určitým způsobem záviseli. Oba jsme viděli své drahé umírat a oba jsme jejich smrt těžce nesli. Vyrovnávali jsme se se ztrátou tak, jak jsme uměli.“

Gennii hlas slábnul. Grant se k ní otočil.

„Ale nevyrovnali. Smrt je definitivní. Když někoho ztratíš, můžeš to vzít jako skutečnost a odsunout ji stranou. Ale nikdy se ti nepodaří odsunout ji úplně. Než jsem tě poznal, tak jsem si myslel, že to nějak jde. Ale když jsem zplna pochopil, jak hodně mi na tobě záleží...“

„Bylo to toho dne, kdy jsi chtěl, ať odejdu?“

„Asi ano. Tehdy jsem si myslel, že by to bylo nejlepší řešení pro nás oba. A možná to je nejlepší řešení. Jenom se mi s ním těžko žije.“

Grantová slova Gennii zmátla. „Proč si myslíš, že rozchod by byl nejlepším řešením?“

„Už jsem to říkal dřív, Gennie. Žijeme v odlišných světech a oba jsme v těch svých byli naprosto spokojeni. Ted’ –“

„Co ted’?“ vybuchla Gennie znovu. „Ty jsi pořád takový paličák, že ani nepomyslíš na kompromis?“

Grant se na ni díval bez jakéhokoliv výrazu v tváři a nechápal, proč Gennie mluví o nějakých kompromisech, když on je ochoten všechno tady zabalit a odjet s ní kamkoliv.

„Kompromis?“ zeptal se.

Gennie už zase přímo hořela. „Ty ani nevíš, co to slovo znamená! Nevím, jak někdo tak chytrý a bystrý, jako jsi ty, může být zároveň tak nechápavý.“ Bleskla po něm rozčileným pohledem a obrátila se k němu zády. Rázně vykročila.

„Počkej!“ Grant ji rychle chytil za rameno. „Nerozumíš mi. Prodám to tady, jestli chceš. Odstěhuju se do New Orleansu a prohlásím, že jsem to já, kdo vymýšlí a kreslí comics o

Macintoshovi, když ti to udělá radost. A naše fotografie může být na předních stránkách všech novin v zemi.“

„A ty si myslíš, že zrovna takové věci bych chtěla?“ Gennie byla rozčilená na nejvyšší míru. Více už ji rozčítit nemohl. „Je mi úplně jedno, jestli kreslíš krví a za tmy. Je mi jedno, jestli pózuješ fotografům všech novin, které ve Státech vycházejí, nebo se zaplétáš s houfy paparazzi. Ale prodat tady tu zem? Proč bys to proboha dělal? Všechno je pro tebe černé nebo bílé. Tak už udělej nějaký kompromis! Tím myslím dávej a ber! Copak si myslíš, že mi tolik záleží na tom, kde žiju?“

„Copak můžu vědět, jak dalece ti na tom záleží?! Vím jen to, že jsi žila jistým způsobem a byla jsi šťastná. A potom že máš rodinu a kořeny v New Orleansu.“

„Ano, mám tam kořeny a rodinu. Ale to přece neznamená, že tam musím žít dvanáct měsíců v roce!“

Gennie si vjela oběma rukama do vlasů a přidržela je na moment na temeni, jen na krátký moment, kdy se v duchu znovu podivila, jak je možné, že tak inteligentní člověk může být tak zoufale nechápavý.

„Grante, žila jsem jistým způsobem. Ale to přece neznamená, že nemůžu tento způsob života změnit, ne? Nemůžu přestat malovat, protože to už bych nebyla já. Třeba teď budu muset připravovat výstavu, která má být zahájena v listopadu. Chci mít tu výstavu a zároveň chci být s tebou. Na druhé straně jsou věci, kterými ti tvou trpělivost a pomoc vrátím. Ale musíš mi dát možnost. Když se mi podařilo tak neuvěřitelně se do tebe zamilovat, proč bych měla chtít, aby ses vzdával všeho, co k tobě patří?“

Grant po celou dobu monologu na Gennii jen zíral. Všechno, co Gennie říká, má jasný smysl pomyslel si. Ale nechápal, co přesně po něm chce.

„Tak co po mně chceš?“ zeptal se. Ale když viděl, jak se Gennie se zuřivým výrazem zase nadechuje, rychle dodal: „Kompromis?“

Genniiny oči se náhle změnily. Nebyla v nich už zuřivost, ani agresivita. Spíše nejistota.

„Chci víc,“ řekla. „Chci, abys mi věřil.“

Grant ji vzal za ruku. „Já ti přece věřím, Gennie. To se ti pořád snažím říct.“

„V tom případě ti musím říct, že mi to říkáš dost nesrozumitelně.“

„Dobře.“ Grant přitáhl Gennii k sobě. „Tak začnu znovu.“

Políbil ji. Připomínal si přitom, že má být jemný a něžný, ale nepomohlo to. Sevřel ji silněji a líbal ji hladověji a hladověji. Dokud je nesmočila sprška z roztržité vlny.

„Ze všeho nejvíc na světě mi záleží na tobě, Gennie,“ zašeptal. Byl jsem úplně vedle, když jsi odjela. Byl jsem tě hledat i v New Orleansu.“

„Opravdu?“ Genniiin údiv byl upřímný. „Ty jsi mě jel hledat?“

„Jel. A hned z několika důvodů. Jednak abych tě uškrtil, jednak abych za tebou dolézal, a taky abych tě přivedl zpět a zamkl tady nahore.“

Gennie se smála.

„A co z toho všeho uděláš teď?“

Grant políbil Gennii do vlasů. „Teď udělám kompromis. Nechám tě naživu.“

„Pro začátek to není špatné. Koneckonců, já taky chci pozorovat moře v zimě.“

„Fantastické. Budeme ho pozorovat oba.“

„Ale je tu ještě něco...“

„A to mi řekneš ještě teď, nebo až se pomilujeme?“

Gennie k němu s úsměvem vzhledla. „Raději teď. Víš, ani tě nenapadlo zmínit se o tom, že bychom se vzali. Nechal jsi to na mně.“

„Gennie –“

„Ne, to je to jediné, co bude podle mého.“

Gennie vytáhla minci, kterou jí dala Serena ještě před tím, než se rozloučily a než od nich Gennie odjela. „To je taky způsob, jak dělat kompromisy. Hlava je svatba.“

Grant bleskurychle chytil Gennii za zápěstí a sevřel je ještě dříve, než mohla minci hodit. „Genevieve, s takovými věcmi si nemůžeš hrát. Leda, že by mince měla dvě hlavy.“

Gennie se rozesmála.

„Taky že má.“

V Grantově tváři se objevilo překvapení. Za okamžik ho vystřídal široký úsměv. „Hod’ ji. Chci tu druhou stranu.“

